

Bảy Năm Lại Bảy Năm

Contents

Bảy Năm Lại Bảy Năm	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	16
17. Chương 17	17
18. Chương 18	18
19. Chương 19	19
20. Chương 20	19
21. Chương 21	20
22. Chương 22	21
23. Chương 23	22
24. Chương 24	22
25. Chương 25	23
26. Chương 26	24
27. Chương 27	25
28. Chương 28	26
29. Chương 29	27
30. Chương 30	28
31. Chương 31	29
32. Chương 32	30
33. Chương 33	31
34. Chương 34	31
35. Chương 35	32
36. Chương 36	33
37. Chương 37	34
38. Chương 38	34
39. Chương 39	35
40. Chương 40	35
41. Chương 41	36

42. Chương 42	37
43. Chương 43	37
44. Chương 44	38
45. Chương 45	39
46. Chương 46	40
47. Chương 47	40
48. Chương 48	41
49. Chương 49	42
50. Chương 50	42
51. Chương 51	43
52. Chương 52	43
53. Chương 53	44
54. Chương 54	45
55. Chương 55	45
56. Chương 56	46
57. Chương 57	47
58. Chương 58	47
59. Chương 59	48
60. Chương 60	48
61. Chương 61	49
62. Chương 62	50
63. Chương 63	50
64. Chương 64	51
65. Chương 65	51
66. Chương 66	52
67. Chương 67	53
68. Chương 68	53
69. Chương 69	54
70. Chương 70	54
71. Chương 71	55
72. Chương 72	56
73. Chương 73	56
74. Chương 74	57
75. Chương 75	57
76. Chương 76	58
77. Chương 77	58
78. Chương 78	59
79. Chương 79	60
80. Chương 80	60
81. Chương 81	61
82. Chương 82	62
83. Chương 83	63
84. Chương 84	64
85. Chương 85	65
86. Chương 86	66
87. Chương 87	67
88. Chương 88	68
89. Chương 89	69
90. Chương 90	70
91. Chương 91	71
92. Chương 92	72
93. Chương 93	72
94. Chương 94	73
95. Chương 95	74

96. Chương 96	75
97. Chương 97: Chương 97	76
98. Chương 98	77
99. Chương 99	78
100. Chương 100	79
101. Chương 101	79
102. Chương 102: Chương Cuối	80

Bảy Năm Lại Bảy Năm

Giới thiệu

Cậu bé lay lay cánh tay người phụ nữ “Nhiên Nhiên, mẹ chắc chắn con là do mẹ sinh ra?” Người phụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-nam-lai-bay-nam>

1. Chương 1

“Tuyết rơi rồi” Không biết là ai lên tiếng. Không khí trong văn phòng nhất thời sôi nổi hẳn “Tuyết đầu mùa năm nay đến sớm thật, vận may sang năm của mình nhất định sẽ rất tốt” Dịch Quả cắn đầu bút bắt đầu ảo tưởng. “Ha ha con nhóc kia lại ảo tưởng chuyện của 800 năm sau? Nghe anh khuyên này, đây đang là hiện thực biết không ? “Tần Dương chết tiệt, không chọc tôi anh sẽ chết à? Lão nương nghĩ như thế nào kệ ta, hừ!” Tần Dương giơ tay vỗ vào miệng mình: “Được, tiểu nhân biết tội, mời ngài tiếp tục” An Nhiên thở dài, dùng tay ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài tuyết rơi lả tả như lông ngỗng đang nhẹ nhàng rơi xuống, ngồi ở văn phòng bình yên tầng 19 dòng suy nghĩ cũng chợt như tuyết bay, càng nghĩ càng xa... “An Nhiên ơi An Nhiên” Một tiếng gọi thình lình cất lên, An Nhiên giật mình “Hả? Sao vậy?” Dịch Quả tay chống cằm “Nhiên à bữa nay tuyết đầu mùa chúng ta đi liên hoan đi, xong sẽ ghé quán K, thế nào?” Về mặt cô nàng như muốn nói Chủ ý này không tồi đúng không. “Nhất định phải là hôm nay sao? Hôm nay chỉ sợ không được, mình có việc, không bằng ngày mai đi?” Nghe xong lời An Nhiên nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dịch quả nhất thời chảy dài. “Mai không phải tuyết đầu mùa, cậu có chuyện gì mới được chứ? Không có bạn trai, lại đang là người cô đơn một mình. Cùng đi đi” Cô lôi kéo cánh tay An Nhiên lay lay giống như đứa trẻ đòi kẹo. “Dịch Quả cô làm sao vậy?” Bên ngoài cửa văn phòng truyền đến giọng nói trầm thấp. Trong lòng Dịch Quả trầm xuống, xong rồi, bị Đại Boss nhìn thấy rồi. “Trương tổng, ha ha không có việc gì làm đang cùng An Nhiên nói giỡn thôi” Trong lòng lại thầm khẳng định phen này chắc chắn bị Đại Boss xạc ột trận. Trương Kiến Vỹ ôn hòa bước đến trước mặt An Nhiên “Nói giỡn? Cô thường xuyên nói giỡn sao? Nhìn lại mình xem, suốt ngày làm được chuyện gì? Nhìn An Nhiên mà học hỏi đi” “Dạ, lời Trương tổng giáo huấn quá đúng em nhất định sẽ sửa đổi” Thường xuyên bị sếp phê bình, Dịch Quả đã rút ra một quy tắc vàng, mọi phát ngôn của sếp bạn nhất định phải tuân mệnh....

Một lát sau, An Nhiên vội vàng thu xếp đồ đạc, chẳng có cách nào, ai bảo Dịch Quả cứ bám dai như đĩa, cô đành đáp ứng sau giờ làm sẽ đi đến chỗ cả nhóm tụ họp. Xe đang chạy cô bỗng bẻ lái rẽ vào nghĩa trang

Tây Sơn: “Tiểu Mễ, gần đây công việc bận rộn mình không thể đến thăm, cậu không trách mình chứ?” An Nhiên ngồi xuống đem bó hoa cúc đặt trên bìa mộ. “Loại hoa Diên Vĩ cậu thích, mình đi nhiều cửa hàng rồi vẫn không tìm được” Ảnh chụp trên bìa là một cô gái tầm 17, 18 tuổi, tóc cột đuôi ngựa, nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt có chút nhợt nhạt. An Nhiên phải đi từng lớp tuyết đọng trên bìa “Tiểu Mễ, hôm nay có tuyết đầu mùa cậu thấy được không? Trên thiên đường cũng có tuyết sao? Tiểu Mễ mình nhớ cậu...” Một giọt lệ theo gò má trắng ngần chảy xuống, tuyết trắng nhuộm trên mái tóc cô một tầng mỏng, nháy mắt đã lướt qua 7 năm, Tiểu Mễ đi được 7 năm rồi, 7 năm trước tuyết đầu mùa cũng rơi vào ngày đó...

2. Chương 2

Khi cô tới địa điểm liên hoan, tất cả đã gần ăn xong, An Nhiên nói với mọi người mình không đói bụng, đoàn người liền trực tiếp đi “Ám Dạ” . “Ám Dạ” là trung tâm giải trí lớn của thành phố W, bình thường sẽ không ghé, chẳng qua hôm nay là bữa liên hoan khó gặp dịp, mới có thể đến đây. Bởi vì tiêu phí rất cao, cho nên từ trước đến nay đây vẫn chỉ là nơi trong truyền thuyết. Tiếng ca trong phòng vang lên liên tục không ngừng: “Dịch Quả, chúng ta đổ xức xức, ai thua người đó uống, dám không?” “Ha, trò trẻ con, uống rượu ai chẳng biết, có bản lĩnh thì tăng thêm một điều kiện.” An Nhiên nhìn hai người bọn họ bất đắc dĩ lắc đầu. Dịch Quả mỗi lần đều bại bởi Tần Dương, nhưng lần nào cũng đòi ứng chiến, thật sự là càng thua càng hăng. Tần Dương bộ dáng tiểu nhân đắc chí. “Được, mặc kệ điều kiện gì, anh đây đều theo cùng.” “Là anh nói đó, người nào thua chẳng những phải uống, còn phải bao hết chi phí của người kia.” Hai người nắm tay nhất chí. Bên kia Tam tỷ dặt dẹo ca vang bài “Dù chết vẫn yêu.” An Nhiên thật sự không thích bầu không khí như vậy, bèn ra khỏi phòng. Cô đứng ở hành lang, chống tay vịn, nhìn đoàn người đang điên cuồng lưu động dưới lầu. Trên lầu, một đôi mắt thâm thúy chú tâm vào cô đã lâu, nhìn người phụ nữ bận quần áo vàng nhạt, mái tóc đen dài, khóe miệng Mạc Ngôn hơi nhếch lên. “Đường thiếu, nhìn gì vậy?” Một giọng nói kéo tầm mắt Mạc Ngôn quay lại. “Không có gì” Mạc Ngôn nhìn về chỗ cũ, phát hiện bóng người đã đi mất, không biết tại sao trong lòng có chút mất mát, nhỏ giọng nói thầm. “Không biết còn có thể gặp lại hay không?” “Gặp ai? Tôi đã ở bên cạnh cậu rồi, cậu còn muốn gặp ai?” Nguyên Tịch vừa nói vừa giả bộ dựa vào người Mạc Ngôn. Mạc Ngôn đầu đầu nhay nhay huyết thái dương “Tôi đi trước.” nói xong liền rời đi....

Dịch Quả một bên nhai nuốt, một bên kể khổ với An Nhiên. “Nhiên, cậu không biết, tên vương bát đản Tần Dương kia rất dễ tiện, hần chơi ăn gian, hại mình hôm qua toi mất cả tháng lương, còn cả tiền thưởng nữa.” Đối với kiểu oán giận như vậy, An Nhiên nghe đã quen. Nghe đến mức lỗ tai cũng sắp có kiến bò. “Ai bảo cậu chơi với hắn, lúc trước thua đậm còn chưa đủ sao?” “Hừ, cậu đã không an ủi người ta, còn nói móc mình.” An Nhiên nhìn Dịch Quả quệt cái miệng nhỏ nhắn, vừa tức giận vừa buồn cười. “Được, đừng tức giận nữa, cậu hôm nay không phải có khách hàng quan trọng cần tiếp đón sao?” “A, cậu không nhắc mình cũng quên mất, xong đời rồi, mình còn chưa chuẩn bị tư liệu tiếp khách, làm sao bây giờ làm sao bây giờ An Nhiên?” Về mặt đáng thương vô tội nhìn An Nhiên. “Đừng, mình không chịu nổi ánh mắt của cậu.” “Được rồi, An Nhiên, một lần này thôi.” “Một lần này thôi? Bốn chữ đó, mình nghe cũng hơn ba mươi lần rồi.” “Vậy đây là lần cuối cùng, An Nhiên, giúp mình đi mà.” “Thật sự chịu thua cậu, lần sau không được lấy cớ này nữa.”

3. Chương 3

Đại sảnh khách sạn, quản lý các ngành đều đứng chờ ở cửa. An Nhiên cũng lẫn trong đám người, đương nhiên là cô thay thế Dịch Quả, khách hàng lần này vốn dĩ do Dịch Quả tiếp đón. Áo sơ mi trắng kết hợp với âu phục đính nơ bướm, phía dưới mặc váy, tuy rằng đại sảnh trang bị hệ thống sưởi ấm đầy đủ, nhưng giữa thời tiết thế này, An Nhiên vẫn cảm thấy hơi lạnh. Không có cách nào, đồng phục các ngành trong khách sạn không giống nhau. Nửa giờ trôi qua, người phải đợi còn chưa đến. An Nhiên lạnh run, cô thực hâm mộ

đám đàn ông, được mặc quần dài, bên trong mặc thêm gì cũng không nhìn thấy được. Cô nhìn lại đôi vớ da mỏng manh của mình. Ngọn đèn chói sáng khiến người ta không mở được mắt, bốn chiếc xe dừng trước cửa khách sạn. Một nhóm nhân vật nổi tiếng trong xã hội từ bên trong bước xuống. “An Nhiên, nhanh lên đi” Trương Kiến Vĩ ở một bên nhắc nhở. Có lẽ vì lạnh nên phản ứng chậm chạp, An Nhiên kéo chiếc giày cao 5 cm, lê la lệt xệt bước qua. Mạc Ngôn đối với những chuyện như thế này không dám bày tỏ ý kiến gì, bất đắc dĩ nhìn lão phật gia của mình, nói thế nào cũng bắt anh đến. Sau khi xuống xe, cùng mọi người khách khí chào hỏi, xoay người phát hiện đúng là bóng hình kia, anh bỗng nhiên cảm thấy ấm áp. Nhìn cô kia, đang ngày tuyết rơi, còn mặc váy ngắn lộ chân, nhìn bằng tên trước ngực, thì ra là nhân viên ở đây. Mạc Ngôn cởi áo khoác ngoài của mình, đi về phía cô, khoác lên người An Nhiên, động tác liền mạch dứt khoát, không có chút do dự nào. Hai người giống như tình nhân đang yêu đương cuồng nhiệt, An Nhiên cả kinh, ngẩn đầu. Mọi người đều sửng sốt. Mạc Ngôn cười. “Không lạnh sao? Mặc ít như vậy.” Nói xong ôm lấy An Nhiên đi vào. Mấy người còn lại vội vàng đuổi theo, vài quản lý khách sạn vẫn đứng ở chỗ cũ, tất cả hai mắt nhìn nhau, vẻ mặt không thể tin nổi. Mạc Ngôn dẫn An Nhiên bước vào thang máy. An Nhiên cẩn thận thoát khỏi vòng tay Mạc Ngôn. “Có phải anh nhận nhầm người rồi không, chúng ta hình như không quen nhau?” Mạc Ngôn liếc nhìn cô một cái, cười khê. “Dư An Nhiên, nhân viên bộ phận tiêu thụ.” An Nhiên khó hiểu, trong đầu nhanh chóng lướt qua, vẫn không biết người trước mặt là ai. “Chúng ta từng gặp nhau sao? Tôi không nhớ rõ.” “Tôi đã gặp cô, tôi nhớ rõ cô.” Mạc Ngôn nhìn chằm chằm vào An Nhiên, ánh mắt không hề kiêng dè. Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhiên nhất thời đỏ bừng, nhìn bộ dáng này của cô, trong lòng Mạc Ngôn lại dậy sóng không ngừng... Dẫn đoàn người đến bữa tiệc xong, An Nhiên giao phó lại vài câu, vội vàng chạy trốn chết, cô thật không chịu nổi ánh mắt như vậy của Mạc Ngôn, khiến cô cả người không được tự nhiên...

Khuôn mặt tuần mỹ đã gặp ban sáng kia luôn xuất hiện trong đầu An Nhiên, Mạc Ngôn, thái tử gia của tập đoàn Quốc tế Kim Kiều. Năm nay mới về nước, từ trước đến giờ chưa từng ghé qua “Hoàng Đình”. Sau khi An Nhiên xem xét tỷ mỹ tư liệu về Mạc Ngôn N lần, vẫn không nhớ nổi là đã gặp ở đâu, hoặc từng cùng người đàn ông này ở chỗ nào....

Trong biệt thự Kính Hồ, Mạc Ngôn đứng ở ban công lầu ba đi qua đi lại. Bên ngoài tuy rằng bông tuyết còn bay, nhưng trong lòng anh lại thật ấm áp, khoe miệng ngừng vô thức nhếch lên. Dư An Nhiên, An Nhiên, trong lòng Mạc Ngôn không ngừng lặp đi lặp lại cái tên này. Đêm nay Mạc Ngôn mất ngủ, 27 năm qua đây là lần đầu tiên anh mất ngủ.

4. Chương 4

Dịch Quả nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đi vào văn phòng, đặt mông lên bàn làm việc của An Nhiên, chu cái miệng. “Nhiên, mình hồi hận muốn chết, ruột gan sắp thối cả ra rồi.” “Lại làm sao vậy, nhìn mặt cậu, như kiểu hôm nay trời có mưa ý.” Tần Dương vẽ mặt xấu xa vừa cắn bánh vừa nói. “Trách không được, theo dự báo thời tiết nói, trong hôm nay, có người khiến sắc trời thay đổi.” Dịch Quả tức giận ném cho anh một ánh mắt xem thường, tiếp tục quay đầu hỏi An Nhiên “Nhiên, sao cậu lại quen biết với thái tử gia của Quốc tế Kim Kiều, trước kia chưa từng nghe cậu nhắc qua nha?” An Nhiên mất kiên nhẫn buông cây bút trong tay xuống, từ sau sự việc ngày hôm qua, đã không dưới 20 người cùng hỏi cô vấn đề này. Càng khoa trương hơn là mấy người trong tổ giám sát, sau khi xem xong đoạn băng ghi hình, càng trắng trợn tuyên bố. Nói cái gì mà, “Đóa hoa thơm của Hoàng Đình” An Nhiên, trách không được hai năm nay, dù tấn công mãnh liệt thế nào, cũng đều không theo đuổi được cô. Thì ra đã sớm là hoa có chủ, huống hồ người này còn không phải một chủ nhân bình thường. Nghĩ tới đó An Nhiên lại thấy đau đầu.” Mình nói một lần cuối cùng, hôm qua là lần đầu tiên mình gặp anh ta, từ trước đến nay chưa từng quen biết.” Về mặt mọi người trong văn phòng rõ ràng in mấy chữ Cờ-lừa-ai-đây? Dịch Quả chưa từ bỏ ý định vừa chuẩn bị mở miệng, đã bị ánh mắt lạnh như băng của An Nhiên chặn họng. Trận tuyết này kéo dài trọn một tuần lễ mới ngừng, ngay lúc hầu hết mọi người đã quên mất chuyện kia, một bảng danh sách xuất hiện kéo Mạc Ngôn và An Nhiên lại gần nhau. “Đây là danh sách khách hàng cuối năm, các cô cần phải ghé thăm trong thời gian nhanh nhất, còn phải tranh thủ ký hợp đồng sang năm” Trương Kiến Vĩ đem một tá tư liệu phát ọi người. “A đúng rồi, An Nhiên, cô chỉ cần đến chỗ Quốc tế Kim Kiều là được, các đơn vị khác giao lại cho bọn họ.” “Vì sao?” “Cấp

trên phân phó ra sao, tôi phân phó cho cô như vậy, tôi làm sao biết được.”Nói xong anh xoay người rời đi, ánh mắt tất cả mọi người không hện mà cùng dừng lại trên người An Nhiên, An Nhiên cười khổ”Tôi thật không biết tại sao lại vậy.”Dịch Quả lén đến trước mặt An Nhiên.”Nhiên, cậu thật tốt số, mình sùng bái cậu.”“Sùng bái gì chứ, không thể hiểu nổi, đừng nhìn mình như vậy, mình thật sự không quen anh ta, tha ỉnh đi.”Thời khắc mấu chốt vẫn là Tam tỷ trưng nghĩa.”Ai về chỗ người nấy làm việc đi.”Gần cuối năm, tất cả mọi người đều bận việc túi bụi. Trước khi đi làm, An Nhiên ghé qua cửa hàng hoa, hôm nay là ngày giỗ của Tiểu Mỹ, An Nhiên mua một bó cúc. Sau đó trực tiếp đi tòa nhà Quốc tế Kim Kiều.Đây là đơn vị An Nhiên cần ghé thăm, nhưng từ hôm đó đến nay, cô có chút sợ hãi đối với Mạc Ngôn, không biết phải đối mặt với anh thế nào. Quên đi, hôm nay chỉ cần gặp phó tổng công ty, ký kết hiệp nghị là được, trong lòng An Nhiên lặng lẽ tính toán.

5. Chương 5

Khi An Nhiên tới Quốc tế Kim Kiều, còn chưa 9 giờ, đã có nhân viên đến làm việc. Đứng trước tòa nhà ấy chực tầng, An Nhiên có phần bối rối.Bước vào đại sảnh, cô gái lễ tân trước quầy nói.”Xin chào.”An Nhiên mỉm cười.”Xin hỏi phó tổng công ty đã đến chưa?”“Xin hỏi cô là?”“Tôi ở bộ phận tiêu thụ của khách sạn Hoàng Đình, Dư An Nhiên.”Cô gái trước quầy sau khi nghe được cái tên này, liền ngẩng đầu cẩn thận xem xét An Nhiên một phen, trước đó vài ngày, Đường tổng từng đích thân ban bố, nếu cô đến đây, thì trực tiếp để cô lên tầng tổng tài cao nhất. Bây giờ cô lại muốn tìm phó tổng, lễ tân không biết giải quyết chuyện này ra sao, bèn gọi điện thoại cho cấp trên xin chỉ thị.”Xin chờ một chút.”Sau khi Mạc Ngôn nhận được điện thoại, tay cầm điện thoại bỗng căng thẳng, các đốt ngón tay trắng bệch, anh nói “Để cô ấy lên đi.” Cô gái chết tiệt này, đã đến đây rồi lại không dám gặp anh. Hại anh mất công chạy đi tìm thiếu gia của Hoàng Đình Cao Phong, nhờ cậu ta thường xuyên để An Nhiên đến đây, cũng vì thế mà bị Cao Phong cười ợt trợn.”Cốc cốc”“Mời vào”An Nhiên cẩn thận đẩy cửa tiến vào, tuy rằng đã từng gặp Mạc Ngôn, nhưng cô vẫn thấy thật khẩn trương, Bàn tay nhỏ bé nắm chặt, nhướn mày mồ hôi.”Đường tổng, xin chào”Mạc Ngôn nhìn cô gái nhỏ trước mặt. Dáng người cao gầy, mái tóc dài tự nhiên mềm mại trải tới thắt lưng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần không điểm son phấn, do thiết bị sưởi ẩm nên hơi ửng hồng.Anh không khỏi khẽ cười, đi đến bên cạnh An Nhiên ”Cô có vẻ rất khẩn trương, Tôi đáng sợ như vậy sao? Lại đây ngồi đi, muốn uống gì?”Hai người đi đến sofa ngồi xuống.”Không cần, cảm ơn.”“Hồng trà được không?”Mạc Ngôn không thêm đề ý đến lời An Nhiên.”Được” Đột nhiên An Nhiên cảm thấy bản thân giống như một nữ sinh mới bước chân vào xã hội, trong thời gian ngắn không biết làm thế nào cho phải. Trước kia thường xuyên ra ngoài công tác, nói chuyện công việc, ký kết hiệp nghị, tất cả đều thuận buồm xuôi gió.Anh ta vẫn im lặng khó hiểu như vậy. Thư ký bưng vào hai ly hồng trà, một ly thêm chanh, một ly không có. Thì ra anh ta thích chanh, An Nhiên thầm ghi nhớ trong lòng. Làm nghề này của bọn cô, quan trọng nhất là phải tập ghi nhớ những thói quen của khách hàng, thói quen ăn uống, thói quen sống.”An Nhiên”“A? Đường tổng”Mạc Ngôn mỉm cười.” Cô không cần câu nệ như vậy, tôi gọi cô là An Nhiên, cô có thể trực tiếp gọi Mạc Ngôn.”An Nhiên cảm thấy không thể tiếp tục kéo dài nữa, trực tiếp lấy ra hiệp nghị.” Đường tổng, đây là hiệp nghị sang năm của quý công ty với Hoàng Đình, anh xem qua một chút, nếu...”“An Nhiên còn chưa kịp nói xong,Mạc Ngôn đã cầm lấy hiệp nghị.”Cô muốn tôi ký sao?”An Nhiên hơi gật đầu.Mạc ngôn ký hiệp nghị xong đưa cho An Nhiên.”An Nhiên, hiệp nghị tôi đã ký, cô có thể cùng tôi ăn một bữa cơm rồi chứ?”“Thực xin lỗi, Đường tổng, Tôi còn có việc, phải đi trước. Nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi, Mạc Ngôn bỗng đứng dậy bắt lấy cổ tay An Nhiên, An Nhiên bị hành động đường đột này của anh dọa cho hoảng sợ, liền tụt lui lại hai bước.”Cô muốn vội vàng trở về đi làm sao?”Cô gái chết tiệt, những người phụ nữ khác đều chủ động dán lấy anh, gần gũi anh. Cô lại dám coi lời mời của anh không đáng giá một đồng.

6. Chương 6

Xe chạy đến khuôn viên nghĩa trang Tây Sơn, An Nhiên khẽ thở dài” Đường tổng, tôi tới rồi, cảm ơn anh đã cho đi nhờ.” nói xong liền chuẩn bị xuống xe.“Muốn tôi đi cùng cô không?”“Không cần, tôi tự mình đi được.”An Nhiên không muốn anh ta đến trước mộ Tiểu Mễ, ít nhất bây giờ cô không muốn. Mạc Ngôn cởi khăn quàng cổ của mình thắt cho An Nhiên,”Vậy cô đi một mình đi, tôi chờ cô ở đây.”Bảy năm, nhưng An Nhiên vẫn không thể chấp nhận, không thể tha thứ bản thân. Cảm thấy người đáng chết lẽ ra phải là cô. An Nhiên khóc, khóc trong im lặng, cô không dám phát ra âm thanh.Còn nhớ trước kia Tiểu Mễ khi nhìn thấy An Nhiên khóc luôn nói.”Nhìn bộ dáng cậu kìa, bao nhiêu tuổi rồi hả? Chỉ biết khóc.”Trong mắt Tiểu Mễ, như thể mặc kệ khó khăn gì, đều là nhỏ bé không đáng kể.Khuôn mặt luôn lộ vẻ nhợt nhạt nhìn cô bạn nhỏ đang khóc của mình”Về sau chịu khó đi theo mình, tỷ tỷ này sẽ nuôi cậu.”Mạc Ngôn ở bên ngoài chờ đã lâu, vẫn không thấy An Nhiên. Bước trên thảm cỏ đi tới đi lui, trong lòng anh luôn không yên. Không biết cô đi thăm mộ ai, tại sao lại lâu như vậy. Càng nghĩ càng lo lắng.Khi tìm thấy An Nhiên, cô đang ngồi xổm trước mộ, hai tay ôm gối, đầu cúi thấp xuống. Mái tóc dài rẽ sang hai bên, không nghe thấy tiếng khóc. Chỉ thấy thân thể cô run run, Mạc Ngôn biết cô đang khóc, hơn nữa còn khóc thực thương tâm. Anh nâng cô dậy, ôm cô vào lòng, thật lâu thật lâu. Trên đường trở về hai người không nói một câu, cô không nói, anh cũng không hỏi....

An Nhiên sinh bệnh, nghỉ ngơi vài ngày. Tâm tình chuyển biến tốt một chút, vừa đến văn phòng, chợt nghe ”Nhiên, mấy ngày nay nhớ cậu muốn chết, khỏe chưa?”An Nhiên cười” Bộ dáng mình giống không khỏe sao?”“Nhiên, cậu không biết, mấy ngày nay cậu không tới, cả bộ phận như sắp bị san bằng, tên đàn ông thối kia nghe nói cậu bị bệnh, mỗi ngày đều chạy tới hỏi cậu chừng nào thì đến, nhớ ngày đó khi lão nương nghỉ ốm, cũng không thấy bọn họ chịu khó như vậy.”Dịch Quả tức giận bất bình.“Chắc chắc chắc, chờ khi nào cô trở thành thực nữ giống An Nhiên hẵng nói”“Lão nương cũng muốn làm thực nữ, nhưng cuộc sống bức bách thành người phụ nữ chanh chua.”Tam tỷ hừng hực tiến vào văn phòng.”Trương Kiến Vĩ dẫn soái ca đến, tất cả mọi người trở về vị trí” Dịch Quả bước đến bàn làm việc của mình, tiện tay cầm lên một bản văn kiện giả bộ đang làm việc.Soái ca mới tới hóa ra là tân tổng giám đốc bộ phận tiêu thụ, nghe nói mới từ nước ngoài du học trở về, chuyên ngành quản lý khách sạn.An Nhiên nhìn người thanh niên tên Doãn Ân Hạo trước mặt, giống như đã từng quen biết, tên tuy giống nhau, nhưng tướng mạo thì khác biệt nhiều lắm.Cậu ta bước đến trước mặt An Nhiên”Cục cưng, không nhận ra tôi sao?”Một câu này khiến mọi người mồ hôi lạnh chảy ròng” Cục cưng?”An Nhiên nhìn vào khuôn mặt tươi cười, đến lúc nghe thấy cậu ta gọi Cục cưng mới giật mình “Tiểu Ánh Tử?”Ân Hạo gật đầu” Đúng, là tôi, cục cưng tôi đã trở về.”Mọi người hóa đá tại chỗ, cái gì cái gì vậy, cục cưng, Tiểu Ánh Tử.....

Giữa trưa khi ở nhà ăn mọi người mới minh bạch, thì ra hai người bọn họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đó là nhũ danh của hai người. Dịch Quả hết nhìn An Nhiên lại nhìn sang Ân hạo” Vậy hai cô cậu là thanh mai trúc mã?”Ân Hạo cười cười”Cục cưng, thì ra hai chúng ta như vậy được coi là thanh mai trúc mã?”An Nhiên trừng mắt”Không được gọi cục cưng, rất khó nghe, còn nữa đừng không biết lớn nhỏ, tôi lớn hơn cậu, phải gọi chị.”An Nhiên so với Ân Hạo lớn hơn hai tuổi, cùng với Tiểu Mễ, cả ba lớn lên trong viện. Khi đó Ân Hạo vừa gầy vừa nhỏ, không ngờ nhiều năm không gặp, cậu ta càng cao lớn, đẹp trai. Duy nhất không thay đổi chính là, đôi mắt kia khi cười lộ lên cong lại giống hình vầng trăng.Đơn vị cấp cho Ân Hạo chỗ ở, nhưng anh lại mất dầy mảy dạn đến ở nhà An Nhiên.Chỗ An Nhiên có hai phòng, vừa vặn dư ra một gian, Ân Hạo nhìn bốn bức tường, hai tay đút túi.”Cục cưng, tôi có nghe nói, mấy năm nay cô sống tốt không?”Tay An Nhiên hơi khựng lại, tiếp tục trải giường chiếu, không muốn trả lời” Ân Hạo, cậu tới W công tác, cô chú Doãn có biết không?”Nhìn An Nhiên như vậy, Ân hạo biết trong lòng cô không vui. Từ sau khi Tiểu Mễ mất, An Nhiên dường như thay đổi, ba năm đầu tiên phải đi gặp bác sĩ xin thuốc chống trầm cảm. Dần dần cô không còn cần uống thuốc nữa, nhưng Ân Hạo biết, trong lòng An Nhiên luôn có gánh nặng không thể buông xuống

7. Chương 7

Hàng năm Hoàng Đình đều tổ chức tiệc rượu cuối năm, năm nay cũng không ngoại lệ. Tiệc rượu cuối năm là bữa tiệc mời một số người quyền cao chức trọng trong thành phố W, những nhân vật xã hội nổi tiếng, những doanh nhân thành công. Còn có các tổng giám đốc chi nhánh trên cả nước của Hoàng Đình. Khi Cao Phong thông báo mời An Nhiên tới tham dự tiệc rượu cuối năm, An Nhiên cảm thấy thật khó hiểu. Trong những trường hợp như vậy, làm sao các sếp có thể để mắt tới một nhân viên nho nhỏ như cô? Cao Phong nhìn nét mặt An Nhiên, giống như là kêu cô tiến vào hang hổ vậy. Anh lấy ra một chiếc hộp dài tinh xảo đưa cho An Nhiên” Nhớ kỹ, ngày hôm đó phải trang điểm thật xinh đẹp, được rồi, cô đi xuống đi.” Nhìn bóng dáng An Nhiên xa dần, Cao Phong nở nụ cười. Trong lòng thầm suy xét, Mạc Ngôn từ trước đến nay nổi tiếng lãnh khốc vô tình, sao nay lại động tâm với phụ nữ rồi, thậm chí còn uy hiếp mình nếu An Nhiên không tham dự tiệc rượu, cậu ta cũng không đi. Không có cách nào, anh đành phải đáp ứng. Hai ngày trước Ân Hạo đi công tác, nói là phải đi đại lý bên phương Nam khảo sát. An Nhiên nghỉ một mình ở nhà cũng buồn, bên ngoài mặc dù hơi lạnh, còn có gió nhỏ, nhưng ánh mặt trời cũng rất ấm áp. Đã lâu không ra ngoài đi dạo, An Nhiên một mình bước ra cửa. Bọn người Dịch Quả đều đi làm, An Nhiên cũng không có bạn bè nào khác....

Mạc Ngôn cùng Cao Phong ngồi trong một quán cà phê, dựa vào cửa sổ sát tường, vừa phớt nhắng nói chuyện phiếm. “Tôi đã thuyết phục An Nhiên tham dự tiệc rượu, định báo đáp tôi thế nào đây.” Cao Phong đùa nghịch chiếc thìa trong ly cà phê, nhìn về phía Mạc Ngôn. Mạc Ngôn hừ nhẹ một tiếng” Tôi đã nói, nếu cô ấy không đi, tôi cũng không đi.” Trong lòng anh biết, càng có nhiều nhân vật nổi tiếng tụ hội, đối với Hoàng Đình càng có lợi. “Tiểu tử thôi, xem như cậu lợi hại, chỉ là không biết An Nhiên có dễ dàng thu phục giống những người khác hay không?” Nguyên Tịch ở một bên xen mồm vào ”Ai? An Nhiên là ai? Chưa từng nghe qua?” “Cô nha, là người phụ nữ mới của thiếu gia nhà chúng ta.” Nghe Cao Phong trả lời, Nguyên Tịch quay đầu nhìn Mạc Ngôn” Đường thiếu, đúng vậy sao? Nhìn dáng vẻ thế nào, còn đẹp hơn cả Tina lần trước sao?” “Cô ấy không giống những người khác, đừng lấy người khác so sánh với cô ấy” Cao Phong nghe Mạc Ngôn nói xong hơi trêu tức Xem ra Đường thiếu nhà chúng ta, lần này thật sự...” tầm mắt anh nhìn ra phía ngoài cửa sổ, sau đó trên khuôn mặt hiện lên nụ cười giảo hoạt. “Đường đại thiếu gia, nếu cậu đáp ứng tôi một điều kiện, tôi sẽ nói cho cậu một tin tốt, thế nào?” Mạc Ngôn hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Cao Phong” Sao? Tin tốt gì, tôi còn phải xem có đáng giá đối lấy một điều kiện không?” Cao Phong biết trước Mạc Ngôn sẽ không dễ dàng đáp ứng, lại nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, mở miệng.” Kỳ thật đối với tôi mà nói đây không phải tin tốt gì, nhưng đối với cậu, tôi không dám chắc, cậu còn 25 giây suy nghĩ.” “Nói, nếu không phải tin tốt, cậu chờ gánh hậu quả đi.” “Bây giờ cậu quay đầu lại, nhìn xuống phía dưới xem” Mạc Ngôn làm theo, vài giây ngắn ngủn sau, liền thấy khóe miệng anh nhếch lên. Vẻ mặt giống như phát hiện ra châu lục mới. An Nhiên đứng ở con phố đối diện chờ đèn tín hiệu, nhìn con số đang nhảy phía trên còn lại 10 giây, Mạc Ngôn bay nhanh ra khỏi chỗ ngồi, lao xuống lầu. 10 giây, đối với Mạc Ngôn mà nói, đã là đủ. Nguyên Tịch nghe hai người nói chuyện, vẻ mặt khó hiểu” Thấy ai vậy? Chạy nhanh như vậy, đi đâu thôi sao?” Cao Phong một bộ dáng thông dong tự tại tựa vào sofa, đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời càng thêm ấm áp, không uống công chiếm một điều tiện nghi. Anh phải cẩn thận suy nghĩ xem nên yêu cầu Đường đại thiếu gia đáp ứng anh điều kiện gì. Từ chối không xong, khi An Nhiên theo Mạc Ngôn bước vào quán cà phê, cô mới nhìn thấy bốn người Cao Phong. “Cao tổng” sau đó nhìn sang Nguyên Tịch, “Xin chào” Cao Phong cười” An Nhiên, mau ngồi đi, bây giờ không phải ở công ty, đừng khách khí như vậy.” Anh hỏi An Nhiên muốn uống gì, An Nhiên liền gọi một chén trà hoa cúc. Nghe Cao Phong gọi người phụ nữ trước mặt là “An Nhiên”, Nguyên Tịch rốt cuộc hiểu ra, đây là cô gái khiến Đường thiếu động tâm. Sau khi An Nhiên giới thiệu xong, cô cười ngọt ngào. “Xin chào, tên tôi là Nguyên Tịch, rất vui được gặp cô” sau đó vươn bàn tay ra. “Xin chào, tôi là Dư An Nhiên” Tâm trí Mạc Ngôn cho đến bây giờ mới dần bình tĩnh trở lại, mới mấy ngày không gặp, anh lại cảm thấy An Nhiên như đẹp hơn. Hôm nay cô cột tóc đuôi ngựa đơn giản, nhìn đẹp tự nhiên, giống như tên cô, An Nhiên. Nhìn bộ dáng Mạc Ngôn, Nguyên Tịch hướng Cao Phong nháy nháy mắt, trong đầu nảy ra một ý, “Đường thiếu, bạn gái anh đâu, hôm nay sao không dẫn theo?” “Phụt” Cao Phong một bên lấy khăn tay lau cà phê bị bắn ra, một bên vụng trộm nhìn Mạc Ngôn, chỉ thấy bàn tay Đường đại thiếu gia đột nhiên nắm chặt lại, trên trán nổi đầy gân xanh. Nguyên Tịch cũng vụng trộm liếc nhìn Mạc Ngôn, tiếp tục không biết sống chết nói” Chẳng qua Đường thiếu à, ánh mắt cậu xem ra càng ngày càng kém, cô bạn gái này so với cô từ Mỹ kia còn kém hơn ” nói xong cũng không ngẩng đầu lên, ngồi nghịch nghịch móng tay. An Nhiên một bộ dáng không liên quan, không quan

tâm bọn họ đang nói về cái gì. Cao Phong nhìn sắc mặt Mạc Ngôn từ trắng chuyển sang hồng, rồi lại chuyển thành trắng, thầm nghĩ hiện tại có thù báo thù, có oán báo oán, còn chờ lúc nào “Nguyên Tịch, cô không hiểu, Đường đại thiếu gia của chúng ta, chỉ cần cậu ấy muốn, phụ nữ đứng chờ có thể xếp một vòng quanh Trái đất.” những lời này đơn giản là chực chờ lúc mặt hồ tĩnh lặng, thả một quả bom xuống nước. Nguyên Tịch về mặt sùng bái nhìn Cao Phong, giống như muốn nói gừng càng già càng cay, lại nhìn sang Đường đại thiếu gia, sắc mặt đã biến thành màu gan heo. Mạc Ngôn cực lực khống chế lửa giận của mình, được lắm. Nguyên Tịch, Cao Phong, tôi nhớ kỹ lần này. Biết rõ anh thích An Nhiên, lại dám ở trước mặt An Nhiên cố ý bới móc anh. Nguyên Tịch, Cao Phong liều mạng nín cười, chỉ thấy cái bàn hơi rung rung. Nhất định phải đòi nợ người huynh đệ trước mặt, chơi Đường thiếu một vỏ thật đau. Nếu không phải vì ngại An Nhiên ở đây, Cao Phong thật muốn chụp lại về mặt của Mạc Ngôn. Lúc nào gặp chuyện không vui, có thể lấy ra giải sầu. Một đoạn nhạc chuông dễ nghe bất chợt vang lên làm dịu đi bầu không khí căng thẳng: Mùa đông này tôi không có niềm vui Khi không có em bên cạnh Mùa trắng bông phủ xuống Con người cô đơn kia Sự mất mát dễ hiểu kia Mùa đông này tôi không có niềm vui Không có ai giống như trong tưởng tượng Có lẽ tuyết rơi đã lâu Có lẽ chưa bao giờ tới Có lẽ chuyện năm đó chưa từng xảy ra An Nhiên nhận điện thoại “Gì thế, Ân Hạo” “A, cô đã về rồi? Tôi đang ở bên ngoài, cô đợi một lát, tôi sắp trở về” Treo điện thoại cô quay ra xin lỗi bọn người Mạc Ngôn “Ngại quá, trong nhà có việc, Tôi về trước.” Nghe nói cô muốn rời đi, Mạc Ngôn trăm ngàn lần bất mãn mở miệng Trong nhà có khách sao? Nếu không ngại, gọi tới cùng chúng tôi ăn bữa cơm?” Cao Phong biết Mạc Ngôn không muốn An Nhiên đi cũng giúp thêm “Cùng ăn bữa cơm đi, gọi bạn cô tới, càng đông càng vui.” “Điều này...” kỳ thật với Ân Hạo ăn cùng ai cũng không vấn đề, nhưng An Nhiên sợ người khác hiểu lầm cô và Ân Hạo, nghĩ đi nghĩ lại trước đó vẫn nên giải thích rõ cho bọn họ: “Cao tổng, kỳ thật anh cũng quen đó, là tổng giám đốc tiêu thụ mới tới của công ty chúng ta, Doãn Ân Hạo” “A, là tiểu soái ca mới tới kia à, vậy gọi cậu ta đến đi.” Trong lòng Mạc Ngôn cảm thấy không thoải mái, vốn nghe An Nhiên thân mật gọi người bên kia máy một tiếng “Ân Hạo” anh đã không thoải mái, bây giờ nghe Cao Phong gọi là tiểu soái ca, lại càng khó chịu. Đứng từ xa nhìn Ân Hạo đi tới, Nguyên Tịch như người mất hồn khẽ lẩm bẩm “Hoàng tử của tôi xuất hiện rồi.” Dáng vẻ Ân Hạo trước sau như một nhàn hạ thư thái, thường xuyên nở nụ cười, so với ánh mặt trời ban trưa còn ấm áp hơn. “Cục cưng, nhớ tôi không?” Nói xong anh ngồi xuống bên cạnh An Nhiên, lúc này mới nhìn sang mấy người đối diện. “Cao tổng, Đường tổng” sau đó hướng Nguyên Tịch cười cười, gật gật đầu. Ánh mắt Nguyên Tịch vẫn khóa chặt trên người Ân Hạo, bỗng nhiên cô cảm thấy mình sống 23 năm qua thật uổng phí. “Đường thiếu, đây là nhân tài đặc lực của công ty tôi, Doãn Ân Hạo, thế nào?” Một câu “Thế nào” mang theo rất nhiều ý vị. Mạc Ngôn nhìn “tình địch” trước mặt, quả nhiên là một đối thủ nặng ký: “Cục cưng, cô giúp tôi đánh chìa khóa mới đi, cái kia lại làm mất rồi.” “Phụt” lại là Cao Phong, cũng không thể trách anh, những lời này của Ân Hạo rất có lực sát thương, khiến lượng máu người ta trực tiếp hạ xuống chỉ còn non nửa. Nguyên Tịch cũng giống như bị kích thích “Hai người ở cùng nhau, vừa rồi anh ta gọi cô là cục cưng?” “Đúng, chúng tôi ở cùng nhau, cục cưng là nhũ danh của An Nhiên” Ân Hạo cướp lời. “Cái gì, hai người ở cùng nhau, Cao Phong anh sao lại như thế, không cấp cho nhân viên nhà ở?” Mạc Ngôn đột nhiên rống giận một câu, cảm mọi người ở đây tất cả đều bị trật khớp. An Nhiên biết bọn họ hiểu lầm, vội vàng giải thích “Không phải, công ty có cấp chỗ ở, chẳng qua Ân Hạo vừa về nước, cha mẹ cậu ấy nhờ tôi chiếu cố giúp, cậu ta và tôi cùng nhau lớn lên, cậu ta nhỏ hơn tôi 2 tuổi, phải gọi tôi là chị.” Nghe An Nhiên giải thích xong, Mạc Ngôn mới thoải mái một chút, nhưng trong lòng vẫn khó chịu. Nhìn hành động vừa rồi của Mạc Ngôn, Ân Hạo hơi có chút hiểu ra, xem ra tin đồn trong khách sạn là thật. Mọi người đều nói thái tử gia của Quốc tế Kim Kiều coi trọng An Nhiên. Để giảm bớt không khí xấu hổ, Ân Hạo mở miệng nói, “Thôi đi, ai bảo cô chiếu cố tôi, hình như hầu hết vẫn là tôi chiếu cố cô thì phải.” Sắc mặt An Nhiên nhất thời tái mét, thầm nghĩ tiểu tử thối này sẽ không đem chuyện quá khứ của cô kể ra hết chứ. “Đừng nói đùa” An Nhiên dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Ân Hạo. Toàn bộ cảnh này đều lọt vào trong mắt Mạc Ngôn, anh đột nhiên nhận thấy cô gái nhỏ trước mặt thì ra cũng có một nét đáng yêu. “Tôi nói đùa, vậy không biết là ai, đã 25 tuổi, sở trường duy nhất là nấu cơm, không biết nấu ăn lại có thể sống đến tận bây giờ.” “Ai cần cậu lo” “Còn thích vừa cắn hạt dưa vừa đi toilet.” “Doãn Ân Hạo, cậu có im mồm không?” An Nhiên hướng về phía Ân Hạo rống lên một tiếng, rống xong mới nghĩ đến mấy người bên cạnh, lập tức xấu hổ cười cười. Ân Hạo mỉm cười “Đây mới đích thực là Dư An Nhiên.” Mạc Ngôn không ngờ An Nhiên thường ngày lạnh lùng lại có một mặt đáng yêu, hoạt bát như vậy. Trong lòng anh càng thêm thích, nhưng nguyên nhân gì đã biến cô thành ra như bây giờ? Lúc mọi người cùng nhau ăn cơm, Nguyên Tịch và Ân Hạo giống như hai người bạn quen biết nhiều năm, chỉ thấy bọn họ nói nói cười cười, Nguyên Tịch lại còn khoa trương hơn, nhiều lúc cười lăn cười bò, thật sự là một đôi đồ hơi

8. Chương 8

Sau hôm đó, thỉnh thoảng năm người lại tụ họp một chỗ, cùng nhau ăn bữa cơm. Gần ngày đó, Nguyên Tịch thường sẽ đến tìm An Nhiên, cùng nhau đi dạo phố, đương nhiên nhiều nhất vẫn là hỏi thăm chuyện về Ân Hạo. “Nguyên Tịch, cô thích Ân Hạo sao?” hai người đang đứng ở cửa hàng chọn quần áo, An Nhiên hỏi. “Không phải thích, mà là yêu” về mặt cô hạnh phúc tươi cười. Phụ nữ bây giờ thật dũng cảm, An Nhiên nghĩ đến bản thân, cho dù có dũng khí, thì sẽ sao chứ, cô có tư cách gì? “An Nhiên, cô nói xem Ân Hạo mặc cái này thế nào?” Nguyên Tịch cầm một chiếc áo lông màu trắng lên hỏi An Nhiên. “Được, đồ cô chọn đều được” thì ra hạnh phúc đơn giản như vậy, vì người mình yêu mua quần áo, cũng có thể vui vẻ như thế. “Đi thôi, tính tiền” “A, bà nội, bà nội, bên này” Nguyên Tịch hưng phấn vẫy tay với một cụ già. Bà cụ tóc hoa râm, dẫn theo người hầu, chống gậy đi tới. “Đúng là Tịch nha đầu, lâu rồi không thấy, càng lớn con càng xinh đẹp.” An Nhiên cười với bà cụ “Chào bà nội” Nguyên Tịch nhỏ giọng nói bên tai bà lão mấy câu, chỉ thấy đôi mắt bà lão sáng lên, đi đến trước mặt An Nhiên nhìn từ trên xuống dưới, hiểu ý cười. “Cháu tên là gì?” “Bà nội, cháu là Dư An Nhiên” “Dư An Nhiên, tên rất hay, người cũng xinh đẹp, lại rất hiểu chuyện.” Về mặt An Nhiên khó hiểu, được khen nên cô hơi ngượng ngùng. “Bà nội” Nguyên Tịch kéo bà lão qua một bên nhỏ giọng kể lể. Thần sắc bà lão nhất thời bình tĩnh, có vẻ hiểu ra. “Cháu gái, tối hôm nay ăn với bà nội một bữa cơm, được không?” An Nhiên không biết bà cụ trước mặt là ai, tưởng là bà nội Nguyên Tịch nên gật đầu “Được ạ”...

Vừa nghe thư ký nói, bà nội gọi điện báo, kêu Mạc Ngôn hôm nay bất luận thế nào cũng phải về ăn cơm chiều. Không cần nghĩ cũng biết khẳng định lại thúc giục anh mau đem bạn gái về trình diện, hoặc là bà lại muốn tìm đối tượng giúp anh. Nghĩ ngợi lại thấy đau đầu, tuy rằng cùng An Nhiên ăn cơm vài lần, Nguyên Tịch và Ân Hạo cũng góp sức vun đắp giùm, nhưng bản thân anh và An Nhiên vẫn không có một chút tiến triển, tuy vậy anh cảm thấy An Nhiên có vẻ cũng có ý với mình. Mạc Ngôn lái xe đến khu biệt thự Kính Hồ, đêm nay khác với mọi khi yên tĩnh một cách lạ thường, xe vừa dừng lại, Lâm bá liền chạy ra đón. “Thiếu gia, cậu đã về rồi.” Lâm bá là quản gia nhà họ Đường, làm việc từ thời ông nội của Mạc Ngôn, cũng coi như là Nguyên lão tam triều. “Vâng, Lâm bá, hôm nay nhà có khách sao?” Ông đưa tay nhận lấy áo khoác từ Mạc Ngôn. “Dạ đúng, thiếu gia, lão phu nhân dẫn theo một vị tiểu thư trở về, bây giờ đang ở thư phòng trên lầu” Mạc Ngôn vừa nghe thấy thế, liền biết lần này bà nội gọi anh về, chắc chắn không phải chuyện tốt. Bước vào đại sảnh, chỉ thấy bà nội nằm trên sofa, nhìn Mạc Ngôn cười. Mạc Ngôn cũng cười lại, cả người đột nhiên cảm thấy hết hoảng. “Bà nội, bà gọi cháu về có chuyện gì?” Nói xong anh đi đến sofa ngồi xuống. “Tiểu tử thôi, bà nội không có việc gì thì không được đi tìm cháu sao?” “Được rồi, được rồi, bà nội,” “Hừ, bà nội hôm nay tha cho cháu.” “Khoan đã, bà nội, cháu biết bà muốn nói gì, cháu không đồng ý.” Không đợi bà nội nói hết câu, Mạc Ngôn đã tỏ thái độ trước. “Cháu không đồng ý cái gì, cháu biết bà muốn nói gì sao?” “Bà nội, bà không cần tìm đối tượng cho cháu, cháu đã có người trong lòng rồi.” Bà nội vừa nghe thấy thế, trong lòng dấy lên hi vọng, hi vọng kế hoạch có thể phát triển theo ý bà. Nghe Nguyên Tịch nói bảo bối tôn tử của mình thích cô gái tên An Nhiên, nhưng lại chần chờ không chịu nắm bắt cơ hội, bà liền quyết định giúp thẳng cháu một phen. “Đừng coi bà nội cháu là trẻ con.” Mạc Ngôn nóng nảy. “Thật vậy, cháu không lừa bà, không tin bà hỏi Cao Phong, Nguyên Tịch đi, bọn họ cũng biết,” “Bà nội còn cố ý giả bộ không tin, giống như đang muốn nói Cháu lừa ai đây” Vậy cháu nói xem cô gái kia tên gì, lát nữa bà gọi điện hỏi Tịch nha đầu” “Người trong lòng cháu tên là An Nhiên, Dư An Nhiên” rốt cục anh cũng nói ra. Bà nội lại nở nụ cười. “Ha ha” hướng tới câu thang phía sau Mạc Ngôn nói “Cháu gái, nghe được không?” An Nhiên nghe Mạc Ngôn nói đến câu “Người trong lòng cháu tên là An Nhiên, Dư An Nhiên” cô ngây ngẩn cả người, trong phút chốc quên mất đây là nhà Mạc Ngôn, còn cả câu nói bất thành linh kia. Mạc Ngôn quay đầu nhìn thấy An Nhiên đứng ở trên cầu thang liền ngậy đại, nửa ngày sau mới thốt ra một câu “An Nhiên, cô, tôi...” không biết phải nói gì cho phải, bây giờ anh mới hiểu được thì ra bà nội đã sớm biết, còn cố ý dò hỏi mình....

Trên đường trở về, hai người im lặng không nói, bữa cơm này thật vừa khốn khổ vừa dài đằng đẳng. Trong xe chỉ nghe thấy tiếng hít thở. “Tôi...” hai người đồng thời mở miệng. Mạc Ngôn cười “Cô nói trước đi.” “Tôi không biết đó là nhà anh, hôm nay khi cùng Nguyên Tịch gặp bà nội, Nguyên Tịch cũng không nói với tôi.” Hóa ra là Nguyên Tịch, Mạc Ngôn còn đang tự hỏi, bà nội như thế nào lại biết An Nhiên. Hóa ra là chủ

ý của cô bạn nhỏ Nguyên Tịch, bất quá chủ ý này thật tốt. “Tôi cũng không ngờ tới, bà nội sẽ mang cô về, cô đừng để ý, bà nội tôi là người như vậy. An Nhiên.” “Hả?” “Lời nói của tôi hôm nay, là thật” An Nhiên trầm mặc, không biết phải trả lời lại thế nào. Xe dừng trước nhà trọ của An Nhiên “Cảm ơn anh đã đưa tôi về, anh trở về sớm đi, trên đường cẩn thận.” “An Nhiên” Mạc Ngôn xuống xe, giữ chặt An Nhiên ôm vào trong lòng, ôm chặt lấy. Mạc Ngôn đặt cằm trên cổ An Nhiên, nhẹ nhàng nói “An Nhiên, tôi muốn ở bên cô, để tôi chăm sóc cho cô, được không?” Rất lâu sau An Nhiên mới khẽ thốt ra ba chữ “Thực xin lỗi.” Mạc Ngôn hít sâu một hơi “Tôi chờ cô.” Ba chữ đơn giản, nhưng là hứa hẹn của anh đối với An Nhiên. An Nhiên về nhà, không bật đèn, cứ ngồi như vậy, trong lòng rối loạn, cô từng tự nhủ trong lòng, cả đời không nên dính vào tình yêu này nọ. Trước kia cũng đã cự tuyệt vô số người, nhưng vì sao, hôm nay cô lại thấy đau lòng như vậy.

9. Chương 9

Ở phòng thay đồ, An Nhiên cảm thấy, mỗi ánh mắt đều như đang hướng về cô. Vừa mới tiến vào văn phòng, Dịch Quả đã chạy tới “Nhiên, phát triển tới bước nào rồi?” An Nhiên khó hiểu hỏi “Cái gì bước nào?” “Cậu còn giữ bí mật với chúng mình nữa, Nặc, đem chứng cứ ra đi, Nhiên bây giờ cậu thành người nổi tiếng rồi.” An Nhiên nhận tờ báo Dịch Quả đưa cho, chỉ thấy hình ảnh cô cùng Mạc Ngôn gắt gao ôm nhau, chiếm trọn trang nhất. Thời điểm của bức ảnh là khi Mạc Ngôn đưa cô về mấy hôm trước. Không ngờ lại bị người khác chụp được. Trên đầu trang in hàng chữ lớn “Thái tử gia của Quốc tế Kim Kiều cùng mỹ nữ tóc dài trong đêm, hai người tình ý miên man, ôm nhau không thể chia lìa.” Báo chí nói thật khoa trương, hận không thể đem tám đời tổ tông An Nhiên đào bới kể ra, nói rằng An Nhiên đã sớm cùng Mạc Ngôn mền nhau, chỉ là gần đây sự thật mới nổi lên mặt nước. Bốn phía xôn xao. An Nhiên cảm thấy bất đắc dĩ, làm người nổi tiếng thật khó. Giờ ăn trưa, Ân Hạo hỏi An Nhiên “Cục cưng, cô cùng Mạc Ngôn ở bên nhau?” An Nhiên liếc mắt “Ăn cơm của cậu đi, nhiều chuyện.” “Cục cưng, nếu hai người ở bên nhau, thật tốt, Mạc Ngôn rất thích cô, chúng tôi đều nhận thấy được.” “Tôi biết anh ấy thích tôi, nhưng tôi không muốn.” “Là vì Tiểu Mễ sao? Kỳ thật cô không cần phải như vậy, thật ra không phải lỗi của cô, dù gì cũng qua nhiều năm như vậy...” “Cậu đừng nói nữa, lo chuyện của mình là được, chuyện với Nguyên Tịch thế nào rồi?” “Tôi và bà xã vẫn rất tốt.” Nguyên Tịch cùng Ân Hạo ở bên nhau, thật là một đôi dở hơi. Đến giữa trưa Mạc Ngôn mới biết được chuyện này, lập tức gọi điện thoại cho An Nhiên. Treo điện thoại xong, Mạc Ngôn nở nụ cười, kỳ thật như vậy cũng không phải không tốt, anh muốn toàn bộ thế giới đều biết anh yêu An Nhiên, An Nhiên là của anh. Mạc Ngôn biết người thích An Nhiên rất nhiều, rất nhiều phú gia công tử cũng muốn theo đuổi. Lễ phục màu xanh nước biển, kết hợp với áo choàng màu trắng. Tóc búi cao phía sau. Trang điểm tinh xảo, hơn nữa dáng người lại cao gầy, càng thêm động lòng người. Hôm nay là tiệc rượu cuối năm, An Nhiên chần chừ trước cửa phòng yến hội không dám tiến vào, bỗng nhiên một bàn tay đưa đến trước mặt cô, Mạc Ngôn mỉm cười “Chúng ta vào thôi” An Nhiên chần chờ một lát, đưa tay cho Mạc Ngôn, tay anh thật ấm áp. Bọn họ vừa xuất hiện, lập tức trở thành tiêu điểm, tin tức mấy ngày trước không thể nghĩ ngờ, lại tăng thêm vài phần chân thật. Mạc Ngôn tựa hồ cảm giác được An Nhiên khấn trương, cúi đầu nhìn cô “Đừng sợ, có tôi đây” hành động như vậy khiến người bên ngoài nhìn vào thấy thật thân mật. “An Nhiên” Nguyên Tịch cũng đến, bộ dáng vẫn hoạt bát trước sau như một. “An Nhiên, hôm nay cô thật xinh đẹp, đến tôi cũng thấy ghen tỵ.” Ân Hạo lập tức phụ họa “Đúng vậy, cục cưng của tôi trước nay vẫn rất xinh đẹp” Mạc Ngôn đứng ở một bên ho khan hai tiếng. Nguyên Tịch trêu tức nói “Ân Hạo, chúng ta đi thôi, có người chê chúng ta to tiếng.” Nói xong hai người nhìn nhau cười, cùng rời đi. An Nhiên không thích tình huống như vậy, tới nơi này mọi người đều đeo một lớp mặt nạ. Rõ ràng trên thương trường đấu đá người sống kẻ chết, hiện tại lại giả mù sa mưa gương mặt tươi cười đón chào. “Nghĩ gì vậy?” “Không có gì.” Mạc Ngôn kéo tay An Nhiên nghiêm trang nói “An Nhiên, hôm nay cô đẹp quá, bây giờ tôi thật hối hận đã để Cao Phong gọi cô đi dự tiệc rượu.” Ở đây ánh mắt đàn ông luôn vô tình cố ý nhìn về phía An Nhiên, Mạc Ngôn trong lòng thật không thoải mái, anh không muốn nhiều người nhìn trộm An Nhiên như vậy. An Nhiên đi theo Mạc Ngôn tiếp khách một lúc, sau đó cả hai rời đi trước. Trước cửa khách sạn một loạt đèn chiếu chói sáng khiến An Nhiên không mở được mắt, hội trường không cho phép phóng viên truyền thông tiến vào, bọn họ đành chờ ngay ngoài cửa. “Đường tổng, xin hỏi anh cùng Dư tiểu thư có quan hệ yêu đương sao?” “Đường tổng, xin hỏi hai người mền nhau nhiều năm chưa, khi nào thì kết hôn?” An Nhiên thật bội

phục sức tưởng tượng của những người này. Mến nhau nhiều năm? Như vậy bọn họ cũng dám nghĩ? Mạc Ngôn một bên ứng phó phóng viên, một bên che chở An Nhiên, sợ đám đông xô đẩy làm ngã cô. “Tôi cùng Dư tiểu thư là quan hệ bạn bè, bất quá hiện tại tôi đang theo đuổi cô ấy, các người nếu có vấn đề cần thắc mắc, tôi sẽ mở một cuộc họp báo, nhưng tôi không hi vọng có người quấy rầy An Nhiên, cảm ơn.” Được bảo vệ khách sạn giúp đỡ, hai người cuối cùng cũng xuống được đến xe.

10. Chương 10

Còn chưa bước chân vào văn phòng, ở ngoài hành lang An Nhiên đã nghe thấy tiếng hét, tựa hồ như rất tức giận “Các cô làm ăn kiểu gì vậy, chứng nhận đầu bếp là dùng tiền mua à? Tôi mặc kệ, các cô tự mình nói với lão Bảo đi, ngu muốn chết” nói xong đập điện thoại thật mạnh. “Sao vậy Dịch Quả, ai chọc cậu tức giận như vậy?” “Dịch Quả hai tay chống nạnh, hít sâu hai cái” “Nhiên, cậu không biết, đám đầu bếp món Trung thối kia, không được, nghĩ tới mình lại cực kỳ tức giận.” “Xảy ra chuyện gì sao?” “Có hai khách hàng theo đạo Hồi muốn dùng cơm ở phòng, tớ nói với nhà bếp mấy vạn lần, người ta không thể ăn thịt heo, vì để phòng ngừa vạn nhất, tớ nhờ phiên dịch giao tiếp với bọn họ, chuẩn bị chút thức ăn chay.” An Nhiên vừa nghe liền cười “Không phải rất tốt sao? Đều là thức ăn chay?” “Tốt lắm, đám ăn hại kia, thức ăn chay lại đi dùng mỡ heo, người ta biết được, gọi tớ lại chửi bới, càng oan uổng hơn là... tớ nghe không hiểu ông ta mắng gì” An Nhiên suy nghĩ, đúng là rất oan. “Tớ mặc kệ, tớ nói với lão Bảo, giao cho ông ấy xử lý.” Lão Bảo là đầu bếp nấu món Trung, họ Lý, bởi vì làm món cá muối nổi danh, đứng số một số hai thành phố W, cho nên gọi là lão Bảo. Dịch Quả hai ngày nay không làm việc được, hai khách hàng theo đạo Hồi kia đến từ công ty bất động sản Gia Phong. Vì ở Hoàng Đình họ không không thoải mái, hại Dịch Quả mỗi ngày phải vác theo khuôn mặt tươi cười đến nhà xin lỗi. Trần tổng động lòng lên tiếng, chỉ cần An Nhiên cùng đi ăn bữa cơm, sẽ bỏ qua mọi chuyện cũ. Kể ngốc nghe thế cũng biết Trần tổng có tình ý với An Nhiên. Trần tổng bên Gia Phong là công tử phong lưu có tiếng ở thành phố W, hôm nay mới cùng nữ diễn viên nào đó rơi vào bể tình, ngày kia lại biến thành cùng ngôi sao màn ảnh X hồ điệp uyên ương. Dịch Quả không ngốc, cô sẽ không để An Nhiên đi. Trực tiếp nói cho Ân Hạo, quả nhiên sự việc ngay ngày hôm sau đã bị dẹp bỏ, vẫn là Cao Phong tự mình ra mặt. “Doãn tổng giám đốc vĩ đại của tôi, anh thu xếp thế nào vậy?” Dịch Quả vẻ mặt sùng bái nhìn Ân Hạo. Khóe miệng Ân Hạo dương dương tự đắc, “Thiên cơ không thể tiết lộ.” Kỳ thật Ân Hạo chẳng cần làm gì cả, chỉ là anh “vô ý” tiết lộ chuyện này cho Mạc Ngôn, kết quả ngày hôm sau Cao Phong tự mình ra mặt giải quyết. Kiểu đàn ông giống như Mạc Ngôn, làm sao cho phép người khác động đến phụ nữ của anh. Bằng thực lực của anh, đừng nói một Gia Phong nho nhỏ, cho dù có mười người như vậy cũng không để vào mắt. Từ đó về sau, Ân Hạo cứ thế tiếp tục vô si đầu độc Dịch Quả, khiến cho Dịch Quả đem cậu ta tôn làm thần thánh, sùng bái rồi rít, thế nhưng cô lại không biết, xét đến cùng vẫn là công lao của An Nhiên

11. Chương 11

Qua vài ngày nữa là tới giao thừa, trời đã bắt đầu có tuyết rơi. Trong ấn tượng của An Nhiên, hàng năm đều như vậy. Đã hai năm cô không về dự lễ mừng năm mới, năm nay có lẽ nên trở về. Từ khi An Nhiên còn rất nhỏ, mẹ đã qua đời, kí ức về mẹ trong đầu An Nhiên không nhiều lắm, tựa như một cái bóng, mơ hồ không rõ. Cha làm quản lý ở nhà dột Hán Lý, từ khi mẹ qua đời, ông vẫn ở một mình, không đi bước nữa. An Nhiên đến tìm Tiểu Mễ, cô không nói chuyện, chỉ lẳng lặng đứng trước mộ. Ân Hạo năm nay không về, một phần là vì công việc, một phần là vì Nguyên Tịch. Mạc Ngôn muốn đưa An Nhiên cùng về, bị cô cự tuyệt. Anh lưu luyến cô, nhưng không có lý do lưu cô lại, cũng không có cơ để đi cùng. Chỉ nhẹ nhàng nói bên tai An Nhiên một câu, “Chờ em trở về.”...

An Nhiên đã trở về, về tới cái viện cũ kỹ nơi cô lớn lên. Cây bông gòn trước viện vẫn còn, phía trên còn giăng đầy tuyết. An nhiên hít một hơi thật sâu không khí quê nhà, trong lòng thầm nói “Ta đã trở về.” Nhìn

những cái cây trong viện kia, những căn phòng kia, vẫn giống như trước. Đầu con đường bên phải vẫn treo tấm biển “Dương gia võ quán”, chỉ là chữ viết đã bắt đầu nhuộm màu thời gian. Nhớ trước đây trong viện lúc nào trẻ con cũng ồn ào tụ tập, nói là muốn học công phu. Nên trong viện lúc nào cũng nhìn thấy một đám tiểu quỷ đi theo sau Dương bá bá khoa chân múa tay. Trong số đó tư chất của An Nhiên và Tiểu Mễ là tốt nhất, Dương bá bá nói hai cô có thiên phú, có ý bồi dưỡng hai người. Sau khi hai người An Nhiên đến đây, mọi người trong viện đều biết có hai nha đầu rất lợi hại, công phu rất cao, Bất quá vì thế An Nhiên lại bị cha đánh ột trận. “Chị An Nhiên, chị đã trở lại” Một câu gọi cắt ngang dòng hồi tưởng của An Nhiên. Nhìn cô gái 20 tuổi đầu trước mặt, An Nhiên thoáng suy nghĩ, sau đó cười nói “Ừ, mừng năm mới nên chị quay về “Cô gái tên Mạnh Hiểu Lộ, là em gái không cùng huyết thông với Tiểu Mễ. Sau khi Tiểu Mễ mất, mẹ cô vì không chịu nổi kích thích nên đã phát điên. Cả ngày lẫn đêm ở trong phòng lúc thì khóc, lúc thì cười. Hễ gặp người lại hỏi “Anh nhìn thấy con gái Tiểu Mễ của tôi đâu không? Những đứa trẻ khác đã về nhà sao nó còn chưa trở lại?” Có ngày mẹ Tiểu Mễ đều đi đến tầng lầu cao nhất trong viện, đứng trên mái nhà. Mọi người dưới lầu hoảng hốt, khóc hô kêu bà đi xuống. Lúc ấy An Nhiên cũng ở đó, cô quỳ trên mặt đất cầu xin mẹ Tiểu Mễ. Khóc đến khô cổ họng, đầu cũng đau, nhưng vẫn không được. Khi nhân viên cứu hộ chạy đến, mẹ Tiểu Mễ đột nhiên khóc lớn lên, bệnh tâm thần bộc phát. Sau đó tê tâm liệt phế ngã đầu lên trời hét to một tiếng” Ông trời, ông không có mắt!!!” Đó là thanh âm cuối cùng trên đời này của bà. Lần đầu tiên An Nhiên nhìn thấy một người phát điên, mẹ Tiểu Mễ đã chết. Cả đời này An Nhiên cũng không tha thứ cho chính mình, cô vĩnh viễn cũng không thể quên câu nói kia, từ đó về sau luôn phải kiên trì uống thuốc, dựa vào dược vật để duy trì bình tĩnh. Mẹ Tiểu Mễ mất được hai năm, cha cô tái hôn. Mạnh Hiểu Lộ theo mẹ đến ở nhà Tiểu Mễ. Hai năm trước An Nhiên có gặp qua cô một lần, không ngờ cô lại nhớ rõ mình như vậy. “Chị An Nhiên, vậy em đi trước, có rảnh đến nhà chơi” Mạnh Hiểu Lộ tạm biệt An Nhiên. Nhìn bóng dáng cô, An Nhiên như nhìn thấy Tiểu Mễ...

Mấy ngày trước khi về, An Nhiên có gọi điện cho cha nói năm nay sẽ về nhà mừng lễ đón năm mới, cha đã bắt đầu chuẩn bị. Phòng An Nhiên tuy nhỏ, nhưng được thu dọn thật sạch sẽ. Tối giờ cơm chiều, cha làm thật nhiều đồ ăn, đều là những món An Nhiên thích. Nhìn bóng dáng bận rộn của cha, sống mũi An Nhiên chua xót, cảm thấy bản thân thật không có hiếu. Nhiều năm như vậy, cha vẫn côi cút một mình, mình vẫn không ở bên cạnh ông. Cha luôn nói không cần lo cho ông, ông ở một mình vẫn rất tốt. Nhưng An Nhiên biết đó chỉ là để cô ở bên ngoài được an tâm thôi. Năm đó An Nhiên và Tiểu Mễ vừa học xong đại học ở thành phố W, sau khi Tiểu Mễ chết vì tai nạn xe cộ, An Nhiên vẫn kiên quyết ở lại W như cũ, cô muốn gần Tiểu Mễ.

12. Chương 12

Trung tâm giải trí “Ám Dạ”, đến ngày cuối năm hết sức náo nhiệt, mọi người đều mặc sức điên cuồng, giống như muốn đem tất cả mệt mỏi, áp lực của một năm qua, toàn bộ đá văng hết. Mạc Ngôn uống một ly lại tiếp một ly, An Nhiên trở về đã được ba ngày, cô vẫn không gọi điện cho anh. Tuy rằng Ân Hạo đã gọi điện về nhà ba mẹ, nói An Nhiên không có việc gì, nhưng trong lòng anh vẫn lo lắng. Mạc Ngôn buông chén rượu trong tay hỏi Ân Hạo “Ân Hạo, rốt cuộc trước kia An Nhiên đã xảy ra chuyện gì, mới trở nên như vậy?” Ân Hạo bắt đầu dĩ vãng dĩ nhiên “Mạc Ngôn, có một số chuyện tôi cũng không rõ ràng, khi đó tôi đi học ở nước ngoài, đợi đến khi nào An Nhiên muốn nói cho anh, cô ấy tự nhiên sẽ nói.” “Nhưng mà, tôi chờ không nổi, tôi luôn nghĩ đến việc cô ấy có chuyện đau lòng, nhưng tôi lại không giúp được gì, tôi rất khó chịu.” Ân Hạo hiểu tâm tư của Mạc Ngôn, nhìn cô gái mình yêu thương thống khổ, lại không giúp gì được, anh vỗ vai Mạc Ngôn, “Tôi chỉ biết An Nhiên trở nên như vậy là vì một người, một người đã chết, cô ấy lớn lên cùng An Nhiên từ nhỏ, 7 năm trước chính tại thành phố này đã bị tai nạn giao thông mà chết.” Mạc Ngôn nhớ tới lần trước An Nhiên ở trước mộ một cô gái khóc thật thương tâm “Một người đã chết, là nữ sao?” “A, đúng vậy, cô ấy tên Tiểu Mễ, bằng tuổi An Nhiên, quan hệ giữa hai người rất tốt.” Ân Hạo uống một hớp rượu, tiếp tục nói “Sau khi Tiểu Mễ mất, mẹ cô ấy cũng nhảy lầu tự sát, từ đó về sau An Nhiên liên thay đổi. Hai năm nay cũng coi như đã trở lại bình thường, mẹ tôi nói, mấy năm đầu, An Nhiên mỗi ngày đều phải uống thuốc mới có thể trấn tĩnh, không thích nói chuyện, cha cô ấy một bên làm việc, một bên tìm thầy thuốc xem bệnh giúp con gái.” Mạc Ngôn không ngờ chuyện này lại ảnh hưởng lớn tới An Nhiên như vậy, “Mẹ An Nhiên đâu?” “Mẹ tôi nói bác gái qua đời từ khi cô ấy còn rất nhỏ, dù sao tôi cũng chưa từng gặp” Sau khi

nghe Ân Hạo nói, tâm Mạc Ngôn càng đau. Anh muốn ngay lập tức đến bên cạnh An Nhiên, ôm cô, cho cô sự ấm áp. Đau vì cô, yêu cô, chăm sóc cô cả đời. Muốn gánh chịu tất cả đau khổ cùng cô....

Qua tết âm lịch, mừng 3 An Nhiên về tới thành phố W, không thông báo cho bất cứ ai. Khi Mạc Ngôn đến phòng tiêu thụ của Hoàng Đình, tay Dịch Quả đang cầm chân gà gặm, miệng đầy mỡ. Cô sợ hết hồn, thuận tay ném chân gà vào thùng rác “Đường Đường tổng” Nghe đến cái tên này, An Nhiên sững sốt, ngừng động tác. Ngắc đầu, cô thấy Mạc Ngôn. Hai người cứ bốn mắt nhìn nhau như vậy. Trong phòng khách VIP của Hoàng Đình, Mạc Ngôn ôm chặt An Nhiên “Em đã trở lại, vì sao không nói cho anh biết, em có biết anh rất nhớ em không?” “Thực xin lỗi.” “Không cần nói xin lỗi, em không sai, chỉ là anh rất nhớ em” Mạc Ngôn buông An Nhiên ra, nhìn cô, người phụ nữ anh luôn ngày đêm tưởng nhớ, đang ở ngay trước mặt anh. Hai tay Mạc Ngôn vỗ về khuôn mặt An Nhiên “Chúc mừng năm mới, tuy rằng hơi muộn” Có trời biết, ngày ngày anh đều gọi cho cô, nhưng một cuộc cũng không thông. “Được rồi, không nói nữa, em đi làm đi, buổi tối anh tới đón em đi ăn cơm.” Nhìn hình bóng Mạc Ngôn xoay người rời đi, An Nhiên muốn chạy lại ôm anh, nói cho anh biết, cô cũng nhớ anh. Nhưng hai chân dường như mọc rễ, một bước cũng không dịch chuyển. Vì hai chữ Tình yêu cô từng tự mình là đúng, hại chết Tiểu Mễ. Nay cô có tư cách gì nói đến tình yêu, toàn bộ mọi người trên thế giới này đều có thể hạnh phúc, chỉ mình cô là không thể, nếu không cả đời lương tâm sẽ cắn đứt

13. Chương 13

Khung cảnh tao nhã, trang trí tinh tế, âm nhạc êm tai, món ăn ngon đẹp. Nhưng đối với An Nhiên, khi nhìn thấy gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc kia, cô lộ ra vẻ mĩa mai. Cảm giác căm hận, từ sâu trong nội tâm tràn lên. Mọi chuyện xảy ra giống như tình huống trong những cuốn tiểu thuyết. An Nhiên đã nghĩ thời gian có thể xóa nhòa mọi thứ, cả nỗi buồn cả thù hận. Cô không dám ngẩng đầu, không có dũng khí liếc mắt nhìn khuôn mặt kia một cái. Nói cô yếu đuối cũng được, nhát gan cũng được. Giờ phút này cô chỉ muốn chạy trốn thật xa. Mạc Ngôn nhận ra sự khác thường của An Nhiên, anh nắm lấy tay cô, chỉ thấy các ngón tay cầm chặt dao nĩa, thỉnh thoảng lại hơi run run. Hướng theo tầm mắt của cô, Mạc Ngôn nhìn thấy một người đàn ông tuổi xấp xỉ mình đang đi về phía bọn anh. Một loại dự cảm không tốt dâng lên trong lòng Mạc Ngôn, giữa hai người họ có chuyện gì? Nếu không phải đã thấy trên báo chí, Ngô Á Phi không thể tin được người phụ nữ này lại là cô gái An Nhiên nhỏ bé ngây thơ kèm chút ngang bướng 7 năm trước kia. Nhìn người đàn ông bên cạnh cô, chẳng lẽ bài báo là thật, bọn họ là người yêu? Ngô Á Phi đi đến trước bàn, An Nhiên vẫn cúi đầu, nhưng cô có thể cảm giác được, hân hoan trước kia càng cao lớn hơn. “Nhiên Nhiên,” Giọng Ngô Á Phi hơi khàn khàn vang lên. An Nhiên không biết phải làm sao, hân hoan có ý gì, năm đó đột nhiên biến mất không một lời từ biệt, bây giờ cũng lại đột nhiên xuất hiện. “Á Phi, gặp bạn à?” Tả Lan đi tới. An Nhiên hít sâu một hơi, ngẩng đầu nở nụ cười, tựa như dùng hết sức lực nói: “Đã lâu không gặp.” Là cô ta? Bọn họ vẫn ở bên nhau, còn hạnh phúc như vậy, rốt cuộc dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì bọn họ có thể thoải mái như vậy, thanh thản như vậy. An Nhiên nỗ lực kiềm chế bản thân, cô cảm thấy mình sắp hít thở không thông, cô muốn nhanh chóng rời đi, nếu không cô không chắc mình có thể không mưu sát người đàn ông kia ngay tại chỗ hay không. “Mạc Ngôn, em ăn no rồi, chúng ta về nhà đi.” Giữa tình huống như thế này, nghe An Nhiên gọi thẳng tên mình, Mạc Ngôn không biết nên buồn hay nên vui. An Nhiên chủ động kéo tay Mạc Ngôn, khiến cô vô tình hơi dựa vào người anh. Phía sau phảng phất truyền đến giọng nói khàn khàn “Nhiên Nhiên” Tả Lan giơ tay quơ quơ trước mặt Á Phi “Này, người ta đã đi xa rồi.” Á Phi lúc này mới xoay người lại, bắt đầu đi thở dài. “Cô ấy chính là cô gái anh nhớ mãi không quên sao? Quả thật rất được” Tả Lan nhìn Á Phi nói. Á Phi không để ý đến cô, nhìn ra ngoài cửa sổ, hai người bọn họ đã đi đến cổng chính. “Bây giờ anh đã trở về, nếu vẫn không thể quên được người ta, vậy phải quyết tâm theo đuổi.” “Theo đuổi? Nói dễ hơn làm, tôi nợ cô ấy nhiều lắm, cả đời này cũng không trả hết được.” Tả Lan cái hiểu cái không gật đầu. “Thật không dễ dàng, để tôi đi nói với cô ấy, năm đó là anh bắt cóc đi.” “Bắt cóc đi? Cái có thói nát nhất trên đời. Thời gian 7 năm, một câu Bắt cóc đi là bỏ qua được sao? Bởi vì hân hoan bắt cóc đi, có người vĩnh viễn biến mất. Bởi vì hân hoan bắt cóc đi, có người vĩnh viễn không trở về được. Á Phi suy nghĩ” Tạm thời tôi sẽ không trở về Nhật Bản, cô ăn chút điểm tâm đi.” Tả Lan cười “Tuân lệnh, thủ lĩnh đại nhân. Anh cứ yên tâm theo đuổi cô ấy đi, bắt quá, người đàn ông bên cạnh cô ấy là ai không cần tôi nói, anh cũng biết rồi.” Hân hoan làm sao có thể không biết Mạc Ngôn,

người thừa kế tập đoàn tài chính lớn nhất W, Đường thị, thái tử gia của Quốc tế Kim Kiều. Một trong mười người đàn ông độc thân hoàng kim trên toàn thế giới. Theo một cuộc khảo sát trên internet, anh ta là đối tượng kết hôn của toàn bộ phụ nữ châu Á. Quả nhiên là một đối thủ nặng ký. Năm đó hần rời đi, là vì không có năng lực bảo hộ cô. Để cô không chịu thương tổn, bắt đắ dĩ hần mới cùng Tả Lan diễn một màn kịch. Chỉ cần cô an toàn, hần tình nguyện bị cô hận suốt đời. Nhưng nay đã khác xưa, hần đã đủ mạnh, có đủ năng lực bảo vệ người phụ nữ của mình. Mặc kệ đối thủ là ai, hần đều có thể toàn lực ứng phó

14. Chương 14

Ánh đèn đường rực rỡ thấp sáng, An Nhiên kéo tay Mạc Ngôn rảo bước trên đường cái, có vài người đi đường tựa hồ nhận ra bọn họ, đều nhìn về phía cả hai. An Nhiên muốn bỏ tay Mạc Ngôn ra, nhưng lại bị anh nắm chặt hơn. “Thực xin lỗi” An Nhiên dừng bước. Mạc Ngôn quay sang đối diện với An Nhiên, hai tay khoát lên vai cô “Tại sao phải xin lỗi, em không làm gì sai.” Vì ngại ánh mắt người khác, An Nhiên mở miệng “Lên xe hăng nói chuyện.” Ngồi trên xe một lúc lâu, An nhiên bắt đầu kể “Anh ta là mối tình đầu của em, là người em từng thích” An Nhiên dùng từ Thích, không phải Yêu. Cô không biết vì sao mình lại muốn kể cho Mạc Ngôn nghe mọi chuyện, là để giải thích với anh sao? Mạc Ngôn không nói gì, chỉ lẳng lẳng lắng nghe....

“Ngô Á Phi, Ngô Á Phi ở đâu?” Một giọng nữ bướng bỉnh mang theo chút trẻ con phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng học. Một nữ sinh tóc ngắn, hai tay chống nạnh đứng ở cửa. Thời tiết nóng bức, trên trán nữ sinh dính vài sợi tóc. Khuôn mặt nhỏ nhắn do ánh mặt trời ngày hè, lưu lại hai đóa hoa đỏ ửng. Bọn học ngồi kể bên lấy khuỷu tay huých nhẹ Ngô Á Phi “Này, người ta gọi cậu đấy? Xem ra là một cô bé năm nhất” Á Phi bắt mắt mãi từ một tiếng, tức hồ chuyện chẳng liên quan gì đến mình. Ngô Á Phi là “Chàng trai vàng được cả Đại học Y công nhận. Không chỉ học tập tốt, các tài năng khác đều là số một. Ngoại hình lại càng không có thiên lý, ngấm lại thượng đế thật đúng là bất công, dựa vào cái gì hần vừa có tài vừa có vẻ, thầy cô thích, nữ sinh ái mộ. Từ học tỷ năm tư, cho đến học mười mới vào học. Nhưng tới bây giờ chưa có người nào thấy hần đi cạnh một nữ sinh bao giờ, càng đừng nói tới chuyện yêu đương. Gần đây, có tin đồn nói “Chàng trai vàng của hệ tài chính quốc tế Ngô Á Phi là GAY. Cho dù như vậy, cả đám người chờ thổ lộ, vẫn là người trước ngã xuống, người sau tiến lên. An Nhiên đi đến trước mặt Ngô Á Phi, lấy tay gõ bàn” Này, gọi anh đấy, không nghe thấy sao?” Ngô Á Phi ngẩng đầu, xem xét nữ sinh trước mặt, ngũ quan xinh xắn, chóp mũi còn lưu một chút mồ hôi. Tính tình có vẻ rất phóng khoáng. “Có việc gì?” An Nhiên nhướn mày, nói “ Báo cho anh một tin tốt, tôi xem trọng anh” Ngỡ khí thật kinh người, lần đầu tiên Á Phi nghe được một thông báo như thế này “Ha? Tôi có cần cảm thấy vinh hạnh không?” An Nhiên không trả lời câu hỏi của hần, chỉ nói mục đích của mình “ Từ bây giờ, anh là của Dư An Nhiên tôi sau đó nhìn quét bốn phía một lần hỏi:” Ai có ý kiến gì không?” Vài giây sau, cô vừa lòng cười “Toàn bộ phiếu đều thông qua” Thì ra cô tên Dư An Nhiên, tên và người thật không xứng đôi. Mọi người đều bội phục dũng khí của nữ sinh tên Dư An Nhiên này, đồng thời cũng vì cô mà đỏ mặt mồ hôi lạnh. Không biết Ngô Á Phi sẽ cự tuyệt như thế nào. Ai ngờ Ngô Á Phi lại trả lời bằng một câu kinh người “ Tôi đã biết rồi.” “Cực cực, cực cực, lại đây” Tiểu Mễ liềm mang vẫy tay với An Nhiên. “Thế nào? Có đồng ý không?” An Nhiên thở hổn hển hai hơi” Thành công.” “Thật sao, cậu dùng chiêu gì vậy, nghe người khác nói hần ta có tiếng là khó theo đuổi.” Về mặt Tiểu Mễ tràn đầy sự khó tin. An Nhiên giờ nắm tay của mình lên nói” Nếu hần dám hé răng nói ra một chữ Không, lão nương sẽ thiên hần.” Điều này Tiểu Mễ tin, bằng vào công phu của An Nhiên, toàn bộ Đại học Y đều không có đối thủ. Trên hành lang tầng hai cách đó không xa, Ngô Á Phi nhìn xuống dưới lầu, nhìn cô gái đang khoa chân múa tay cách đó không xa kia, chậm rãi thốt ra một câu” Thú vị” Từ đó về sau, toàn bộ trường Y đều biết, Chàng trai vàng Ngô Á Phi đã bị một cô nhóc năm nhất mới vào thu phục.

15. Chương 15

Nghe An Nhiên kể, trong lòng Mạc Ngôn cực kỳ mâu thuẫn, anh đang ở vào tình huống nào đây? Nghe cô gái mình thích kể chuyện tình cũ với một người đàn ông khác. An Nhiên dừng lại, trông mắt có chút ướt át, nhìn Mạc Ngôn nói: “Em có phải rất ích kỷ hay không, chưa hỏi ý kiến anh, đã kể ra một đồng chuyên nhằm chán như vậy.” Mạc Ngôn giơ tay lau nhẹ khóe mắt ướt át của cô” Không, chỉ cần là chuyện của em anh đều muốn biết, chỉ cần là chuyện về em anh đều sẽ không thấy nhằm chán.” An Nhiên vẫn không nhin được, một giọt nước mắt rơi trên tay Mạc Ngôn, lạnh như băng. An Nhiên không biết bản thân vô tình đã ngày càng y lại vào người đàn ông này. Kí ức chôn dấu nhiều năm, sẽ được phơi bày dưới ánh mặt trời ấm áp....

“Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, mau nhìn kia, tuyết rơi” An Nhiên đứng trước cửa sổ hưng phấn kêu to. “Ngạc nhiên cái gì không biết, không phải cậu chưa thấy tuyết bao giờ” Tiểu Mễ lập tức hắt một gáo nước lạnh. An Nhiên không phục nói” Cậu chẳng biết gì hết, đây là tuyết đầu mùa, tuyết đầu mùa sẽ mang đến cho con người ta vận may” “Chắc chắn chắc, cục cưng, cậu bắt đầu đi tin mấy cái này từ khi nào vậy, không phải học được từ chỗ Ngô Á Phi của cậu chứ.” Tiểu Mễ nói móc. “Hừ, không phải, mình vốn đã biết trước đó.” Tiểu Mễ xoay người, nằm trên giường nói” Đi đi, cậu may mắn rồi, mau đi mua xỏ số đi” Ánh mắt An Nhiên sáng lên, một kế hoạch hình thành trong đầu “Ngày đáng kỷ niệm như thế này, mình muốn cho Á Phi nhà mình một sự bất ngờ.” nói xong cô che miệng ngậy ngậy cười” Ha ha ha” “Tiểu Mễ, ỉnh mượn bộ cánh mới của cậu đi.” “Không được, bộ lần trước cậu mượn còn chưa trả” An Nhiên bò lên giường Tiểu Mễ, cô làm nũng Tiểu Mễ tốt, cậu là tốt nhất.” “Tiểu Mễ nghe thấy thế tóc gáy dựng đứng” Mình không phải Ngô Á Phi, dùng chiêu này cũng vô dụng” An Nhiên vừa nghe, bỏ tay cô ra” Tiểu Mễ thôi, mượn mặc một chút cũng không chết ai, keo kiệt” Cuối cùng An Nhiên vẫn được như ý lấy ra mặc vào, nhìn khóe miệng Tiểu Mễ trễ xuống, An Nhiên khiêu khích” Sớm biết như thế, lúc trước cần gì so đo” Từ nhỏ hai người theo bác Dương học công phu, đều là đệ tử đắc ý của bác, Nhưng An Nhiên vẫn mạnh hơn một chút. Hai người đánh nhau từ nhỏ đến lớn, mỗi khi gặp ý kiến bất đồng, ví như tình huống vừa rồi, đây sẽ là cách giải quyết các cô hay dùng. Kỳ quái là, quan hệ hai người không một chút ảnh hưởng, ngược lại càng đánh càng thân. Tiểu Mễ xoa khóe miệng không lên tiếng, trong lòng lại thầm mắng” Nha đầu thối, lần nào cũng hạ độc thủ.” kỳ thật không phải Tiểu Mễ đánh không lại An Nhiên, chỉ là không muốn làm cô bị thương. Tiếc rằng điều này, sau khi tiểu Mễ mất An Nhiên mới biết được. “Được rồi, đừng giận nữa, đợi lúc về mình mua đồ ăn cho cậu” An Nhiên mặc quần áo đứng trước gương xoay phải xoay trái. Tiểu Mễ nhìn bộ dạng hào hứng của An Nhiên, cô không còn dưng khí chống đỡ. Cô mở miệng” Mình muốn ăn bánh mật của Đường gia” An Nhiên thấy Tiểu Mễ không tức giận nữa, làm một động tác tay OK” Không thành vấn đề, a đúng rồi, cậu không được mật báo cho Á Phi, mình tính vụng trộm qua đó, cho anh ấy một sự bất ngờ” nói xong lại ngậy ngậy cười, Tiểu Mễ biết trong đầu cô nàng cảm chắc đang tưởng tượng bộ dạng của Ngô Á Phi khi đó. Ngô Á Phi tham gia một nhóm nghiên cứu và thảo luận, công việc nhiều hơn An Nhiên, An Nhiên nhớ hần, nhưng vẫn chịu đựng không đi tìm, tính ra đã hai tuần không gặp. Nhìn An Nhiên chạy ào ra khỏi cửa ký túc xá, Tiểu Mễ nở nụ cười. Theo thói quen lấy ra một quyển vở cũ kỹ, ghi lại chuyện ngày hôm nay.

16. Chương 16

Tuy rằng bầu trời đang có tuyết rơi, nhưng bên ngoài người ta vẫn có thể thấy được một cảnh tượng kì lạ, một cô gái mặc áo khoác mỏng màu trắng, hưng phấn chạy như điên trên đường. An Nhiên chỉ muốn lập tức đến gặp Á Phi, khóe miệng cô luôn không tự chủ được nhếch lên. Ở chỗ rẽ phía xa xa hiện lên một bóng người, nhanh chóng lấy đi động ra thuần thục bấm một dãy số “Cô ấy đã xuất phát, phỏng chừng trong vòng nửa giờ nữa sẽ đến nơi.” An Nhiên chạy tới nơi Á Phi đang nghiên cứu hội thảo, trên người ra đầy mồ hôi, có thể là vì chạy quá nhanh, cũng có thể là do kích động. Ở trên hành lang An Nhiên giữ lại một người hỏi “Xin hỏi anh biết Ngô Á Phi ở đâu không?” Cậu học sinh cẩn thận xem xét An Nhiên một phen, do dự, sau đó chỉ chỉ bên trong một gian phòng học, mở miệng nói “Bây giờ cô tốt nhất... “ “Cảm ơn” không đợi anh ta nói xong, An Nhiên đã hướng gian phòng chạy tới. Cậu học sinh nhìn bóng dáng An Nhiên đã khuất xa, nhỏ giọng nói thầm “Bây giờ cô tốt nhất không nên đến đó. “ Nhưng An Nhiên đã đi

xa, không hề nghe thấy. Đứng trước cửa phòng học, An Nhiên hít sâu một hơi, bàn tay vừa chuẩn bị đẩy ra, bên trong đã truyền đến tiếng nói. Một giọng phụ nữ “Á Phi, anh sẽ không thích con nhỏ điên rồ kia chứ? Nó không hề xứng với anh.” “Yên tâm, cả đời này anh chỉ yêu một người phụ nữ, về phần con nhỏ điên kia anh chỉ cùng cô ta chơi đùa mà thôi.” An Nhiên vĩnh viễn không thể quên được giọng nói kia, là Ngô Á Phi. Vẫn không dám tin, cô đẩy cửa ra một khe nhỏ, bên trong một hình ảnh đau đớn khắc sâu vào đáy mắt, như lưỡi dao cứa trong lòng. Người đàn ông từng ôm cô, lúc này lại ôm lấy người khác. Từ bên ngoài nhìn vào thấy hai người họ thật ân ái. Ánh mắt Ngô Á Phi nhìn thấy An Nhiên, hai cánh tay ôm Tả Lan càng thêm chặt. Sau đó cúi đầu hôn lên môi Tả Lan. Lúc ấy An Nhiên muốn tiến lên, muốn hỏi anh vì sao lại đối xử như vậy với cô, cho dù là đá hay tát anh ta một cái cũng tốt. Nhưng cô không dám, thì ra chính cô cũng không dũng cảm như trong tưởng tượng. Một An Nhiên không sợ trời không sợ đất, cũng không hơn gì bây giờ. Khép lại cánh cửa, An Nhiên chạy, chạy rất nhanh, rất nhanh. Một hơi chạy ra khỏi nơi đó, An Nhiên đứng trên con đường lớn giữa đầu, đón lấy những bông tuyết đang rơi xuống. Nước mắt len lỏi qua khuôn mặt. Thì ra dù có ngửa đầu, nước mắt vẫn chảy ra, An Nhiên đột nhiên cảm thấy bản thân thật ngốc, kiểu nói gạt trẻ con như vậy cô cũng tin, khó trách được bị người ta lừa. Cánh cửa khép lại, hai người trong phòng lập tức dừng mọi động tác. Tả Lan nhìn Á Phi nói “Thật sự quyết định rồi sao? Không hối hận sao?” Á Phi xoay người nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không trả lời. Tuy rằng hắn không nói, nhưng Tả Lan hiểu được, với thân phận như của Á Phi, không thể cho phép bản thân tồn tại điểm yếu. Nếu có người muốn đẩy hắn vào chỗ chết, hắn sẽ tiêu diệt ý đồ đó ngay từ trong trứng nước. Tục ngữ nói “Đánh rắn phải đánh vào đầu”, nếu Á Phi cũng có điểm yếu, vậy đó chính là An Nhiên. Làm như vậy chính vì để An Nhiên hận hắn, khiến cô hết hy vọng. Tả Lan chưa từng gặp một cô gái nào như An Nhiên, tận đáy lòng cũng nổi lên sự hâm mộ. Được một người đàn ông như vậy yêu. Ngô Á Phi không biết mình làm vậy là đúng hay sai. Nếu như vậy có thể bảo vệ An Nhiên an toàn, hắn không ngại khiến cô hận hắn. Đúng, cứ hận hắn đi. Nghĩ đến đó, Á Phi nắm chặt bàn tay. Hung hăng đập trên mặt bàn “Tuyên Chính, lão già kia, ta muốn cả nhà già trẻ các người đều phải chết.” Cha Á Phi ở Nhật Bản là lão đại một tổ chức, vì để đảm bảo an toàn của cậu con trai, từ nhỏ Á Phi đã được đưa đến thành phố W. Mấy ngày trước bọn người Tả Lan đã tìm thấy Á Phi, hi vọng hắn quay về Nhật Bản lãnh đạo tổ chức. Lúc này Á Phi mới biết tin cha mẹ mình đã qua đời. Hết thấy mọi việc này đều là do lão già kia ban tặng. Tả Lan nói Tuyên Chính đã biết Á Phi ở W, nhiều khả năng sẽ phái sát thủ tới đây. Tổ chức cha Á Phi lãnh đạo là một nhóm sát thủ chuyên nghiệp của quân đội Nhật Bản, nghe đồn toàn bộ mọi nơi trên thế giới đều có cài các thành viên của tổ chức. Muốn ai chết, chỉ cần trả tiền, sẽ giết người đó. Mặc kệ kẻ kia có đáng chết hay không. Bây giờ Á Phi phải đi tiếp nhận công việc, với một thân phận như vậy cuộc sống của hắn sẽ không thể bình yên. Để cô được an toàn, cho cô một cuộc sống bình thường, Á Phi bắt buộc phải diễn một màn như vừa rồi

17. Chương 17

An Nhiên đi một mình trên đường cái, không mục đích, trước mắt một mảnh mờ mịt. Trong đầu tất cả đều là hình ảnh kia, thật lâu không thể tiêu tan. Chính An Nhiên cũng không biết mình đã đi được bao lâu, đi như thế nào. Chỉ không hề cảm thấy mệt, cô thật muốn nằm xuống ngủ một giấc, chờ khi thức dậy sẽ phát giác tất cả đều chỉ là giấc mơ. Cả người lão đạo, giống như cái xác không hồn. “Mắt mù à, dám đụng vào đại gia!” An Nhiên bị người khác đẩy một cái, ngã ngồi dưới đất. Cô đứng lên, không để ý đến, tiếp tục bước đi. “Ui a, con nhóc rất có cá tính” Về mặt gã đàn ông đáng khinh. An Nhiên liếc nhìn gã một cái “Chớ chọc vào tôi, cút!” “Tên đàn em theo sau nói “Đại ca, cô ta bảo anh cút.” Gã đàn ông tát hắn một phát “Lão tử có tai, không cần mày phải lặp lại.” sau đó một tay nâng cằm An Nhiên “Lão tử rất thích cô, đủ dũng cảm.” An Nhiên nhìn thoáng qua đám đàn em sau lưng gã, hừ nhẹ một tiếng “Đã cho anh cơ hội, là tự anh không biết quý trọng, bản cô nương hôm nay tâm trạng không tốt, các người không gặp may rồi. “Nói xong một quyền đánh trúng gã đàn ông, một đám người còn chưa kịp phản ứng, lão đại đã bị gục ngã. An Nhiên ngoác tay với bọn chúng “Cùng lên đi, một đám bọn bay, làm nóng thân cũng không đủ “Mang theo nỗi hận đối với Ngô Á Phi, An Nhiên coi đám người này là cái bia hung hăng phát tiết. Nhìn một đám gã trên mặt đất nhe răng trợn mắt nhìn cô, An Nhiên phỉ tay nói “Thật vô dụng “Nhìn bóng dáng An Nhiên xa dần, gã đàn ông đáng khinh nhất thời hiểu được một chân lý “Người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể

đong đầu.”An Nhiên vốn nghĩ sau khi phát tiết trong tâm trạng sẽ tốt hơn, thì ra không hề như vậy, vẫn giống ban đầu.Một đoạn nhạc chuông vang lên, An Nhiên không cần nhìn cũng biết là Tiểu Mễ, đó là nhạc chuông cô cài riêng cho bạn bè.“Nha đầu thôi, một mình khoái hoạt, định bỏ đói chết mình sao!” Đầu kia di động truyền đến tiếng hô của Tiểu Mễ.Nghe được giọng nói của bạn thân, nước mắt mà An Nhiên thật vất vả kìm nén, nay lại trào ra.Nghe ra có chút không đúng, Tiểu Mễ sốt ruột hỏi “Sao vậy, cục cưng, có phải đang khóc không, ai khi dễ cậu?”An Nhiên càng khóc càng hăng, ở trước mặt Tiểu Mễ, cô không cần giả bộ.“Cục cưng, đừng khóc, nói ình biết xảy ra chuyện gì ? Ngô Á Phi đâu? Không ở bên cạnh cậu sao?”Vừa nghe Tiểu Mễ nhắc tới Ngô Á Phi, An Nhiên càng thêm thương tâm “Tiểu Mễ, hu hu hu, hần hần không cần mình, hần không thương mình...”Nghe xong lời An Nhiên thuật lại, Tiểu Mễ lúc ấy hận không thể đập nát đầu tên phụ tình kia “Cục cưng, đừng khóc, bây giờ cậu đang ở đâu?”“Mình cũng không biết, gần đây có nhà trẻ Thiên Sứ.”“Được, mình biết nơi đó, đừng đi đâu cả, chờ mình.”An Nhiên nằm mơ cũng không ngờ tới “Chờ mình” là câu nói cuối cùng cô nghe được từ Tiểu Mễ. Nếu trên đời này có bán thuốc hồi hận, cô nhất định sẽ mua chất đầy một toa xe. Nếu thời gian có thể đảo ngược, cô nhất định sẽ không đi trêu chọc Ngô Á Phi. Nếu hết thấy có thể bắt đầu lại một lần nữa, cô nhất định sẽ ngăn cản Tiểu Mễ. Đáng tiếc chỉ là chữ Nếu

18. Chương 18

Thời khắc cô nhìn thấy Tiểu Mễ, là ở nhà xác bệnh viện Đình Thi.Khi An Nhiên nhận được điện thoại báo Tiểu Mễ bất ngờ gặp tai nạn xe cộ, cô không dám tin. Khi tay cô run run nâng chiếc cang Tiểu Mễ nằm đưa vào trong xe cứu thương, nhìn khuôn mặt huyết nhục mơ hồ kia, cô vẫn ôm một tia hi vọng, hi vọng đó không phải Tiểu Mễ.An Nhiên trấn tĩnh một cách kì lạ, không khóc, không náo loạn, chỉ cầm lấy cánh tay Tiểu Mễ giờ phút này đã lạnh như băng “Cậu mau đứng lên, bằng không mình sẽ ăn hết chỗ bánh mật cậu mua về đó, biết không.”“Nha đầu thôi này, không phải chỉ là mặc nhờ quần áo của cậu thôi sao? Chút việc nhỏ như vậy cũng tức giận, cậu đứng lên, mình cho cậu đánh. Buổi sáng đánh cậu là mình không đúng, cậu mau đứng lên đánh mình, mình sẽ không đánh trả.” Cảm xúc An Nhiên dần dần kích động lên.“Cậu không được ngủ, đứng lên đứng lên” An Nhiên bắt đầu nổi điên nắm chặt lấy cánh tay Tiểu Mễ.Y tá tách An Nhiên ra khuyên bảo “Hãy nín bi thương, cô ấy đã chết.”An Nhiên rốt cuộc không còn kiềm chế được tiếng khóc, vang vọng toàn bộ căn phòng.Nhìn tên lái xe gây chuyện khi đó, An Nhiên điên cuồng lao về phía hần “Trả Tiểu Mễ lại cho tôi, trả lại cho tôi...”Lái xe giống như một khúc gỗ mặc cho An Nhiên hành hạ “Thực xin lỗi, thực xin lỗi “Khi cha mẹ Tiểu Mễ đến nơi, đã không còn tâm trí để trách cứ. An Nhiên tình nguyện để bọn họ mắng cô, đánh cô. Như vậy ít nhất sự day dứt trong lòng có thể giảm đi một chút.Tro cốt Tiểu Mễ được an táng ở nghĩa trang Tây Sơn, An Nhiên cũng đi theo lúc hạ huyệt.Khi thu thập di vật của Tiểu Mễ, An Nhiên phát hiện thấy một cuốn vở cũ. Mở ra nhìn những dòng chữ bên trong, tâm An Nhiên như bị ai đó hung hăng tổng ột đấm.

“Hôm nay mình và cục cưng lại đánh nhau, vì một xiên kẹo hồ lô. Mình chỉ cần một miếng, cục cưng liền ồn ào đòi quyết đấu với mình. Nếu mình có một xiên kẹo hồ lô, chỉ cần cục cưng nói cậu ấy muốn ăn, mình sẽ cho hết. Mình không giống cục cưng tức giận vì những chuyện nhỏ nhặt như vậy.”“Hôm nay là ngày kỷ niệm cục cưng của mình lần đầu biết yêu. Cục cưng đuổi tới tận trường học cửa sổ nam sinh khó hạ gục nhất. Tận đáy lòng mình thật cao hứng thay cậu ấy.”“Cục cưng nói hôm nay có tuyết đầu mùa, sẽ mang đến cho cậu ấy vận may, cậu ấy muốn đi tìm Á Phi. Vì chuyện quần áo, chúng mình lại quyết đấu. Nha đầu thôi này, mỗi lần đều hạ độc thủ, không thềm lưu tình. Mình cũng định đánh một trận hết mình, nhưng nghĩ cho cùng vẫn không xuống tay được. Kỳ thật chỉ cần cậu ấy năn nỉ một chút, mình sẽ mềm lòng. Nhân dịp hôm nay có tuyết đầu mùa, mình hy vọng cậu ấy và Á Phi có thể ở bên nhau.”Khi An Nhiên đọc đến dòng cuối của cuốn nhật kí, cô đã không còn kìm được tiếng nước mắt. Trước khi Tiểu Mễ gặp tai nạn, cô ấy đã cầu mong cho cô được hạnh phúc. Đó là nguyện vọng cuối cùng vào ngày tuyết đầu mùa của cô ấy.An Nhiên cầm cuốn nhật kí trong tay nghẹn ngào “Không có cậu. mình sao có thể hạnh phúc đây.”Sau khi Tiểu Mễ gặp tai nạn, Ngô Á Phi cũng như bốc hơi khỏi thế giới này. Đối với người đàn ông đó, An Nhiên cũng không muốn nghĩ đến nữa, cô không đi tìm. Chỉ vờ như chưa từng quen biết. Cô không hận hần, chỉ hận bản thân, hận bản thân lúc trước bị mù, hận bản thân vô dụng.

19. Chương 19

Nước mắt An Nhiên đã không thể kìm được nữa, Mạc Ngôn nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt cô, ôm cô vào lòng. An Nhiên đã phải lấy rất nhiều dũng khí mới dám kể lại đoạn hồi ức này, cô muốn cho Mạc Ngôn biết, không phải cô không yêu anh, mà là không có tư cách. An Nhiên nghẹn ngào nói “Anh đã hiểu chưa? Anh hiểu không? Không phải anh không tốt, là em không đủ tư cách.” Mạc Ngôn ôm cô, nhẹ nhàng nói bên tai “Không cần nói nữa, anh hiểu, anh sẽ không ép em, anh sẽ chờ, chờ đến ngày em buông tay mới thôi.”...

Ánh mặt trời xuyên khe hở bức rèm, chiếu vào gian gian. An Nhiên mở to mắt, nhìn căn phòng xa lạ. Cách trang trí đơn giản, hai gam màu chủ đạo đen trắng cách điệu. An Nhiên đứng dậy mở rộng cửa sổ, ánh mặt trời như triều dâng tràn vào, lấp đầy căn phòng. Nhìn trong phòng bếp, bóng dáng Mạc Ngôn đang bận rộn, An Nhiên cảm thấy thật ấm áp. Chỉ thấy anh nhìn chăm chú một tờ giấy, dùng thìa múỗng vừa đông vừa lấm lấm. Thỉnh thoảng còn ghé miệng nếm thử, như thể chưa vừa ý. Xoay người thấy An Nhiên, Mạc Ngôn cười “Em dậy rồi, chờ một lát là có thể ăn sáng “Nhìn bát cháo thịt nạc, mùi thơm bay tứ phía. An Nhiên nhớ tới lời Ân Hạo nói bản thân ngoài cơm trắng ra chẳng biết làm gì, nhìn bát cháo Mạc Ngôn làm, cô cảm thấy thực xấu hổ. Thấy An Nhiên chưa động đũa, Mạc Ngôn hỏi “Sao vậy, không thể ăn được sao? Hôm nay là lần đầu tiên anh vào bếp, mùi vị có thể không tốt lắm, lần sau nhất định sẽ cố gắng.” An Nhiên húp một thìa cháo “Rất ngon, là lần đầu tiên thật sao? Thật lợi hại, cái gì em cũng không biết làm...” Mạc Ngôn nhìn An Nhiên nói “Em không cần biết. Sau này anh sẽ chăm sóc em, em không biết làm gì, chỉ cần giao lại cho anh.” Anh luôn lo lắng cho cô như vậy, nói không cảm động là gạt người. An Nhiên nhìn người đàn ông trước mặt, anh vĩ đại như vậy, chói mắt như vậy. Rốt cuộc cô có gì tốt đẹp, được người đàn ông này yêu. “Sao vậy, trên mặt anh có hoa sao? Em cứ nhìn anh chăm chăm.” Ý thức được bản thân thất thố, An Nhiên xấu hổ cười cười “Nơi này là?” Cô vội chuyển hướng đề tài. “Nơi này cũng là nhà của anh, những khi không trở về Kính Hồ, anh ở lại đây. Tối hôm qua em khóc rồi ngủ quên mất, em đành mang em về đây, nhưng em yên tâm, tối hôm qua anh ngủ ở sofa” Mạc Ngôn vội giải thích. “Em tin anh. “Một câu Em tin anh, khiến lòng Mạc Ngôn ngọt lịm cả ngày....

An Nhiên đã đổi nhạc chuông di động, mùa đông năm ngoái, đó là một mùa đông đầy u ám đối với cô. Tiếng chuông khi đó là:

Mùa đông này tôi không có niềm vui Khi không có em bên cạnh Mầu trắng bông phủ xuống Con người cô đơn kia Sự mất mát dễ hiểu kia Mùa đông này tôi không có niềm vui Không có ai giống như trong tưởng tượng Có lẽ tuyết rơi đã lâu Có lẽ chưa bao giờ tới Có lẽ chuyện năm đó chưa từng xảy ra

Nhưng nay đã khác xưa, có bất ngờ cũng có hạnh phúc. Bất ngờ vì sự trở về của Ngô Á Phi, hạnh phúc vì cô gặp được Mạc Ngôn.

Mùa đông nhiều mưa cuối cùng cũng trôi qua Bầu trời xanh nhạt hiện ra trên mái đầu

Sau tuyết rơi sẽ là gì? Là mùa xuân, mùa xuân tươi đẹp tìm đến.

20. Chương 20

Lễ tân gọi điện báo, đại sảnh có khách đang chờ An Nhiên. An Nhiên tới đại sảnh, sau khi nhìn thấy người kia, lập tức xoay người bỏ trốn. “Nhiên Nhiên” Ngô Á Phi giữ chặt tay An Nhiên. Khoảnh khắc ánh mắt hai người tiếp xúc, cả người An Nhiên run lên, thì ra đã qua nhiều năm như vậy, cô vẫn không thể quên hẳn. An Nhiên quay đầu nhìn thoáng qua cánh tay bị hắn giữ chặt, lạnh lùng nói “Buông ra “Á Phi không hề có ý buông tay “Chúng ta cần nói chuyện ““Nói chuyện? Không cần.” Nói xong An Nhiên bỏ tay hắn ra, xoay người rời đi “Nếu em không muốn ở trước mặt nhiều người như vậy bị anh ôm đi, thì cứ việc rời

đi.”An Nhiên không ngờ, Ngô Á Phi – người đàn ông hào hoa phong nhã trước kia – cũng sẽ có lúc bá đạo như vậy.Trong một quán cà phê gần Hoàng Đình, Ngô Á Phi rất tự nhiên gọi đồ uống “Hai ly cà phê, một ly thêm chút đường” hẳn nhớ rõ An Nhiên sợ đắng, trước kia mỗi lần uống cà phê, đều phải bỏ thêm đường.“Bây giờ tôi không uống cà phê ” An Nhiên ngẩng đầu nói với phục vụ “Một ly hồng trà, cảm ơn”Ngô Á Phi nhìn An Nhiên mở miệng nói “Nhiên Nhiên, vài năm qua em sống tốt không?” Nói đến về sau, Á Phi thật muốn cắn đầu lưỡi mình một cái, biết rõ tình hình cô ấy vài năm qua thế nào, còn hỏi vấn đề như vậy.Trong lòng An Nhiên cười lạnh “Rất tốt, có ăn có mặc có nhà, còn có người theo đuổi, có thể không tốt không?”Á Phi biết, An Nhiên đang che dấu nỗi thống khổ sâu trong nội tâm.”Nhiên Nhiên, anh... “Con chưa nói xong, đã bị An Nhiên ngăn lại “Tên tôi là Dư An Nhiên, không được gọi Nhiên Nhiên.”Cô đang phân chia giới hạn với hắn sao? Đang nhắc nhở hắn về thân phận hiện tại sao? Cô đang nhắc cho hắn nhớ hai chữ “Phản bội”.Hai người im lặng, An Nhiên mở miệng trước “Còn có việc gì không? Nếu không có việc gì tôi đi trước ““Đợi chút” Á Phi gọi lại An Nhiên đang chuẩn bị rời đi”Nhiên Nhiên, em đã thay đổi, không còn giống em trước đây “An Nhiên đột nhiên muốn cười, hẳn có tư cách gì nói như cô vậy, là vì ai, cô mới thay đổi. Là vì ai, Tiểu Mễ mới chết. Do dự trong chốc lát An Nhiên mới nói “Tôi cũng là con người, không phải thần thánh, đương nhiên rồi sẽ thay đổi. Về sau tôi không hi vọng anh sẽ quấy rầy cuộc sống của tôi.”An Nhiên cơ hồ chạy như bay ra khỏi quán cà phê, không muốn ở lại thêm một giây nào. Cô sợ bản thân không khống chế được, sẽ rơi lệ trước mặt hắn. Sẽ chất vấn hắn năm đó vì sao đối xử như vậy với cô?Ngô Á Phi ngồi yên tại chỗ, chẳng lẽ hắn và An Nhiên mãi mãi không có cơ hội? Cô hiểu lắm hắn sâu đậm như vậy. Năm đó hắn đã quyết định sai lầm rồi sao? Khi đó bản thân không có năng lực bảo hộ cô, hiện tại có năng lực, lại không có cơ hội.Tình yêu, sẽ không đứng chờ một chỗ, thời gian dần trôi mang nó đi xa. Mang đi tình yêu của bọn họ không chỉ có thời gian, còn có nhiều lí do khác nữa. Một năm trước, Á Phi tự tay vứt bỏ tình yêu của mình. Nay hắn trở lại, nhưng đã sớm cảnh còn người mất. Hiện tại hắn không hi vọng xa vời An Nhiên sẽ tha thứ, chỉ cần An Nhiên có thể trở về với con người trước kia là tốt lắm rồi.

21. Chương 21

Cha gọi điện nói, cha Tiểu Mễ dẫn theo con gái đến W, muốn An Nhiên đi tiếp một chút.Sáng sớm, An Nhiên vừa chuẩn bị ra khỏi cửa. Mạc Ngôn đã gọi điện thoại tới, biết An Nhiên hôm nay được nghỉ, anh định dẫn cô ra ngoài vui chơi giải sầu. An Nhiên nói với anh, hôm nay có lẽ không được, trong nhà có khách tới, cô phải đến nhà ga đón. Mạc Ngôn vừa nghe vậy liền nằng nặc đòi bám theo.Hai người tới nhà ga sớm hơn nửa giờ. Nhà ga rất nhiều người qua lại, Mạc Ngôn lôi kéo An Nhiên, rất sợ cô đi lạc.An Nhiên ngượng ngùng nói “Anh không cần như vậy, tôi cũng không phải đứa trẻ. ““Ồ trong mắt anh, em luôn là một cô bé” nói xong anh nắm tay An Nhiên càng chặt hơn.Xe dừng, An Nhiên hướng cha Tiểu Mễ vẫy vẫy tay “Chú, ở đây “An Nhiên hướng bọn họ cười “Chào cô chú”Mạnh Hiểu Lộ nhẹ nhàng gọi một tiếng “Chị!” An Nhiên rất thích cô gái này, không biết vì sao, có lẽ vì cô ấy rất giống Tiểu Mễ.Mạc Ngôn nhìn bọn họ, học theo An Nhiên cũng gọi một tiếng “Cô chú, cháu là Mạc Ngôn, bạn của An Nhiên “Cha Tiểu Mễ là người không thích nói nhiều, chỉ đơn giản hỏi thăm hai câu.An Nhiên đưa hai cha con đến khách sạn xong, liền dẫn bọn họ ra ngoài ăn cơm.Trên bàn cơm, An Nhiên thật cao hứng, không ngừng gấp thức ăn ọi người. Thỉnh thoảng cô cũng sẽ gấp cho Mạc Ngôn một ít. Mạc Ngôn nhìn trong bát, rau cá An Nhiên gấp cho, trong lòng vui sướng không nói lên lời. Tuy rằng bác sĩ nói anh không thể ăn tôm, nhưng vẫn ăn, bởi vì đó là của An Nhiên gấp cho anh.Một lát sau cha Tiểu Mễ mở miệng “An Nhiên, chúng ta lần này đến, là có việc muốn nhờ cậy cháu.”An Nhiên buông đũa xuống”Chú, đừng nói vậy, có gì chú cứ nói “Nghe An Nhiên nói vậy, mẹ Hiểu Lộ cướp lời “An Nhiên, cháu xem hiện tại chú cháu chỉ còn một cô con gái, chúng ta muốn cho nó đến thành phố W làm việc, dù sao đây cũng là thành phố lớn, không thể so sánh với trấn nhỏ kia của chúng ta. Ở chỗ này mới có thể phát triển tốt được.”“Mẹ!” nghe mẹ nói trắng ra như vậy, Hiểu Lộ không nhịn được. Cô có nghe trong viện người ta nói qua, chị An Nhiên vì cái chết của Tiểu Mễ mà áy náy. Bây giờ mẹ lại nhắc bóng gió đến chuyện này để nhờ chị tìm cho cô một chỗ làm.An Nhiên cười với Hiểu Lộ “Cô chú, Hiểu Lộ bây giờ còn nhỏ, hẳn là vẫn đang đi học?”“Chúng ta cũng biết thế, nhưng đứa nhỏ này, không chịu học hành chăm chỉ, cả ngày chỉ say mê muốn học khiêu vũ. Cháu cũng biết loại trường học như vậy, học phí rất đắt “Lúc ấy Hiểu Lộ thật muốn tìm một cái động để chui vào. Hàng năm

An Nhiên đều đưa cho nhà cô một số tiền, bây giờ mẹ lại không biết xấu hổ nói vậy. “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con sẽ tự đi tìm việc, mẹ không cần quan tâm” Hiểu Lộ đã có chút tức giận. An Nhiên nhìn Mạc Ngôn bằng ánh mắt xin lỗi, sau đó cô nói “Cô, cháu biết ở W có một trường dạy khiêu vũ rất tốt, nếu cô đồng ý, có thể cho Hiểu Lộ đến đó học. Học phí cháu sẽ bỏ ra, về sau con bé cứ đến ở cùng cháu, cô xem có được không?” Mẹ Hiểu Lộ tươi cười “Thật ngại quá.” “Không sao, cháu rất thích Hiểu Lộ, cứ cho con bé ở đây đi” “Hôm sau tiến bước hai người, trên đường trở về, Hiểu Lộ nói với An Nhiên “Chị, thực xin lỗi” “Có gì mà xin lỗi, có người ở cùng, chị cao hứng còn không kịp. Đi, chị dẫn em đi mua quần áo.” Hiểu Lộ cao hứng gật đầu “Dạ!” Xem như một sự bồi thường đi, nếu đây đã là sự an bài của ông trời, vậy cứ thuận theo tự nhiên đi.

22. Chương 22

Hiểu Lộ đến thành phố W đã được gần một tháng. Giáo viên ở trường nói cô là một mầm giống tài năng tốt, có thiên phú trời ban, tiếp thu rất nhanh. An Nhiên vẫn dậy sớm đi làm như trước, ngày nghỉ dẫn theo Hiểu Lộ ra ngoài đi dạo, có khi sẽ cùng bọn Mạc Ngôn tụ họp, cuộc sống thường ngày cũng rất phong phú. Khi Hiểu Lộ đến văn phòng tìm An Nhiên, An Nhiên đang nghe điện thoại, là Mạc Ngôn gọi tới, nói có một người bạn thân thiết từ nhỏ nay đã trở về, kêu cô buổi tối cùng nhau gặp mặt làm quen. Tần Dương vỗ vai An Nhiên, chỉ vào Hiểu Lộ “Em gái bảo bối của cô đến tìm đó.” Hiểu Lộ khi thời gian rảnh, sẽ chạy đến nơi này tìm An Nhiên, cho nên mọi người đều quen mặt cô, tất cả đều xem cô là em gái bảo bối của An Nhiên. “Chị” “An Nhiên cúp điện thoại cười với Hiểu Lộ “Hôm nay tan học sớm vậy?” “Dạ, em của chị thông minh, đã luyện tập xong, thấy giáo nói em có thể về trước” Về mặt Hiểu Lộ đặc ý An Nhiên cưng chiều xoa đầu cô “Xét thấy biểu hiện gần đây của em không tồi, buổi tối dẫn em đi chơi” “Thật sao, vẫn là chị tốt nhất!” Hiểu Lộ suy cho cùng vẫn chỉ là trẻ con. Dịch Quả cũng chạy lại “Nhiên, biểu hiện gần đây của mình cũng rất tốt, cậu cũng dẫn theo mình đi.” “An Nhiên trang nghiêm nói “Cậu sao? Mình phải thận trọng suy nghĩ một chút” “Suy nghĩ gì chứ? Còn thận trọng nữa. Chẳng lẽ mình không xứng đáng sao?” Dịch Quả rất không vui. “Được, cậu rất ngoan. Cùng đi đi, bất quá nói trước cho cậu biết, Cao tổng chắc chắn cũng ở đó” “Dịch Quả cười, ánh mắt cong lại “Mình biết, mình không sợ anh ta đâu.” Mạc Ngôn nói đến đón các cô, An Nhiên liền cự tuyệt. Ba người bắt xe đi đến “Ám Dạ”. Mặc dù mới vào đêm không lâu, nhưng nơi này đã sớm náo nhiệt khác thường. Hiểu Lộ lần đầu tiên đến nơi này, thật tò mò, hết nhìn đông lại ngó sang tây. An Nhiên lôi kéo Hiểu Lộ nói “Đừng nhìn, còn nhiều trò hay, đi vào thôi.” Khu khách quý trên lầu 3 rõ ràng so với dưới lầu càng thêm xa hoa. Trong lòng An Nhiên cảm khái “Có tiền đúng là luôn mua được thứ tốt.” “Aaaa!” Hiểu Lộ thét một tiếng chói tai. An Nhiên vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một gã đàn ông tuổi còn trẻ đang cầm tay Hiểu Lộ, khoe miệng tà ác cười “Cô bé, bồi thiếu gia uống rượu đi” “Hiểu Lộ hung hăng hất tay hắn ra, gã đàn ông cười càng thêm tà ác, chậm rãi tới gần Hiểu Lộ, chuẩn bị giở trò. Đột nhiên một cú đá thật mạnh phóng tới, bức gã lui về phía sau hai bước. An Nhiên trừng mắt nhìn gã đàn ông lạnh lùng nói “Cách em gái tôi xa một chút” Gã đàn ông không cho là đúng “Trách không được cô bé hung hăng như vậy, thì ra là có người chị thế này, bất quá thiếu gia ta thích” “Nói xong một bàn tay nâng cằm An Nhiên lên, về mặt lưu manh. Khóe miệng An Nhiên thản nhiên xẹt qua một hình vòng cung “Nếu bây giờ anh bỏ bàn tay bẩn của mình ra, nói lời xin lỗi, tôi sẽ bỏ qua mọi chuyện cũ” “Uy hiếp sao? Ta sợ quá” gã tựa hồ không thèm để ý đến lời đe dọa của An Nhiên. Dịch Quả ở một bên nóng nảy, mặc kệ chạy đi trước gọi viện binh. Cánh cửa bị mạnh mẽ đẩy bay, bọn Mạc Ngôn đều cả kinh, chỉ thấy Dịch Quả thở gấp nói “An Nhiên An Nhiên...” “Mạc Ngôn vừa nghe đến tên An Nhiên liền nóng nảy “Làm sao vậy, An Nhiên làm sao vậy?” “An Nhiên bị người ta đùa giỡn” vì hai chữ “Đùa giỡn” này, có người sắp bị hành xác thực thắm. Lúc Mạc Ngôn cùng vài người khác đến nơi, đúng lúc nhìn thấy một màn đầy bạo lực. An Nhiên tung người đá một cú xinh đẹp, gã đàn ông trong nháy mắt ngã xuống đất. Mọi người quanh đó đều nuốt xuống một ngụm nước miếng. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai cũng không tin được, người phụ nữ vừa rồi chính là An Nhiên. Chỉ có Ân Hạo là không chút ngạc nhiên. Vừa rồi khi nghe Dịch Quả nói An Nhiên bị người ta đùa giỡn, anh cũng rất lo lắng, bất quá là lo lắng cho gã đàn ông trót đùa giỡn cô. Quả nhiên hắn bị dạy dỗ thực thắm. Cao Phong vỗ vai Mạc Ngôn “Tôi nói này Đường thiếu, anh có nên đổi sang thích người phụ nữ khác không” nói xong nhìn anh bằng ánh mắt đồng tình. Mạc Ngôn tựa hồ cũng bị dọa, anh chưa từng thấy qua một An Nhiên như vậy. Ân Hạo cười nói “Như vậy đã là gì, đây mới chỉ một

chút da lông mà thôi.” anh biết An Nhiên lợi hại đến cỡ nào, từ nhỏ đến lớn anh đều bị cô bắt nạt. “Cô ấy biết võ, rốt cuộc lợi hại đến mức nào.” Về mặt Cao Phong không thể tin nổi. Ân Hạo chau mày “À? Lợi hại đến mức nào ư? Một nhóm đàn ông cùng hợp sức...” “Cái gì? Vài người đàn ông liên thủ cũng không đánh lại cô ấy?” “Đừng có gấp, tôi còn chưa nói hết, ý tôi là một nhóm đàn ông cùng hợp sức cũng không phải đối thủ của cô ấy.” Cao Phong lau cái trán đầy mồ hôi lạnh nhìn về phía Mạc Ngôn “Người anh em, tôi rất thông cảm với cậu.” Lúc này An Nhiên mới phát hiện ra bọn họ, xấu hổ cười cười. Khi gã đàn ông kia đứng dậy xoay người lại, mấy người trăm miệng một lời “Là cậu? Trì Phong?”

23. Chương 23

Trong phòng hát, Trì Phong vừa xoa xoa khóe miệng vừa lún miệng oán giận “Cô còn là phụ nữ sao? Thật bạo lực, xuống tay không nương tình. Đánh một mĩ nam như tôi, cô sao có thể hạ độc thủ chứ?” Về mặt An Nhiên đầy áy náy. Thì ra Trì Phong chính là cậu bạn cùng lớn lên từ nhỏ mà Mạc Ngôn nói, quả thật trăm nghe không bằng một thấy. Hiểu Lộ trừng mắt nhìn Trì Phong “Đáng đời, ai bảo đồ lưu manh nhà anh đùa giỡn tôi?” “Cái gì? Tôi đùa giỡn tôi lưu manh, lưu cái đầu cô. Hừ, bản thiếu gia tuy rằng thích phụ nữ, nhưng cũng không đến mức bụng đói ăn quàng.” Nguyên Tịch vội hoà giải “Được rồi Trì Phong, đừng to tiếng nữa?” Trì Phong liếc mắt nhìn Hiểu Lộ một cái “Nhóc con hôi sữa” Hiểu Lộ vừa nghe thấy, lập tức đứng lên đi đến trước mặt anh “Nói ai vậy? Miệng chó không mọc được ngà voi” “Ha, cô không phải miệng chó chắc, phun thử ngà voi tôi xem nào” Về mặt Trì Phong đầy khiêu khích Hai người anh một câu tôi một cậu, cãi âm cả lên. Hiểu Lộ tức tối dậm chân “Chị, anh ta bắt nạt em!” Nghe được hai chữ Bắt nạt, Trì Phong vội lấy tay ôm mặt, ra vẻ “Ai mới là người bị bắt nạt đây? Mọi người bị hành động này của Trì Phong chọc cho bật cười, Trì Phong giễu cợt nói “Xem ra cô rất có tiền đồ về mặt này.” Mạc Ngôn vẫn yên lặng nhìn Trì Phong, trong ánh mắt anh là sát khí ngùn ngụt. Vừa rồi đùa giỡn người phụ nữ của anh, bây giờ còn dám cợt nhả. Ai nói chỉ có phụ nữ là lòng dạ hẹp hòi, đàn ông cũng không khác mấy, có khi so với phụ nữ còn khùng bố hơn. Trì Phong không chút chú ý tới ánh mắt của Mạc Ngôn, vẫn tiếp tục không biết sống chết nói “Đường thiếu gia, tôi nhiệt liệt yêu cầu anh đòi bạn gái.” Đoạn chỉ vào An Nhiên “Người phụ nữ này rất hung hãn” Mạc Ngôn buông chén rượu trong tay xuống “Cậu không biết này giờ mình đã nói nhiều lắm sao? Vừa dịp bên Châu Phi thiếu người phụ trách, không bằng cứ cậu đi...” “Đừng mà, tôi cảm tôi cảm” tiếp đó nhỏ giọng nói thêm một câu “Hôn quân!” Hiểu Lộ đột nhiên chỉ vào Trì Phong nói với Mạc Ngôn “Anh rể, anh ta nói anh là hôn quân, em có nghe thấy” Hiểu Lộ gọi một tiếng “Anh rể”, khiến mọi người ngáy ngẩn cả người. Hiểu Lộ biết Mạc Ngôn thích chị mình, trong lòng cô đã sớm coi Mạc Ngôn là anh rể. Trên mặt Mạc Ngôn nở nụ cười. An Nhiên thì im lặng từ đầu đến cuối, không phản đối, cũng không thừa nhận. “Ai nha, con nhóc hôi sữa nhà cô, chỉ giỏi đâm chọc” “Hừ” Hiểu Lộ đắc ý cười nhìn Trì Phong. Bỗng nhiên Trì Phong chợt cảm thấy con nhóc hôi sữa này rất thú vị, khác hẳn những người phụ nữ anh từng gặp trước đây. Trên người cô ta toát ra đầy khí chất trẻ con. Nhìn nụ cười tà ác dương dương tự đắc phía đối diện của cô, trong lòng anh âm thầm mà lặng lẽ, đã sớm khắc sâu hình ảnh này.

24. Chương 24

Đứng trước cổng trường dạy khiêu vũ lớn nhất thành phố W, Trì Phong có chút chần chờ. Chính anh cũng không hiểu rõ, từ lần trước gặp Hiểu Lộ ở quán Âm Dạ, tuy rằng chỉ mới trải qua mấy ngày ngắn ngủi, nhưng anh luôn nghĩ về cô. Trì Phong bĩu môi tự phủ nhận, dù sao mình cũng đang rảnh rỗi, tìm con nhóc hôi sữa kia đấu võ mồm cũng hay. Trong phòng tập, một cô gái nhìn thấy Trì Phong đang đứng gần cửa sổ “Mau nhìn kia, bên ngoài có một chàng soái ca” Các cô gái còn lại trong nhóm đều quay đầu nhìn về phía bên ngoài, chỉ có mình Hiểu Lộ vẫn không ngẩng đầu, vẫn chăm chỉ tập luyện. Trì Phong nhìn thân hình nhỏ nhắn mềm mại của cô, lòng bỗng nhiên rung động khó hiểu. Vài phút sau, mọi người bắt đầu bàn tán

về Trì Phong đang đứng ngoài cửa, nhưng Hiểu Lộ vẫn không hề quan tâm. Trì Phong nhin không được đi vào lập tức đến trước mặt Hiểu Lộ, lúc này Hiểu Lộ mới để ý có người tới. Ngẩng đầu lên nhìn, cô kinh ngạc “Là anh?” Trì Phong cười “Thế nào, thấy bản thiếu gia đến, kích động vậy sao?” Các cô gái bên cạnh hâm mộ nhìn Hiểu Lộ “Hiểu Lộ, anh ấy là bạn trai cậu sao? Thật đẹp trai” ““Oe, mình không quen anh ta” Hiểu Lộ trừng mắt nhìn Trì Phong, về mặt khinh thường Trì Phong sớm đoán được Hiểu Lộ sẽ không vui về gì với mình, nhưng anh lại thích tính cách thẳng thắn này của cô.” Bảo bối, còn giận anh sao? Không phải anh đã xin lỗi rồi sao?” vừa nói anh vừa cầm lấy tay Hiểu Lộ. Lúc ấy Hiểu Lộ thật muốn tát anh một cái, người này cũng thật biết diễn kịch. Hiểu Lộ giằng tay ra, muốn thoát khỏi đôi móng vuốt kia, nhưng mà càng giãy lại càng chặt. Mấy vị lãnh đạo của trường bước vào phòng tập, cung kính chào hỏi Trì Phong “Hoan nghênh Phong thiếu gia” “Các cô gái ở đây sau khi nghe được câu này, lại càng hâm mộ Hiểu Lộ, trong mắt tất cả đều phát ra tia sáng cuồng nhiệt. Trì Phong khoát tay “Đừng làm phiền tôi, các ông cứ làm việc của mình, tôi đến thăm bạn gái thôi” Nói xong anh ôm lấy Hiểu Lộ, bàn tay lại dùng thêm lực siết chặt. Mấy vị lãnh đạo nhìn Hiểu Lộ, không ngờ một cô gái có vẻ bình thường như vậy, lại có chỗ dựa thật vững chắc. Hốt hoảng nhìn mấy vị lãnh đạo, Hiểu Lộ đẩy Trì Phong ra “Ai là bạn gái anh?” “Em đó “Hiểu Lộ không ngờ trên đời này lại có người da mặt dày tới vậy “Tôi? Tôi đã đồng ý chưa?” Trì Phong bước đến sát gần Hiểu Lộ cong khóe môi “Em sẽ đồng ý.” “Anh đừng tự tin quá thế, có phải từ trước tới nay chưa từng nếm mùi vị bị cự tuyệt, nên muốn thử xem “Trì Phong cúi đầu ghé vào bên tai Hiểu Lộ nhẹ giọng nói “Bảo bối, đừng bướng nữa, em phun ra đều là ngà voi, rất đáng giá, anh muốn mang về nhà từ từ tích trữ sau này đem bán “Lúc ấy Hiểu Lộ chỉ có một ý nghĩ, khi trở về nhất định phải xin chị An Nhiên dạy mình công phu, nhất định phải dạy dỗ thật tốt tên đàn ông khốn nạn này. Trì Phong bỗng xoay người nở một nụ cười thiên sứ “Bảo bối à, anh về trước, tan học anh tới đón em” tiếp đó vẫy tay với mọi người “Bye bye các người đẹp “Nhìn bóng dáng Trì Phong khuất dần, sắc nữ Giáp nói “Có nghe thấy không, anh ấy gọi mình là người đẹp ““Cái gì? Rõ ràng là gọi mình ” Sắc nữ Ất tự kỷ. Sắc nữ Bính chen mồm “Thật hâm mộ Hiểu Lộ quá đi, có bạn trai xuất sắc như vậy, còn sẵn sàng chu đáo nữa...” “Hiểu Lộ, mau khai ra làm sao cậu quen được người bạn trai như vậy “Hiểu Lộ mặc kệ hình tượng vọt tới bên hành lang, hướng về phía bóng dáng Trì Phong hét to “Trì Phong, coi như anh lợi hại “Nghe được tiếng rống giận dữ của Hiểu Lộ, Trì Phong khẽ mỉm cười lắm bầm “Mạnh Hiểu Lộ, chờ tiếp chiêu đi “

25. Chương 25

Mùa xuân là mùa An Nhiên thích nhất, vạn vật đâm chồi, bắt đầu một sinh mệnh mới. Hiểu Lộ vừa pha đồ uống, vừa oán giận nói với An Nhiên “Chị, dạy em mấy chiêu đi” “Học cái đó có gì tốt chứ?” Hiểu Lộ ngừng tay quấy “Chị, chị không biết, tên khốn Trì Phong kia, rất quá đáng” Nói rồi cô nắm chặt chiếc thìa đang cầm trong tay, như thể muốn đánh người. Sau lần anh ta chạy tới trường cô quấy một trận đó, mỗi ngày đều đúng giờ đi xe thể thao đến đón Hiểu Lộ tan học, không chút kiêng kỵ, thản nhiên vào vai “Người chồng tốt”. Hại cô cứ ngỡ tan học là lại y như trốn nợ, lén lén lút lút, mò cửa khác trốn ra, nhưng lần nào cũng không thành công. Trì Phong vô sỉ kia có tai mắt ở khắp mọi nơi. Thậm chí, đến tiết cuối của Hiểu Lộ, còn có thầy giáo lấy di động ra gọi “Phong thiếu gia, tiểu thư Hiểu Lộ tan học rồi.” Lúc đầu Hiểu Lộ không chịu lên xe, Trì Phong liền mạnh mẽ ôm cô, quăng vào trong, khiến cả trường đều biết, Hiểu Lộ có một người bạn trai vừa phong độ vừa lắm tiền. An Nhiên nhìn bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi của Hiểu Lộ, không khỏi cười ra tiếng “Em không thích cậu ta đến vậy?” “Không phải không thích, là chán ghét, chán ghét chị biết không?” Về mặt Hiểu Lộ đây chính khí. Trong lòng An Nhiên tự hỏi không biết Trì Phong nghe xong câu đó sẽ phản ứng thế nào. Sau khi đưa Hiểu Lộ đến trường học, An Nhiên nhàn rỗi tản bộ trên đường. Khó có được một ngày nghỉ trọn vẹn. Mạc Ngôn đi Mỹ, tuần sau mới trở về. An Nhiên đột nhiên thấy nhớ anh, cô đã quen có anh ở bên, thói quen thì ra cũng là một thứ thật đáng sợ. An Nhiên bỗng dừng bước, khóe miệng khẽ nhếch “Theo sau lâu như vậy không thấy phiền sao?” Vừa rồi khi tiễn Hiểu Lộ cô vẫn luôn cảm giác có người bám theo. Tả Lan có chút bội phục người phụ nữ này, đường đường là nhân vật cấp cao trong tổ chức, vẫn bị cô dễ dàng phát hiện. Khi nhận ra người phụ nữ trước mặt, An Nhiên theo bản năng nắm chặt tay, thở ra một hơi. Hành động này của An Nhiên, tất cả đều lọt vào mắt Tả Lan, nhưng cô không để ý. Tả Lan bước đến gần An Nhiên “Nói chuyện chút đi “Trên đường cái vang lên đôi ba tiếng xì xào, hai mỹ

nữ dáng người cao gầy, khuôn mặt thanh tú, ngũ quan tinh xảo, đối mặt nhìn nhau. “Nói chuyện? Chúng ta rất thân thiết sao?” An Nhiên cũng không muốn quan tâm. Tả Lan vẫn bình tĩnh như cũ “Chẳng lẽ cô không muốn biết sự thật 7 năm trước sao?” Hiển nhiên An Nhiên đã bị chạm đến chỗ đau “Được, chúng ta nói chuyện” nói xong dẫn đầu đi vào một quán trà cạnh đó. Khóe miệng Tả Lan hơi dương dương tự đắc, lẩm bẩm “Dư An Nhiên, thừa nhận đi, cô vẫn không quên được người đàn ông kia.”

26. Chương 26

An Nhiên nhìn lướt qua tấm chi phiếu trên bàn, một dãy số dài làm cho cô cảm thấy thật mỉa mai. Hóa ra cô đáng giá đến thế sao?

Tả Lan đắn đo rồi mới lên tiếng “Mong cô hãy tránh xa anh ấy một chút.” Anh ấy? Cả hai đều ngầm hiểu trong lòng đó là ai.

Ngô Á Phi quả là hồng nhan họa thủy mà, đột nhiên An Nhiên nảy ra một ý nghĩ. Sau một lúc do dự cô mới lên tiếng: “Xin lỗi, tôi không rõ cô muốn nói đến ai.”

“Chúng ta đều là người thông minh cả, hẳn là cô biết tôi muốn yêu cầu cô duy trì khoảng cách với Ngô Á Phi chứ. Chỉ cần không phải là Á Phi, cô muốn ở bên ai cũng được.” Tả Lan không chút để tâm khuấy nhẹ tách cà phê.

An Nhiên cũng không muốn liên quan gì đến Ngô Á Phi cả, chỉ cần nghĩ đến viễn cảnh ở bên Á Phi là cô không thể chịu nổi “Vậy hiện giờ cô lấy thân phận gì bảo tôi rời xa anh ấy? Bà xã? Hay bạn gái? Hay chỉ là tình nhân mà thôi?”

Tả Lan có chút bất ngờ, cô chưa từng nghĩ đến An Nhiên sẽ hỏi như vậy, nhưng mà như thế không phải là bằng chứng cho việc An Nhiên cũng quan tâm đến Á Phi sao? Nghĩ thế Tả Lan bật cười thành tiếng “Dư An Nhiên, hóa ra là cô yêu anh ấy?”

Bị nhìn thấu tâm tư nên An Nhiên có vẻ bối rối, không biết phải làm thế nào “Mong cô đừng ăn nói hàm hồ, vô căn cứ như thế.” Nói xong, An Nhiên bật dậy chuẩn bị bỏ chạy.

“Bị người khác vạch trần người cô thầm yêu trong lòng nên bỏ chạy à?”

An Nhiên đành phải ở lại “Rốt cuộc cô muốn thế nào đây?”

“Dư An Nhiên, thừa nhận yêu một người khó khăn đến thế sao? Hay là do cô không dám?”

An Nhiên đành phải dối lòng mà nói “Tôi không yêu anh ấy, cho đến bây giờ cũng chưa từng yêu anh ấy.”

“À? Vậy sao?” Nhược Lan vừa nói vừa cầm lấy tấm chi phiếu trên bàn “Thế sao cô không chịu nhận chi phiếu?”

Bầu không khí đột nhiên im lặng cứng nhắc, An Nhiên cuống lên, chẳng lẽ cô thật sự vẫn còn yêu Á Phi sao? Vẫn chưa quên được anh ấy sao?

Tả Lan lấy từ trong túi xách một tập ảnh đặt trước mặt An Nhiên “Cô xem đi! Có một số việc chúng ta đều không thể cưỡng cầu. Mấy năm vừa qua Á Phi sống cũng không tốt đâu, rõ ràng hai người đều yêu đối phương. Vậy sao cô không cho anh ấy một cơ hội, cũng là tình một cơ hội?!”

...

Ngồi một mình ở góc nhà, An Nhiên nhìn đồng ảnh phủ kín bàn trà rồi bật khóc.

Đó là ảnh khi An Nhiên học đại học. Có lúc đi học, có lúc ăn cơm, cũng có lúc đi dạo một mình ở khoa Vật lý. Đây là ảnh chụp hồi nào, cô cũng không rõ.

Đột nhiên cô nhìn thấy bức ảnh quen thuộc, An Nhiên nhớ rõ đây bức ảnh đầu tiên cô chụp cùng Á Phi, và cũng là bức ảnh duy nhất của cả hai. Cô gái trong ảnh vui vẻ ôm lấy người con trai, còn người con trai thì

dịu dàng nhìn cô gái. Đằng sau bức ảnh là dòng chữ viết tay quen thuộc, nét chữ cứng cáp. An Nhiên vẫn còn nhớ đó là chữ của Á Phi “Được cái này lại mất cái kia”

*nguyên văn câu này là “chi ngô hạnh, thất chi ngô mệnh (,) nghĩa là những gì đạt được trong cuộc sống là do tôi may mắn, những gì không đạt được là do không phải đúng vận mệnh. Nghĩa bóng có thể hiểu thành: được và mất luôn song hành với nhau, không nên vì một chút thành công nhỏ mà cảm thấy kiêu ngạo, càng không nên vì một chút thất bại mà ưu thương, nên vui vẻ lạc quan mà sống”

Thì ra, trong mấy năm vừa qua, Á Phi vẫn chưa từng quên cô.

27. Chương 27

Đứng trước cửa phòng khách sạn, mãi mà An Nhiên vẫn chưa dám bấm chuông. Địa chỉ nơi này là do Tả Lan đưa cho cô. Cô nghĩ mãi vẫn không biết tại sao Tả Lan lại làm thế. Cô có rất nhiều thắc mắc, nhiều sự nghi vấn và cũng muốn biết tại sao. Tại sao Tả Lan lại nói chúng ta đều không thể chỉ nghĩ đến mình.

Nhìn thấy người đứng trước cửa là An Nhiên, Á Phi ngây ngẩn cả người bật thốt “Nhiên Nhiên” với vẻ mặt không thể tin nổi.

“Sao còn chưa mời em vào trong” An Nhiên nhìn vẻ mặt bất ngờ của người con trai mà nói.

Phải hai giây sau Á Phi mới hoàn hồn, đưa tay kéo An Nhiên vào phòng, anh sợ người đứng trước mặt mình sẽ biến mất chỉ trong giây lát.

Trong phòng có mùi thuốc lá nhàn nhạt, hóa ra người như Á Phi cũng hút thuốc.

“Nhiên Nhiên, sao em lại đến đây?” Á Phi có chút bối rối nói.

An Nhiên khẽ liếc nhìn người con trai mình đã từng yêu “Tuy rằng hiện giờ chúng ta không có quan hệ gì cả, nhưng là em vẫn phải giải thích vài điều.” 7 năm qua, cô chưa từng suy nghĩ cẩn thận về chuyện này, hôm nay cô muốn anh giải thích, bất kể đó chỉ là lời nói dối, là anh lừa gạt cô cũng được.

Vì một câu nói này của An Nhiên mà tâm trạng vui vẻ của Á Phi đột nhiên biến mất. Không quan hệ cái gì chứ, rồi còn giải thích gì nữa. Á Phi đành nở nụ cười tự giễu bản thân “Nhiên Nhiên, từ trước đến nay, anh cứ nghĩ em hiểu anh. Em hiểu anh đủ để biết anh đang nghĩ gì. Anh còn tưởng rằng chúng ta yêu nhau nữa chứ.”

“Đừng nói nữa, em chỉ cần một lời giải thích, cho dù đó là một lời nói dối cũng được. Tại sao ngay cả việc như thế anh cũng không làm được.” Câu cuối cùng có vẻ như An Nhiên dùng hết sức mà hét lên.

“Nhiên Nhiên” đột nhiên Á Phi ôm chầm lấy An Nhiên.

An Nhiên chỉ biết lăm lăm “Vì sao? Vì sao? Chỉ cần anh tùy tiện nói một câu, em sẽ hết hy vọng. Tại sao anh lại làm thế với em?” Tình cảm kiềm nén trong nhiều năm như vỡ òa vào giây phút đó.

Đến khi An Nhiên tỉnh lại đã là đêm khuya. Trời ạ, cô lại còn dám ngủ trong phòng của Á Phi.

“Em tỉnh rồi sao, Nhiên Nhiên. Chắc là đói lắm rồi, em ăn gì đi.”

An Nhiên vội vàng liếc xuống kiểm tra quần áo trên người, rất may quần áo vẫn như cũ. “Không được, em phải về” rồi vội vàng lao xuống giường đi giày vào.

Có lẽ An Nhiên bây giờ đã không còn là An Nhiên trước kia. An Nhiên không còn yên tâm ở trong phòng của Á Phi nữa sao? “Trời đã khuya rồi, hay là em ở lại đi?”

“Không sao.”

“Để anh đưa em về.” Á Phi với tay lên tủ đầu giường lấy chìa khóa xe.

“Không cần đâu, em tự về cũng được mà.” Nói xong An Nhiên lập tức mở cửa ra về. Trời ạ, sao cô lại có thể ngủ ở đó được chứ, An Nhiên vừa đi vừa suy ngẫm lại mọi thứ, càng nghĩ càng thấy phiền.

Nơi góc hành lang, đột nhiên có tiếng cười kỳ lạ vang lên “Chờ mãi cho đến giờ này quả là không uổng phí. Tin này nhất định có thể bán với giá cao rồi đây.” Một người đàn ông giơ máy ảnh chụp không ngừng.

28. Chương 28

“Rầm” một phát, ngã vào lòng của một anh chàng làm An Nhiên càng thêm bấn loạn. Thậm chí chưa kịp ngẩng đầu lên, cô đã rối rít xin lỗi liên tục “Xin lỗi, xin lỗi.”

Chưa kịp đi tiếp, đã nghe một giọng nam trầm vang lên “Cô là Dư An Nhiên phải không?” Người con trai nhìn kỹ cô gái trước mặt rồi cất tiếng hỏi.

An Nhiên hơi bất ngờ, ngẩng đầu nhìn người đang ôm mình. Đó là một chàng trai mạnh mẽ, mái tóc xoăn nhẹ, đôi mắt màu lam nhạt. Chắc chắn người này là con lai rồi. “Vâng ạ. Tôi là Dư An Nhiên. Còn anh là?”

Người con trai mỉm cười “Hóa ra ngoài đời không xinh như thế. Ha ha.” Sự thật chứng minh sức mạnh của dư luận quả là không nhỏ. Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của An Nhiên, người con trai mới giải thích “Tôi nhìn thấy ảnh của cô trên báo, ngoài ra còn có bài giới thiệu.” Hóa ra là thế, bởi vì quan hệ với Mạc Ngôn, cho nên gia phả tám đời nhà cô cũng bị phơi bày. Cho nên cô cũng không thấy kỳ quái nếu có người nhận ra mình.

Người con trai vươn tay đến trước mặt An Nhiên “Tôi là Tuyên Nguyên, rất vui được gặp cô.”

“Hiên Viên.” An Nhiên thầm nói nhỏ. “Là hoàng tộc thuộc vương triều hoàng đế Hiên Viên sao?”

Tuyên Nguyên nở nụ cười thừa nhận “Nếu cô đã biết thì tôi cũng không ngại. Đúng rồi, đã trễ thế này cô còn vội vàng đi đâu thế?”

“À, vài việc linh tinh ấy mà. Tôi đi trước đây. Tạm biệt!”

Tuyên Nguyên hơi lo lắng “Đã trễ thế này rồi. Cô lại xinh đẹp như thế mà ra ngoài một mình, tôi cũng không yên tâm. Thôi, để tôi đưa cô đi.”

An Nhiên hơi do dự. Dù gì cũng vừa quen biết người ta, như thế có được không? “Này.”

Biết An Nhiên đang do dự, Tuyên Nguyên cười nói “Cô yên tâm. Tôi không có ý gì đâu.”

“Được rồi. Đành phiền anh vậy!”

Đến dưới nhà An Nhiên “Cảm ơn anh, đến nhà tôi rồi.”

Tuyên Nguyên không những lễ độ bước xuống mở cửa xe cho An Nhiên, mà còn cúi người làm động tác xin mời “Có thể đưa người đẹp như cô về nhà là niềm vinh hạnh cho tôi.”

Động tác của Tuyên Nguyên làm An Nhiên ngượng ngùng “Anh đi đường cẩn thận. Tạm biệt!”

Tuyên Nguyên nở nụ cười vừa lòng “Ngủ ngon” đồng thời nâng một tay An Nhiên lên hôn nhẹ.

Sự nhiệt tình này làm An Nhiên giật mình. Cô ngơ ngác đứng nhìn cho đến khi xe của Tuyên Nguyên đi xa.

Đến 2 giờ sáng, An Nhiên vẫn không buồn ngủ. Ngẫm lại hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện. Đến cả mơ, cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến, Á Phi sẽ có thân phận thần bí như thế. Năm đó, chắc là anh ấy ức lắm, không thể làm những điều mình mong muốn. Rốt cuộc cô cũng đã hiểu được câu nói con người không thể chỉ vì mình của Tả Lan có nghĩa gì. Nhưng là cô thật sự có thể tha thứ cho Á Phi sao? Thật sự có thể hóa giải mọi đau khổ sao?

Thôi bỏ đi, An Nhiên xoa xoa trán, không nghĩ nữa. Ngày mai Mạc Ngôn sẽ về, nghĩ đến đó trong lòng cô lại có chút mong đợi. Với lại, hôm nay khi tỉnh lại trong phòng Á Phi, cô còn cảm thấy có lỗi với Mạc Ngôn. Cô không cần phải trốn tránh nữa, hóa ra cô đã yêu Mạc Ngôn mất rồi.

Người con trai với đôi mắt xanh nhạt, thanh thoi lắc nhẹ ly rượu vang đỏ trong tay. Nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sát khí “Dư An Nhiên, tuy rằng cô rất xinh đẹp, nhưng vẫn phải chết thôi!”

Từ xưa, hồng nhan là phải bạc mệnh

29. Chương 29

Câu lạc bộ Lạc Bồ Sơn là nơi tụ họp của những người thành công nổi tiếng. Ở đây có sân golf, sân tennis, sân cưỡi ngựa tốt nhất ở thành phố W.

Lúc đi theo An Nhiên, vì đây là lần đầu tiên Hiểu Lộ được đến đây nên gương mặt tràn đầy nét vui mừng.

Mạc Ngôn nhìn vẻ mặt vui sướng của Hiểu Lộ nói: “Lát nữa chúng ta đi cưỡi ngựa. Chắc bọn họ đã đến đó trước rồi.”

Trên mặt Hiểu Lộ hiện ra vẻ không vui “Bọn họ đã đến trước? Trì Phong cũng đến đây sao?”

Mạc Ngôn cảm thấy hơi có lỗi nói “Anh biết em không thích cậu ấy, nhưng anh cũng không còn cách gì khác. Cậu ấy cũng muốn đến đây.”

Ba người vừa bước vào sân cưỡi ngựa, Trì Phong liền tiến đến ôm cổ Hiểu Lộ “Bảo bối, đến rồi à.”

“Cút” Hiểu Lộ dùng hết sức đẩy Trì Phong ra, bắt chấp thể diện trừng mắt với hắn.

Trì Phong nhìn lướt qua An Nhiên đứng bên cạnh, lập tức xoay sang định ôm cô. Nhưng Mạc Ngôn đã nhanh tay lẹ mắt kéo An Nhiên ra phía sau.

“Vẫn là An Nhiên tốt hơn cả.” Về mặt Trì Phong ánh lên sự say mê.

Chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên “Ôm đủ chưa?” Lúc này Trì Phong mới phát hiện hóa ra người mình đang ôm là Mạc Ngôn, liền lùi lại ba bước.

“Ngôn, sao giờ này mới đến?” Giọng nữ của Điem Điem vang lên.

Nghe thế Mạc Ngôn không nói gì cả, chỉ thăm thiu mày suy nghĩ. Sao cô ấy lại đến đây. Rồi quay sang nhìn Cao Phong đứng bên cạnh. Chỉ thấy Cao Phong nhún vai tỏ vẻ không liên quan đến mình.

An Nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua cô gái trước mặt, không thể phủ nhận là cô gái này trông có vẻ hơi quen, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

Trong nháy mắt, cô gái đó đã chạy tới trước mặt bọn họ, nhìn thấy cảnh cô gái tự nhiên ôm cánh tay của Mạc Ngôn, An nhiên bỗng cảm thấy hơi khó chịu.

“Ngôn, bọn họ là ai?” Cô gái nũng nịu hỏi.

An Nhiên mở miệng trả lời trước “Tôi là Dư An Nhiên.”

“À, hóa ra cô là Dư An Nhiên.” Một tiếng “À” nhiều ý nghĩa. Cô gái cười cười “Tôi là Lâm Na, mọi người thường gọi là Tina”. An Nhiên lúc này mới nhớ hóa ra cô gái này là ngôi sao ngọc nữ đã từng xuất hiện trên tivi. Thảo nào cô nhìn thấy quen quen.

Tina lại đảo mắt nhìn sang Hiểu Lộ, Trì Phong liền vội vàng nói “Đây là bảo bối của mình, cậu không cần biết.”

Tina xấu hổ cười cười “Đi thôi, chúng ta đi cưỡi ngựa. Cao Phong, nghe nói gần đây cậu mới có một con huyết mã thuần chủng phải không?”

Nhắc tới con huyết mã này lại làm Cao Phong buồn cười. Đó là trước đây Mạc Ngôn đã hứa sẽ thực hiện một yêu cầu của Cao Phong. Nên anh liền vô liêm sỉ yêu cầu Mạc Ngôn tặng con ngựa kia.

Nhìn thấy Mạc Ngôn mặc quần áo cưỡi ngựa, An Nhiên tròn mắt. Người đàn ông này tại sao lúc nào cũng đẹp trai như thế.

Mạc Ngôn bước tới yêu chiều xoa đầu An Nhiên “Sao thế? Sao lại ngẩn ngơ như thế?”

An Nhiên đỏ mặt, cúi đầu. Tina đứng đó không xa, siết chặt roi ngựa trong tay, lộ vẻ ác ý.

Tina bước đến cạnh An Nhiên “Sao cô còn chưa thay quần áo?”

“Tôi không biết cưỡi ngựa.” An Nhiên nói thật.

Khóe miệng Tina khẽ nhếch “Không thể nào? Cô không cưỡi ngựa, vậy đến đây làm gì?”

An Nhiên cảm thấy hình như cô gái này đang cố tình gây sự. Cô không thèm để ý đến, nhắc chân định bước đi.

“Hay là cô không dám? Có dám đánh cược với tôi không?” Tina tiếp tục khiêu khích.

Tina không biết An Nhiên không phải là loại người dễ dây vào. Quả thật An Nhiên chính là tuýp người bề ngoài thì nhu nhược nhưng bên trong rất mạnh mẽ, cứng cỏi giống như Trương Dương.

An Nhiên lạnh lùng cười ra tiếng “Cô chắc chắn là muốn đánh cược với tôi à?”

“Đúng thế” Tina luôn luôn tin tưởng vào kỹ thuật cưỡi ngựa của mình khẳng định.

“Được, thế thì đánh cược một phen”

Tina cười nói “Nhưng mà phải đặt cược. Nếu cô thắng thì thuộc về cô, tôi thắng thì là của tôi.”

“Cược gì đây?”

“Mạc Ngôn” Tina cầm roi ngựa trong tay chỉ chỉ.

Dám đem Mạc Ngôn ra đánh cược, ai thắng thuộc về người đó. Không thể bỏ qua cho Tina được rồi. An Nhiên siết chặt nắm tay “Được, đồng ý.”

Cô sẽ không thua, cũng không thể đánh mất Mạc Ngôn được.

30. Chương 30

Trông thấy An Nhiên thay đồ cưỡi ngựa màu đen, vững vàng ngồi trên con ngựa trắng thì mọi người đều bất ngờ. Hiểu Lộ vội nói “Chị, không phải chị bảo sẽ không cưỡi ngựa mà?”

An Nhiên cười cười không phản đối “Không có ai vừa sinh ra đã biết làm mọi thứ, việc gì cũng phải có lần đầu tiên?”

Mạc Ngôn hơi tức giận, anh không cho phép An Nhiên mạo hiểm “An Nhiên, xuống ngay.”

Tina thoáng nhìn qua An Nhiên “Theo quy tắc, nếu bây giờ cô bỏ cuộc vẫn còn kịp.” Quy tắc chính là kể từ khi cả hai xuất phát. Ai đến chân núi lấy mảnh vải ở đó rồi quay về vạch xuất phát trước là người chiến thắng.

Mọi người đứng bên cạnh đều không hiểu gì. Còn Mạc Ngôn thì có dự cảm không tốt “An Nhiên, đừng làm loạn nữa, xuống đi.”

An Nhiên cười với Mạc Ngôn tỏ vẻ đã hiểu ý nhưng vẫn không lên tiếng. Cô thầm nói “Mạc Ngôn, anh chờ em ở đây. Em sẽ không để mất anh đâu.”

Người bên cạnh nghe không hiểu ra sao, Mạc Ngôn có loại dự cảm bất hảo “Bình yên, đừng náo loạn, xuống dưới.” Trong khi mọi người ở phía sau còn chưa kịp phản ứng, hai người đã lao vọt đi như tên bắn.

Mạc Ngôn lo lắng, chuẩn bị lên ngựa đuổi theo, lại bị Ân Hạo ngăn lại “Đừng đi, đã lâu chưa thấy An Nhiên so tài với ai cả.”

“Nhưng mà, hai cô ấy so tài như thế là mình lo cho An Nhiên.” Mạc Ngôn lo lắng dõi về phương xa.

Ân Hạo vỗ nhẹ vai Mạc Ngôn động viên “Cậu phải tin tưởng cô ấy chứ.”

Tina quả thật là cao thủ cưỡi ngựa, nhanh chóng dẫn đầu. Dư An Nhiên, cô hãy chờ mà nhận lấy thất bại đi, không biết tự lượng sức mình mà dám so tài cưỡi ngựa với tôi sao. Mạc Ngôn rồi sẽ thuộc về Tina này. Nghĩ thế khóe miệng người con gái độc ác ấy khẽ nở nụ cười mờ ám.

Hiếu Lộ lo lắng cứ đi qua đi lại “Không ổn rồi, chị chưa từng cưỡi ngựa. Có khi nào bị thương không?” Những lời nói ra cứ như nói thay cho tâm sự trong lòng của Mạc Ngôn. Anh cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, với tính cách của An Nhiên sẽ không làm việc gì khiến mọi người lo lắng thế này đâu. Nhất định là do Tina, tốt nhất cô nên tự cầu nguyện mong An Nhiên không có việc gì. Nếu không đừng trách sao Mạc Ngôn không nghĩ đến tình cũ.

“Về rồi, nhìn kia.” Cao Phong la lớn làm mọi người đều ngoái nhìn.

Ở phía xa chỉ thấy một bóng dáng mờ mờ. Là ai? Đến khi nhìn rõ đó là ai, trên mặt mọi người đều là thất vọng. Là Tina. Mặc dù biết Tina là cao thủ cưỡi ngựa, nhưng ai cũng thầm mong người đó là An Nhiên.

“Chị, là chị.” Hiếu Lộ la lớn chỉ về bóng dáng phía sau Tina.

Chắc chắn đó là An Nhiên, Mạc Ngôn mới thở phào nhẹ nhõm. Cô không sao. Cô đã quay về.

Lúc này An Nhiên lại hơi vội, nếu cứ thế này. Chắc chắn cô sẽ thua mất thôi. Không được. Cô không thể thua.

Ngay lúc Tina đến gần vạch đích, còn An Nhiên bị rút lại phía sau một chút. An Nhiên thầm quyết định, mặc kệ thế nào cô cũng phải thắng. Cô nhắm mắt, vung roi ngựa, hai chân dùng sức nhảy về phía trước, ngã trên mặt đất, lăn hai vòng đến vạch đích. Toàn bộ quá trình tựa như phim kiếm hiệp, mạo hiểm, kích thích.

“An Nhiên” Mạc Ngôn hoảng hốt vội chạy đến bên An Nhiên. Trời ạ, cô nghĩ gì thế? Không muốn sống nữa sao?

Mọi người cũng vội bước đến. Tina bị hành động của An Nhiên làm cho kinh hãi. Quả thật không thể ngờ được, An Nhiên điên rồi

31. Chương 31

Mạc Ngôn ôm lấy An Nhiên, động tác rất nhẹ nhàng, anh không biết cô bị thương thế nào. Từ lúc chứng kiến cảnh An Nhiên nhảy xuống, Mạc Ngôn cảm thấy tim mình tựa hồ cũng nhảy ra ngoài theo, một sự sợ hãi chưa từng có len lỏi. An Nhiên khẽ hít hơi một tiếng, cô cảm giác được mình đang nằm trong một lồng ngực ấm áp quen thuộc, khóe miệng hơi nhếch lên, trong lòng mừng thầm.”Mình thắng.” Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang lo lắng, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Mạc Ngôn thật sự rất sợ mình cứ như vậy mà đánh mất cô gái này.”Em biết mình đang làm gì không?””Thực xin lỗi” Ba chữ này hình như là lời nhiều nhất mà An Nhiên từng nói với Mạc Ngôn. Mạc Ngôn vừa lo lắng vừa hơi tức giận.”Trả lời câu hỏi của anh, em có biết bản thân mình đang làm gì không?” Mọi người ở đây đều giạt mình, Mạc Ngôn nổi giận với An Nhiên. Mạc Ngôn quát lên với những người khác.”Bác sĩ sao còn chưa đến?””Đã báo rồi, đang trên đường tới.” Lúc này Mạc Ngôn đột nhiên tức giận Tiểu Bảo. An Nhiên cẩn thận nói:”Thật ra không cần gọi bác sĩ, em không sao.””Xin em, có thể có trách nhiệm với bản thân một chút hay không, em nghĩ như vậy anh sẽ thấy thoải mái sao?” Mạc Ngôn thừa nhận mình vừa rất sợ hãi, mới có thể tức giận đến vậy với An Nhiên, mới có thể không khống chế được bản thân. Anh muốn cô có trách nhiệm với bản thân một chút, không phải vì chính mình, mà là vì anh. Địa vị của An Nhiên trong lòng Mạc Ngôn, không cần nói gì, bởi vì một câu này, đã đủ cho cả đời. Tina tràn đầy hận ý nhìn An Nhiên, vị trí đó lẽ ra là của mình, nhưng cô gái này lại điên cuồng đến vậy, cô không nuốt được cơn tức này, càng không thể cứ như vậy buông tha Mạc Ngôn. Đi đến bên người bọn họ, Tina mở miệng.”Dư An Nhiên, cô điên rồi sao? Thắng thua thật sự quan trọng như vậy?” Thắng thua, Mạc Ngôn tựa hồ đã hiểu ra một chút, hai người họ quả nhiên đã đánh cuộc.”Thắng thua gì” Mạc Ngôn lạnh lùng nhìn Tina mở miệng hỏi.”Không có gì, chỉ là cùng Tina đùa giỡn chút thôi.” An Nhiên giành trả lời trước, cô không muốn Mạc Ngôn biết mình để ý anh đến vậy. Tina nghi hoặc nhìn An Nhiên, vì sao cô gái này không chịu nói ra chân tướng, rõ ràng là cô ta thắng. Bác sĩ kiểm tra xong, không có gì trở ngại, chỉ trầy da một chút. Sau khi Mạc Ngôn đã hỏi qua N lần, anh vẫn lo lắng, còn muốn mang An Nhiên đi bệnh viện lớn kiểm tra toàn thân.”Yên tâm đi Mạc Ngôn, cô ấy được xưng là An Nhiên đánh mãi không chết, vết thương nhỏ như vậy không đáng gì.” Ân Hạo vui đùa nói. Trước đây mọi người đều sợ bị An Nhiên khi dễ, liền hợp lại đánh cô một trận, kết quả cũng vẫn không phải đối thủ. Sau đó bọn họ liền gọi An Nhiên là” An Nhiên đánh mãi không chết” Bị Ân Hạo kể hết quá khứ ra, An

Nhiên xấu hổ cười cười. Sau đó nhìn về phía Ân Hạo, mắt lộ tia hung quang, giông như đang nói” Muốn chết phải không?” Một mặt cô nói với Tina” Trận đánh cuộc hôm nay không tính, không có kẻ thắng người thua, Mạc Ngôn cũng không thuộc về bất cứ ai cả.” Tina không hiểu” Vì sao? Rõ ràng là cô thắng, cô yên tâm, tôi không phải loại người thua một lần là không đứng dậy nổi.” Ân Nhiên cười cười” Từ lúc đầu tôi đã không muốn đánh cuộc cùng cô.” Không muốn? Vậy vì sao lại đáp ứng?” “Không có gì, chẳng qua nhìn cô thật khó chịu, cô đem Mạc Ngôn ra làm tiền đặt cược, nếu cô thật sự yêu thương anh ấy, phải yêu hết lòng. Đừng tùy tiện đem anh ấy ra cùng người khác đánh cuộc.” Bởi vì sẽ có nhiều khi tình yêu thật không dễ dàng. Tina có chút không hiểu “Cô có ý gì? Chẳng lẽ cô không yêu anh ấy?” Ân Nhiên thâm thúy cười.” Ai biết được.” Đúng vậy, ai biết được? Câu trả lời, có lẽ, đến chính Ân Nhiên cũng không rõ.

32. Chương 32

Từng có người nói về Ân Nhiên như vậy: Cô giống như cây thuốc phiện, một khi tiếp xúc sẽ thành nghiện. Mạc Ngôn là một người đàn ông đã bị nghiện, không thể tự kiềm chế.

Từ khi Ân Nhiên bị ngã đến nay đã khá lâu, nhưng anh vẫn kiên trì đến thăm cô mỗi ngày, ân cần hỏi xem có chỗ nào không thoải mái không, rất sợ sẽ lưu lại di chứng gì đó.

“Anh không cần đến, bận rộn như vậy, em thật không có chỗ nào khó chịu.” Ân Nhiên mỉm cười nói qua điện thoại, có lẽ chính cô cũng chưa chú ý tới khóe miệng mình đang cong lên.

“Được, em hứa.” Sau khi gác máy, Ân Nhiên lắc đầu bất đắc dĩ, có đôi khi cô cảm thấy Mạc Ngôn giống như một đứa trẻ.

Dịch Quả hâm mộ nhìn Ân Nhiên, “Lại là thái tử gia sao? Ai, thực khiến người khác đổ kị.”

Có đôi lúc chính Ân Nhiên cũng cảm thấy bản thân thật may mắn, ông trời đã an bài cho cô gặp được người đàn ông như Mạc Ngôn. Lúc trước bản chính cô từng thề trong lòng, đời này kiếp này sẽ không yêu, nhưng giờ đây Ân Nhiên nhận thấy rõ mình càng ngày càng không thể không chế.

Ân Nhiên không ngờ Tuyên Nguyên sẽ đến tìm mình, cô kinh ngạc. “Lần trước thật cảm ơn anh đã đưa tôi về, hôm nay tôi mời.”

“Tôi cũng không khách khí nữa, thật ra hôm nay là sinh nhật tôi, không có người thân bên cạnh, chẳng hiểu sao lại nghĩ tới cô.”

“Sinh nhật anh, sao không nói sớm, tôi chưa chuẩn bị quà tặng.” Ân Nhiên thấy thật áy náy.

Tuyên Nguyên nâng chén rượu lên.” Cô chịu ở đây với tôi, chính là món quà lớn nhất.”

Ân Nhiên vốn không thể uống rượu, nhưng nghĩ hôm nay là sinh nhật hân thì không nên chối từ. “Sinh nhật vui vẻ”

Ân Nhiên tiếp hân một ngày, dẫn hân đến rất nhiều thắng cảnh có tiếng ở thành phố W.

“Hôm nay cảm ơn cô, tôi rất vui.” Nói xong Tuyên Nguyên nhìn Ân Nhiên một chút, ánh mắt hướng về phương xa, khẽ nở một nụ cười giảo hoạt.

Ân Nhiên cười. “Không cần cảm ơn, hôm nay tôi cũng chơi rất vui. Anh nên về nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon.”

Ân Nhiên vẫy vẫy tay với Tuyên Nguyên đang khởi động xe. Ngay lúc vừa xoay người, cô chợt ngây ngẩn, là anh. Mạc Ngôn giống như một bức tượng điêu khắc, dựa vào một cột đèn đường gần đó, đứng yên không nhúc nhích. Dưới chân vương đầy tàn thuốc, chứng tỏ anh đã đợi rất lâu.

Khoảng cách chỉ mười bước ngắn ngủi, Mạc Ngôn lại cảm thấy như rất dài, hai chân như chon xuống đất. Khi anh nhìn thấy Ân Nhiên mỉm cười, cùng một người đàn ông khác ôm nhau, tim như bị đâm một nhát, thật đau. Một khắc đó Mạc Ngôn mới biết được thì ra mình quả thật không thể chịu nổi một nhát.

Thì ra từ trước đến nay luôn là bản thân tự tác đa tình, mình là một kẻ ngốc. Cả ngày phát điên lên đi tìm cô gái này, cô lại ở cùng một người đàn ông khác, hơn nữa thoát nhìn còn rất vui vẻ.

Mạc Ngôn cứ như vậy đi qua người An Nhiên, không nói lời nào, không có bất cứ hành động gì, giống như một người qua đường bình thường, lạnh như băng.

An Nhiên không gọi Mạc ngôn, cũng không giải thích, càng không nắm tay anh cầu xin dừng đi. Đột nhiên ánh mắt cô đau xót, thoáng cái đã ướt ướt.

Mạc Ngôn nở nụ cười một nụ cười tự giấu đầy chua xót, bởi vì anh đang nghĩ chỉ cần An Nhiên gọi mình lại, anh sẽ không chút phản kháng mà trở về bên cô.

Lúc đó bọn họ quả thật không thể chịu nổi một nhất

33. Chương 33

Không lâu sau, An Nhiên trở thành nữ nhân vật chính trên một bản tin. Nhìn tiêu đề bài báo, trong lòng An Nhiên bị thương. Thì ra mình đã trở thành một người nổi tiếng, mỗi cử động mỗi lời nói của mình, đều có nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm. An Nhiên không muốn giải thích, cứ để tự nhiên đi....

Tả Lan sau khi xem xong bản tin ân hận nói với Á Phi: "Xem ra lòng tốt của tôi lại làm hỏng việc rồi." Vốn định để hai người có cơ hội gặp mặt nói chuyện, không ngờ lại bị người chụp trộm, còn bóp méo thái quá như vậy. Ngô Á Phi liếc nhìn tờ báo. "Nói tôi thế nào cũng không sao, nhưng vũ nhục An Nhiên, chỉ có một con đường chết." Tả Lan rất hiểu Á Phi, bất cứ người nào trên đời gây bất lợi với An Nhiên, mặc kệ là ai, hẳn đều không tiếc tất cả mà diệt trừ. "Tôi hiểu, tôi sẽ nhanh chóng xử lý." "Đợi chút." Ngô Á Phi gọi Tả Lan đang chuẩn bị rời đi lại. "Cô đi điều tra người đàn ông trong bức ảnh chụp là ai." Trong lòng Ngô Á Phi luôn có một dự cảm không tốt, ngày đó An Nhiên đến khách sạn tìm mình, đêm khuya một mình rời đi, người đàn ông trong ảnh chụp kia là ai. Tuy rằng chỉ chụp được một cái bóng, nhưng Ngô Á Phi lại cảm thấy mối uy hiếp, hẳn không thể khinh thường. Thật ra Tả Lan đã sớm chú ý tới điểm này, thân là trợ thủ đắc lực của Á Phi, xếp hạng nhất nhì trong tổ chức sát thủ, tư duy sẽ rất nhạy bén. "Trước kia tôi cũng đã theo dõi ghi hình, nhưng lại bị người khác thiêu hủy trước đó." "A, thật sao?" Trong lòng Ngô Á Phi thâm tính toán, sẽ là ai đây? Xem ra không phải là đơn thuần muốn tiếp cận An Nhiên, nếu không sẽ không thiêu hủy bản ghi hình. Mặc kệ thế nào, hẳn cũng sẽ không để An Nhiên bị thương tổn....

An Nhiên ngồi trước bàn làm việc, cô không biết Mạc Ngôn khi nhìn thấy bản tin sẽ có phản ứng thế nào, An Nhiên cầm di động, tìm tên Mạc Ngôn, ngón tay dừng lại trên nút gọi, chần chừ chưa nhấn xuống. An Nhiên thấy thật mâu thuẫn, rồi mình sẽ nói gì, giải thích sao? Đêm đó cứ trơ mắt nhìn anh rời đi như vậy, bây giờ giải thích thì được gì chứ? Di động trong tay rung lên, có tin nhắn, trong lòng An Nhiên nghĩ, là Mạc Ngôn sao? "Thực xin lỗi, khiến cô gặp phiền phức lớn như vậy." Không phải Mạc Ngôn, tin nhắn là của Tuyên Nguyên gửi tới. An Nhiên không hồi âm, một là cô không biết nói gì cho phải, hai là cô không muốn nói chuyện với hắn ta. Đã qua năm ngày, An Nhiên và Mạc Ngôn đã năm ngày không gặp nhau, không gọi một cuộc điện thoại. Nhớ lại từ khi quen biết Mạc Ngôn đến nay, An Nhiên cảm thấy như một giấc mơ, bây giờ đã tỉnh giấc, tất cả bỗng không còn. An Nhiên nhớ rõ Mạc Ngôn từng nói bên tai mình, anh sẽ chờ cô. Giờ phút này, cô thầm thỉnh cầu trong lòng, "Anh hãy gắng chờ em."

34. Chương 34

Trong quán bar, Mạc Ngôn dốc hết li này sang li khác, nhưng không hề thấy say, anh không biết mấy ngày hôm nay trôi qua như thế nào, giống như một người mất hồn. Trì Phong đoạt lấy chén rượu trong tay Mạc Ngôn. "Được rồi, đừng uống nữa, cùng lắm chỉ là một cô gái thôi." Chỉ cần là Mạc Ngôn thì phụ nữ nào mà không chiếm được. "Cậu đừng ngăn tôi, con mẹ nó tôi bị coi thường, tôi không bỏ được người phụ nữ này." Trì Phong giữ chặt cổ áo Mạc Ngôn, "Tôi nói cho cậu biết, trên đời này không có bất kỳ cô gái nào không thể

từ bỏ được, đến lúc đau chắc chắn cậu sẽ buông tay.”Nhìn huynh đệ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ngày càng gục ngã, trong lòng anh thật không chịu nổi.Khi Trì Phong buông tay, Mạc Ngôn lập tức ngồi lại trên ghế, tiếp tục uống rượu. Giờ này khắc này, chỉ có thể dùng rượu quên đi bản thân, quên đi trái tim nhói đau. Làm sao mới có thể từ bỏ người con gái kia, làm sao mới có thể không yêu cô....

An Nhiên ngồi trên taxi, một lần nữa thúc giục tài xế, “Bác tài, làm ơn chạy nhanh thêm chút nữa đi.” Khi nhận được điện thoại của Trì Phong kể về tình cảnh hiện tại của Mạc Ngôn, ngay cả giày cô cũng chưa kịp thay, cô muốn đến bên anh càng nhanh càng tốt.An Nhiên bị cảnh tượng trước mắt khiến cho ngây người, khuôn mặt thương tâm. Trong phòng, cốc chén đổ lung lung, vỡ thành nhiều mảnh nhỏ. Người đàn ông ngày thường chói mắt, không ai bì kịp, lúc này giống như một gã bợm, co quắp ở một góc sofa, tay không ngừng đưa chén rượu lên miệng.Trì Phong chạy đến bên cạnh An Nhiên,” Làm ơn khuyên nhủ cậu ấy đi, suốt một tuần không ăn gì, chỉ uống rượu.”Một tuần nay, mấy người bạn họ thay phiên nhau ở cùng Mạc Ngôn, không dám đưa anh về Kính Hồ, sợ bà nội lo lắng.An Nhiên đau lòng nhìn Mạc Ngôn, lấy tay vuốt ve mặt anh.” Đừng uống nữa được không, theo em trở về.”Mạc Ngôn đẩy tay An Nhiên ra.” Cút ngay.” Nói xong quăng chiếc bình không trong tay, chuẩn bị lấy một bình khác.”Em van anh, xin anh đừng uống nữa.” An Nhiên ôm lấy Mạc Ngôn, thanh âm có chút nghẹn ngào.Mạc Ngôn mạnh mẽ vùng người khỏi cái ôm của An Nhiên, An Nhiên bất ngờ, bị đẩy lùi về phía sau, đôi dép rớt ra, bàn chân trần dẫm phải những mảnh thủy tinh nhỏ.”An Nhiên!” Trì Phong hét lên một tiếng kinh hãi, Mạc Ngôn vốn đang mơ mơ màng màng lập tức thanh tỉnh, anh tựa hồ nghe thấy có người gọi tên An Nhiên. Anh lắc lắc đầu, người trước mặt đúng là An Nhiên, dưới chân cô đầy máu tươi, tim Mạc Ngôn đau đớn.”An Nhiên, em...””Không việc gì” cảm ơn trời đất, anh cuối cùng đã tỉnh lại, An Nhiên không muốn thấy bộ dáng suy sút của anh, cô không muốn lừa mình dối người nữa, yêu chính là yêu.Im lặng một lúc, Mạc Ngôn mở miệng.” Trì Phong, cậu đưa cô ấy về đi.””Không, em không đi, em muốn ở lại với anh.”An Nhiên buột miệng thốt ra, không chút do dự.Trong phút chốc, Mạc Ngôn như nghe được thanh âm êm tai nhất trên đời.Sau cơn vui sướng nhất thời, Mạc Ngôn mở miệng nói.” Kỳ thật em không cần giả vờ an ủi anh, không cần giả vờ quan tâm anh, không cần giả bộ tốt với anh, lại càng không cần giả vờ yêu anh.”Bởi vì anh sợ bản thân sẽ tin là thật. Không phải anh đã tận mắt nhìn thấy rõ ràng sao? Mỉm cười cùng người đàn ông kia ôm nhau, trên các báo đều đăng như vậy, đêm khuya hai người đi khách sạn thuê phòng.An Nhiên cuối cùng cũng không nhịn được mặc cho nước mắt rơi xuống.”Em mặc kệ anh nói thế nào, nghĩ thế nào, em chỉ cần biết bản thân mình nghĩ gì là được rồi.”Không biết từ khi nào, Trì Phong đã rời khỏi phòng, chỉ để lại hai người bạn họ.Mạc Ngôn cũng không thể khống chế được tình cảm của mình, ôm lấy An Nhiên trên sofa, “Chúng ta về nhà đi.”

35. Chương 35

Cả đêm nay Mạc Ngôn không hề chớp mắt, anh sợ sau khi tỉnh dậy, sẽ bàng hoàng nhận ra hết thảy đều là mơ. Nhìn người con gái ngủ say trong lòng, hai tay Mạc Ngôn nắm càng chặt, anh muốn khắc sâu hình bóng này tận trong xương tủy, dung hòa cả máu thịt.Trong phòng quần áo rải rác, ga giường hỗn độn, mọi thứ đều cho thấy, tối qua hai người có bao nhiêu điên cuồng, có bao nhiêu ân ái. Mạc Ngôn cũng không biết tối qua mình đã làm mấy lần, anh chưa từng như thế, khát vọng một người phụ nữ đến vậy. Nhìn dấu hôn dày đặc trên người An Nhiên, Mạc Ngôn không ngừng nhếch khóe miệng, kia là bằng chứng yêu nhau của bọn họ. Nghĩ vậy, lại kim không được hôn lên môi An Nhiên.An Nhiên bị hành động này của Mạc Ngôn làm tỉnh giấc, hơi mở mắt ra.”Xin lỗi, đã đánh thức em rồi.”Mạc Ngôn cương chiều dựa cằm trên tóc An Nhiên dụi tới dụi lui.An Nhiên không nói gì, chỉ mỉm cười. Ngày hôm nay rốt cuộc cũng tới, chẳng qua, cô không hề hối hận, hiện tại cô đang rất hạnh phúc. Chỉ là cả người rất đau, giống như bị xe tải nghiền qua.”Em muốn đi đâu.”An Nhiên đột nhiên đứng dậy, Mạc Ngôn hai tay ôm thắt lưng cô sốt ruột hỏi.”Em không đi đâu cả, chỉ muốn tắm rửa thôi, cả người khó chịu quá.”Mạc Ngôn đứng lên ôm lấy An Nhiên.”Anh ôm em vào, chân em đang bị thương, cẩn thận không được đụng vào nước.”Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, lúc này Mạc Ngôn mới cảm giác được tất cả đều là sự thật, hạnh phúc chưa từng có được ngập tràn trong lòng. Kéo rèm cửa sổ, trong phòng nhất thời sáng bừng nắng ấm. Ga giường trắng tinh, điểm một mảng hồng, phẳng phất như hoa bông hồng giữa mùa xuân, sắc đỏ tươi thắm. Như trong lòng Mạc Ngôn, đó là một đóa hoa rất đẹp.....

An Nhiên ở trong nhà tắm, nhìn dấu vết trên người mình qua gương, nhẹ nhàng lấy tay xoa một chút, dấu vết vẫn tồn tại không biến mất. An Nhiên nở nụ cười, cô lấy ngón tay vẽ lên gương hai chữ Mạc Ngôn. Cô rốt cục đã trở thành người đàn bà của Mạc Ngôn, người đàn bà đích thực của anh. Vì chân An Nhiên bị thương, Mạc Ngôn không cho phép cô đi làm, gọi điện thoại xin phép Cao Phong. Nhận được điện thoại của Mạc Ngôn, Cao Phong bèn trêu chọc: "Ai, có người rốt cuộc đến giờ đã sống lại." Mạc Ngôn kiêu ngạo, sự tự tin trước kia đã trở lại, càng trở nên chói mắt hơn....

An Nhiên dẫn Mạc Ngôn tới trước mộ Tiểu Mễ, mang theo hoa diên vĩ Tiểu Mễ thích. "Tiểu Mễ, mình đến đây." An Nhiên ngồi xuống, phúi đi lớp tro bụi trên mộ, đặt bó hoa xuống. "Tiểu Mễ, anh ấy tên là Mạc Ngôn, là người đàn ông mình yêu." An Nhiên an tâm nói hết. "Anh ấy cũng yêu mình, hiện giờ mình rất hạnh phúc. Cậu có nghe thấy không? Có phải cũng cảm thấy mừng không? Cậu ở trên trời nhất định phải phù hộ hai đứa mình nhé." Mạc Ngôn đỡ An Nhiên cùng nhau ngồi xuống, kéo tay An Nhiên, đứng trước mộ Tiểu Mễ, trong lòng anh lặng lẽ thề, cả đời này đến tận lúc chết chỉ yêu một mình An Nhiên. Nước mắt khẽ chảy trên khuôn mặt An Nhiên, nhưng khóe miệng cô lại nở nụ cười, sau đó nhìn sang Mạc Ngôn kiên định nói: "Đời này mặc kệ xảy ra chuyện gì, em cũng không rời xa anh, dù có chết, biến thành quỷ cũng sẽ bám theo anh." Mãi mãi bên nhau, sinh tử không rời

36. Chương 36

Gã đàn ông tóc dài cột đuôi ngựa, bận bộ âu phục đen, cổ tay áo màu bạc, đặc biệt, khiến người khác chú ý, đó là hình một viên đạn. Viên đạn màu bạc, là tượng trưng cho thân phận gã đàn ông này, được xưng là quỷ sứ trở về từ địa ngục, là sát thủ trời sinh. Tuyên Nguyên đang suy nghĩ, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nghe tiếng bước chân phía sau hần quay đầu nhìn gã đàn ông. "Quả nhiên đúng giờ." "Không để khách hàng phải chờ đợi, đó là nguyên tắc làm người cơ bản của ta." Gã đàn ông mặt không chút thay đổi lạnh như băng mở miệng. Tuyên Nguyên cười lạnh một tiếng. "Bọn họ đã bắt đầu nghi ngờ ta, phòng chừng rất nhanh chóng sẽ điều tra ra chỗ ở của ta, xem ra kế hoạch buộc phải thực hiện trước thời hạn rồi." Gã đàn ông phản đối. "Nói về âm mưu, người và cha người hơn kém nhau rất xa, càng đừng nhắc đến Ngô Á Phi." Nếu đến giờ còn không phát hiện ra, đó mới là điều kì quái. Lại là Ngô Á Phi, nghe đến cái tên đó, màu lam trong mắt Tuyên Nguyên tỏa ra sát khí khiến người ta sợ hãi. "Chung quy sẽ có một ngày ta khiến người đàn ông này phải tự mình chấm dứt cuộc đời." Tuyên Nguyên thừa nhận năm đó cha mình vì quyền lực, địa vị, tiền tài, nổi lên đã tâm hại chết cha mẹ Ngô Á Phi. Thế nên Ngô Á Phi mới trở về giết cha Tuyên Nguyên, hần không thù hận, ngay cả chính Tuyên Nguyên cũng cảm thấy người cha đó đáng chết. Nhưng đứa em gái đáng thương của hần khi đó mới 5 tuổi, một đứa nhỏ 5 tuổi, nó có làm gì sai, sao phải đẩy nó vào chỗ chết. Tuyên Nguyên tham sống sợ chết, vì hi vọng có một ngày sẽ tự tay giết chết Ngô Á Phi, báo thù thay em gái mình. Hiện tại hần đã phát hiện ra một bí mật, thì phải lợi dụng thật tốt quân bài An Nhiên này, khiến Ngô Á Phi sống không bằng chết. Gã đàn ông đùa nghịch tay áo bạc của mình. "Người hần là biết, ta không bao giờ làm chuyện mua bán lỗ vốn." Giết người cũng vậy. Tuyên Nguyên đã sớm dự đoán được gã sẽ nói vậy, tùy tay cầm ảnh chụp trên bàn đưa cho gã. "Người trong ảnh chụp, không cần nói người cũng biết, nếu kế hoạch thành công, hần là của người." Trong ảnh chụp Mạc Ngôn, anh tuấn tiêu sái. Gã đàn ông tựa hồ rất hài lòng. "Hợp tác vui vẻ." Nói xong câu này, gã xoay người rời đi. Tuyên Nguyên hướng mặt ra ngoài cửa sổ, lại một lần nữa lâm vào trầm tư, tuy hần cùng Mạc Ngôn không thù không oán, nhưng phạm những kẻ nào làm ảnh hưởng đến kế hoạch báo thù của mình, đều phải chết. Mạc Ngôn muốn trách thì hãy trách mình yêu người không nên yêu. Tùy tay lấy điện thoại ra thuận thực bấm tám tám con số. "An Nhiên, là tôi..."

An Nhiên treo điện thoại, về mặt bắt đầu nhìn Mạc Ngôn. "Mạc Ngôn, em..." Còn chưa kịp nói hết, đã bị Mạc Ngôn ngắt lời. "Em gọi anh là gì?" Mạc Ngôn làm bộ không nghe rõ. Có đôi khi thật sự không thể nói lý với đàn ông, không phải chỉ là một cách xưng hô thôi sao? Không nên tính toán chi ly, An Nhiên bắt đầu gọi. "Ngôn." "Gọi thế mới đúng." Về mặt Mạc Ngôn đắc ý. "Nói đi, có chuyện gì?" An Nhiên không biết phải nói với Mạc Ngôn thế nào, chẳng lẽ nói người đàn ông lần trước anh bắt gặp sinh bệnh, mình muốn đi chăm sóc hần, cô do dự một chút. "Ngôn, một người bạn học của em sinh bệnh, cậu ấy vừa tới W, không có bạn bè thân nhân gì, em phải qua đó giúp cậu ấy." Cô đột nhiên cảm giác bản thân giống như một đứa

học sinh tiểu học đi xin phép nghỉ. Mạc Ngôn đắn đo một chút, “Anh không muốn rời xa em, như vậy đi, chúng ta cùng đi, nhân thể giới thiệu người bạn đó với anh luôn.” An Nhiên vừa nghe liền nóng nảy. “Người ta là con gái bị ốm, nằm trên giường, anh đi không tiện, lần sau đi.” “Vây... thôi được” Mạc Ngôn, thực xin lỗi, không phải em cố ý muốn gạt anh, chỉ là không muốn anh hiểu lầm. An Nhiên chủ động kiễ chân, hôn lên môi Mạc Ngôn. “Chờ em trở về.”

37. Chương 37

An Nhiên không ngờ lại gặp phải Tả Lan ở đây, đương nhiên cô sẽ không ngây thơ nghĩ rằng đây chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Tả Lan tháo kính râm xuống, khoe miệng nhếch lên. “Tôi khuyên cô tốt nhất đừng đi.” Lời nói ngắn gọn rõ ràng. “Đừng đi?” An Nhiên khó hiểu, chẳng lẽ cô gái này biết mình muốn đi đâu? “Bây giờ tôi không có thời nói chuyện với cô.” Nói xong chuẩn bị rời đi. Tả Lan ngăn lại cười. “Nếu cô yêu Mạc Ngôn thì đừng đi.” Á Phi dẫn cô, phải bảo vệ An Nhiên, để cô tránh xa Tuyên Nguyên, không thể nói nguyên nhân cho An Nhiên, bắt buộc đi phải dùng cách này. Cô tin Mạc Ngôn ở trong lòng An Nhiên chiếm một vị trí quan trọng. “Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến cô.” Tả Lan nghĩ thầm cô gái này thật quật cường. “Nếu không phải là lệnh của thủ lĩnh, cô nghĩ tôi muốn nhúng mũi vào chuyện của cô sao?” An Nhiên dừng bước, thủ lĩnh? Lại là Ngô Á Phi, hẳn ta rốt cuộc muốn gì? Vì sao còn đau khổ bám theo cô, An Nhiên nhìn Tả Lan. “Tôi mặc kệ là lệnh của ai, đừng để tôi lại nhìn thấy cô. Còn nữa nhờ nói với Ngô Á Phi, bảo hắn đừng làm chuyện ngây thơ như vậy, thực buồn cười.” Nhìn bóng dáng An Nhiên dần xa, Tả Lan lầm bầm. “Ngây thơ? Buồn cười? Đến một lúc nào đó cô sẽ không cho là như vậy.”...

Nhìn Tuyên Nguyên uống thuốc xong, sau khi ngủ say, An Nhiên mới rời khỏi chỗ ở của hắn. Tuyên Nguyên nằm trên giường, chờ khi An Nhiên đã rời đi, lúc này hắn mới chậm rãi mở to mắt, lấy điện thoại thuận thực bấm một dãy số. “Thế nào? Chụp được chưa?” “Rất tốt, chờ điện thoại của tôi.”...

Trên đường về nhà, An Nhiên đột nhiên cảm thấy Tuyên Nguyên thật đáng thương, không ngờ hắn lại có thân thể tội nghiệp như vậy. Lúc ở cùng An Nhiên, kể cô nghe chuyện cũ đời mình, chính bản thân Tuyên Nguyên còn thấy cảm động, không ngờ mình lại nói dối tốt đến vậy. Trở lại nhà trọ của Mạc Ngôn, An Nhiên vừa chuẩn bị lấy chìa khóa, bỗng cửa đã bị mở ra. Mạc Ngôn kéo An Nhiên vào nhà, gắt gao ôm cô trong ngực. An Nhiên có chút khó xử. “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?” Mạc Ngôn buông cô ra. “Không có gì, chỉ là nhớ em.” Trời ạ, chẳng qua mới một ngày không thấy, Mạc Ngôn thật không biết sau này nếu không có An Nhiên anh sẽ trải qua thể nào. Không, anh sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra, vĩnh viễn không

38. Chương 38

Một người đàn ông đẹp trai đứng trước cổng trường học, bên cạnh anh là một chiếc xe thể thao, đã thành công khiến cho giao thông bế tắc. Hiểu Lộ còn chưa đến cửa trường học, đã cảm giác được mọi người hướng cô chỉ trỏ, nhỏ giọng bàn tán. Một bạn học chạy đến bên Hiểu Lộ. “Hiểu Lộ, thực hâm mộ cậu, có bạn trai đến đây đón kìa.” Hiểu Lộ không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, bạn trai? Chẳng lẽ là...? “Bảo bối” Trì Phong cười, đi tới bên Hiểu Lộ. Hai tay rất tự nhiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên. “Bảo bối, nhớ anh không?” “Sao anh lại tới đây, không phải tôi đã nói với anh, không được đến trường học sao?” Hiểu Lộ không chút hòa nhã với anh. “Em không cho anh đến, lại không gọi điện thoại tìm anh, anh nhớ em, nên tự đến.” Nghe Trì Phong giải thích, nhìn bộ dáng của anh, như là một đứa trẻ bị bỏ rơi, Hiểu Lộ lơ đãng nhếch khoe miệng, có lẽ ngay cả chính cô cũng chưa phát hiện, cô đã không còn giống như trước đây, chán ghét tên đàn ông này đến vậy. Hiểu Lộ chỉ chiếc xe thể thao của anh. “Trì Phong, anh có thể đừng giống trông khua chiêng như vậy được không, rất khiến người khác chú ý.” Trì Phong vẫn giữ nguyên bộ dáng bảnh chòe, tùy tay gõ trên trán một chút. “Ai, không có cách nào, bản thiếu gia trời sinh đã có khí chất ngôi sao, đi

đến đâu cũng đều như vậy.”Chỉ một động tác đơn giản như vậy, đã khiến cho nhóm các cô gái xung quanh hét chói tai không thôi, Hiểu Lộ cũng phải thừa nhận, người đàn ông này quả thật rất đẹp trai.“Đi thôi, bảo bối, anh dẫn em đi ăn, sau đó em muốn làm gì?”“Là anh nói đó, tôi muốn gặp chị mình, đã mấy ngày không thấy chị ấy.”Trì Phong nghe xong trong lòng liền không vui, thật vất vả mới cùng bảo bối nhà anh ở chung một chỗ, anh không muốn có người làm bóng đèn.”Bảo bối, hai ta đừng đi tìm An Nhiên, cô ấy và Mạc Ngôn mới vừa xác định quan hệ, đang dính lấy nhau, em muốn đi làm bóng đèn à!”Hiểu Lộ nghĩ lại thấy cũng đúng, Mạc Ngôn thật vất vả mới theo đuổi được An Nhiên, nên để hai bọn họ có nhiều thời gian bên nhau.”Vậy được rồi, không đi nữa.”“A, vậy là được rồi, bảo bối nhà ta rất ngoan.”nói xong còn hung hăng hôn một cái lên mặt Hiểu Lộ.“Ai cho anh hôn tôi, ai là của nhà anh, cái đồ lưu manh.”Nói xong đuổi theo đánh Trì Phong, nhưng trong mắt người ngoài, lại biến thành một đôi tình nhân đang liếc mắt đưa tình.Trong đoàn người vây xem, một đôi mắt tràn ngập sát khí, đang hung hăng nhìn chằm chằm hai người

39. Chương 39

Hai người ăn xong đi ra khỏi quán, Trì Phong đang nghĩ xem nên đưa Hiểu Lộ đi đâu chơi. Hiểu Lộ vỗ vỗ vai anh.”A, mau nhìn, chị của tôi đi cùng anh rồi.”Trì Phong nhìn theo hướng Hiểu Lộ chỉ, quả nhiên là hai người bọn họ.Anh vừa định nói dừng gọi, chợt nghe Hiểu Lộ lớn giọng kêu.”Chị, chị, bên này.”Hiểu Lộ túm lấy Trì Phong, chạy như bay đến chỗ An Nhiên,”Em đi chậm một chút, sao phải vội thế?” Khuôn mặt Trì Phong đầy khổ sở, thế giới của hai người bị thế là phá hủy rồi.An Nhiên nhìn thoáng qua, hai người gầy gao lôi kéo tay, Trì Phong lảng đãng theo sau nhìn thấy, nở một nụ cười đầy ý vị.”Chị, mấy ngày rồi chưa gặp, chị có anh rồi, bèn bỏ rơi em.” Hai người tuy không phải chị em ruột nhưng còn thân hơn thế nhiều.An Nhiên cảm thấy thực có lỗi với Hiểu Lộ, đã bỏ cô lại một mình, cô thấy lo lắng.” Đêm nay, chị về ở với em.”Vừa dứt lời lập tức có thanh âm phản đối,”Không được, sau này em phải ở với anh.” Có đôi khi Mạc Ngôn thật giống một đứa trẻ bá đạo.”Xem ra anh rất giữ rất chặt, yên tâm, em sẽ không tranh chị với anh, em chỉ nói ngoài miệng vậy thôi.”“Nếu đã gặp nhau, chúng ta cùng đi chơi đi, gọi điện thoại kêu bọn Nguyên Tịch nữa, đã lâu không hội họp.”...

Nguyên Tịch vừa tới đã mở miệng.”Đường đại thiếu gia, gần đây cậu có vẻ tương lai rộng mở nha?”Sự nghiệp thuận lợi thời không nói, lại còn ôm được mỹ nhân về.Mạc Ngôn bị nói xong lắc đầu.” Ân Hạo, quần tốt bà xã cậu giùm.”Ân Hạo không lên tiếng, cười cười, đi đến ngồi xuống bên cạnh An Nhiên.”Cục cưng.”Còn chưa nói xong, đã bị An Nhiên ngắt lời.” Ân Hạo, không phải đã nói rồi sao, không được gọi tôi là cục cưng.”Ân Hạo sững sốt một chút.”Được, không gọi thì không gọi, sau này cũng không gọi, An Nhiên, gọi An Nhiên được chứ.”“Thế mới đúng, nói đi, có chuyện gì?”Nguyên Tịch chỉ vào Trì Phong cười.”Trì Phong, anh hát thật khó nghe, mau xuống dưới đi, không được dọa người nữa.” Nói xong khoa trương cười to....

Màn đêm chậm rãi buông xuống. Quán “Ám dạ” hôm nay phá lệ náo nhiệt khác thường, tiếng người ồn ào.Không biết từ khi nào, Trì Phong đột nhiên phát hiện không thấy Hiểu Lộ.”An Nhiên, Hiểu Lộ đâu?”An Nhiên liếc nhìn quanh một vòng.”Chắc là đi vệ sinh không? Tôi ra ngoài xem.”“Không cần, cô cứ ở đây, tôi đi tìm cô ấy.” Trì Phong xoay người đẩy cửa bước ra ngoài.

40. Chương 40

Hiểu Lộ vừa đi vừa vỗ đầu mình.”Rượu gì vậy không biết, mới uống một ngụm đã choáng váng rồi.”Cô tuyệt không chú ý tới người đang đi phía đối diện.Hiểu Lộ cảm thấy đầu mình giống như va vào một bức tường, ngẩng đầu nhìn lên, cô khó khăn nuốt nước miếng.”Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Hiểu Lộ liên tục xin lỗi.Về mặt người đàn ông dữ tợn, vừa thấy một con nhóc ăn mặc ưa nhìn, liền nảy sinh ác ý.”Cô đụng vào tôi rất đau, cô định làm gì bây giờ?”“Tôi đã nói xin lỗi, tôi cũng không cố ý.”Người đàn ông vô liêm sỉ nói.Nhưng

tôi cảm thấy rất không thoải mái, cô đưa tôi tới bệnh viện đi.”Đoạn hấn đánh mắt ra hiệu cho thủ hạ phía sau.“Buông ra, buông ra” Nhóm người bên ngoài không thể nghe thấy Hiểu Lộ kêu to.”Chị, chị, Trì Phong, cứu em” Tiếng kêu của Hiểu Lộ rất nhanh bị bao phủ bởi tiếng âm nhạc âm ỹ...

Trì Phong tìm quanh một vòng, không thấy Hiểu Lộ, anh trở lại phòng K.”Hiểu Lộ còn chưa trở về sao?”“Không có, không tìm được cô ấy sao?”Nghe vậy mọi người đều an tĩnh lại, Hiểu Lộ đi ra ngoài đã hơn nửa giờ, còn chưa trở về. Tất cả mọi người đều có chút lo lắng, ở nơi chốn nhiều phức tạp này, nói không chừng sẽ đụng phải loại người có ý đồ xấu.Mạc Ngôn vỗ vai An Nhiên.” Đừng lo lắng, chúng ta cùng đi tìm.”Anh biết Hiểu Lộ trong lòng An Nhiên rất quan trọng, cô vẫn xem Hiểu Lộ như là Tiểu Mễ.Trì Phong giống như người điên, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi bóng dáng nhỏ nhắn kia, không có, đều không có, rốt cuộc cô đã đi đâu.Một người bán hàng nhận ra bọn người Trì Phong, hấn biết Hiểu Lộ là người đi cùng bọn họ.Phong thiếu gia, các vị tìm vị thiếu thư kia sao”“Anh biết cô ấy ở đâu không?” Trì Phong khấn trương túm áo hấn.Người bán hàng rong bị hành động này của Trì Phong dọa sợ.”Tôi tôi nhìn thấy cô ấy bị mấy người đàn ông mang đi ra ngoài.” Những lời này giống như một quyền đau điếng đánh vào bụng Trì Phong. Hiểu Lộ của anh bị mấy tên đàn ông mang đi, đưa đến nơi mà anh không biết.Trì Phong giống như bị điên phóng ra bên ngoài, An Nhiên cũng sụp xuống;”Lô Hiểu, Lộ Hiểu.”cô chạy theo ra ngoài. Vài khách hàng quanh đó bị chuyện này hù dọa, Trì Phong trấn tĩnh lại, lấy di động ra bấm mấy số, dặn dò vài câu...

Hiểu Lộ bị bắt đi ra “Ám Dạ”, bọn chúng chuẩn bị kéo cô về phía chiếc xe, Hiểu Lộ liều mạng giãy dụa: “Van xin các anh, thả tôi ra.”Trong một chiếc xe hơi màu đen đỗ ven đường, Ngô Á Phi nhìn thấy tất cả. Ban đầu hấn vốn định im lặng đi theo An Nhiên, chỉ muốn nhìn thấy cô một chút, lẳng lặng chờ cô đi ra. Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.Tả Lan tựa hồ sắp không nhận được: “Anh không định cứu cô ấy sao? Cô ấy là em gái của An Nhiên, cũng là em gái của Tiểu Mễ đã chết kia.”“Tôi biết.” Nhìn xe đã rời đi, Ngô Á Phi lại mở miệng: “Bám theo.”

41. Chương 41

Hiểu Lộ bị đám đàn ông kéo ra một góc giờ trò hèn hạ. Trên mặt cô lúc này đầy nước mắt, ánh mắt vô cùng hoảng sợ, cô liều mạng giãy giụa, cố gắng phản kháng. Cánh tay non mịn bị túm chặt đã thành ngón, nửa trên trắng bệch, nửa dưới tím ngắt.Bọn đàn ông đang vờn quanh Hiểu Lộ đột nhiên dừng lại, tên đầu trọc bóng lưng cầm đầu bước vội qua phía bên kia “A, đại ca, chúng em vớ được con nhóc này.” Nói xong, hấn nhanh tay mỗi thuốc cho kẻ vừa đến.Kẻ đi đầu rút một hơi thuốc: “Tao biết mày chẳng có lòng vậy đâu, đợi lão Tử chơi đùa xong, sẽ thưởng ày.”Tên trọc đầu nghe xong vui vẻ cúi đầu khom lưng: “Cảm ơn, đại ca,” rồi quay nhìn Hiểu Lộ với vẻ mặt đề tiện...

Trước cửa “Ám Dạ”, một người đàn ông vội vàng chạy đến trước mặt Mạc Ngôn: “Đường thiếu gia, đã điều tra xong. Bọn bắt Hiểu Lộ chính là bọn lưu manh ở thành nam.”Vừa nghe xong, Trì Phong lộ rõ vẻ khấn trương: “Mau đưa tôi đến đó.”“Tuân lệnh” mấy chiếc xe nhanh chóng phóng thẳng về phía thành nam.Ngô Á Phi vẫn ngồi trong xe. Ngay từ đầu hấn đã thấy Hiểu Lộ bị bọn kia bắt bỏ vào tầng hầm, nhưng lại không bám theo, cũng không ra lệnh cứu người. Điều bộ vẫn chẳng chút vội vàng hay hoảng hốt. Nhìn không ra hấn đang suy tính điều gì.“Anh bám theo bọn chúng đến đây, không phải là để cứu cô ấy sao?” Tả Lan ở bên cạnh truy vấn.Ngô Á Phi không trả lời câu hỏi của cô, tự mở cửa xe, đi thẳng về phía tầng hầm. Tả Lan cũng lập tức bước xuống theo.Lúc này Hiểu Lộ đã ngã ngồi dưới đất, đám đàn ông đứng vây xung quanh, tên cầm đầu một tay nâng cằm cô lên: “Nhóc con, nếu cứng thành thật khai báo, lão Tử sẽ đối tốt với cưng.”“Cút ngay, cút ngay, cầm dụng vào ta.”“Bốp” trên mặt Hiểu Lộ liền xuất hiện vết lõm của năm ngón tay: “Mẹ nó, lại còn không biết xấu hổ. lão Tử sẽ không tha cho cô đâu.”“Đừng, đừng.” Hiểu Lộ đã tiến gần đến bờ vực khủng hoảng tuyệt vọng. Giờ phút này cô chỉ nghĩ đến Trì Phong: “Cứu em, Trì Phong, mau đến cứu em.”“Có chừng mực một chút đi.” Một tiếng nói mang theo sự nguy hiểm đột ngột vang lên từ phía sau của bọn chúng, người nói câu đó còn chưa thấy bóng dáng, nhưng bầu không khí trong phút chốc đã trở nên khấn trương.Một tên côn đồ nhìn Ngô Á Phi hỏi: “Mày là ai? Dám can thiệp vào chuyện tốt của đại ca chúng ta? ““Tao là ai? Mày không xứng biết, thả cô gái kia ra, tao sẽ cho bọn mày

được toàn thây.” Ngô Á Phi đã tính toán kỹ, không tới 5 phút nữa bọn họ sẽ đến nơi.“Ngông cuồng gớm nhỉ, mày tự mình là cái thá gì.”“Đã cho bọn mày cơ hội ,là do chính bọn mày từ chối.” Lúc này bên ngoài đã nghe thấy tiếng phanh xe dồn dập. Ngô Á Phi khẽ nhếch miệng, xem ra bọn họ còn nhanh hơn hẳn dự tính.

42. Chương 42

Ngô Á Phi nhìn sang phía Tả Lan: “Chúng ta đi.”“Đi liền sao! Còn cô ấy? ” Tả Lan chỉ vào Hiểu Lộ đang ngã ở giữa sân.“Yên tâm, người cứu cô ta đến rồi.” Nói xong hắn vội hướng cửa sau rồi đi. Trong lòng hắn có phần sợ hãi, sợ gặp phải Bình Yên, sợ trông thấy cô xuất hiện cùng người đàn ông khác. Dù biết chắc chuyện đó là thật, hắn vẫn sợ.Vừa khi hai người thoát ra từ hướng cửa sau, một nhóm người khác lao vào. Lúc này Tả Lan mới hiểu vì sao Á Phi vừa tới đã vội rút lui. Hắn chỉ cần đảm bảo Hiểu Lộ không gặp chuyện gì, với hắn ai cứu cô ta không quan trọng.“Tôi còn tưởng rằng anh là kẻ máu lạnh không hề có ý muốn cứu người. Hóa ra đã sớm biết sẽ có người làm việc đó.”Ánh mắt Ngô Á Phi chỉ khẽ lóe sáng: “Đối với cá nhân tôi mà nói, cô ta sống hay chết không chút quan hệ.”Tả Lan đột nhiên hiểu ra người đàn ông bên cạnh mình lòng dạ thật thâm sâu khó lường: “Thật vậy? Vậy vừa rồi vì sao anh lại làm như vậy? Đi vào đơn giản là muốn kéo dài thời gian, để bọn họ kịp chạy đến nơi đó thôi sao?”“Tuy rằng việc sống chết của cô ta với tôi không quan hệ, bất quá, cô ta đã bị thương như vậy, nếu cô ta còn không được an toàn, tôi sẽ không thoải mái. Tôi chỉ không muốn mình day dứt thôi. “Đám lưu manh chắc không ngờ đến, trò chơi bắt người của bọn chúng lại khiến chúng phải đối đầu với bang Nhất Đại...”

Trì Phong liếc mắt nhìn quanh, lập tức thấy ngay Hiểu Lộ ngã trên mặt đất, gần như bất tỉnh, tóc tai rũ rượi, quần áo đã bị xé rách nhiều chỗ. Trong lòng anh tựa như bị kim châm, vô cùng đau đớn.“Một đứa cũng không tha, giết hết, quăng xuống biển cho cá ăn.” Trì Phong cắn răng hét lên.“Tuân lệnh, thiếu gia.” Rất nhanh, đám còn đồ còn chưa kịp phản ứng, chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị đánh gục.Trì Phong cẩn thận ôm lấy thân trên của Hiểu Lộ, chỉ không ngờ cô lại phản kháng: “Đừng, đừng đụng vào ta, van xin các người.”“Là anh, là anh, bảo bối. Thực xin lỗi, anh đã tới chậm.” Giọng nói Trì Phong có chút nghẹn ngào.Hiểu Lộ khó khăn ngẩng đầu lên nhìn, đúng là anh, là Trì Phong, anh tới cứu cô.Hiểu Lộ nhỏ giọng nói một câu: “Em biết anh sẽ đến.” Lòng anh chợt nổi sóng...

An Nhiên ngây ngốc nhìn Trì Phong ôm Hiểu Lộ đi ra ngoài, cô đã quên phản ứng. Cảnh tượng trước mắt lại gợi cô nhớ về chuyện của 7 năm về trước, làm cô nhớ tới Tiểu Mễ. Cô thoáng thấy sợ hãi, nếu bọn họ đến muộn một chút nữa thôi, có khi nào Hiểu Lộ cũng sẽ ra đi như Tiểu Mễ.Mạc Ngôn để ý thấy vẻ bất an của cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: “Tốt rồi, không còn việc gì đâu.”

43. Chương 43

Chuyện xảy ra với Hiểu Lộ đã qua được một thời gian. Nhưng sự việc đó khiến Trì Phong muốn hết sức bảo vệ cô, nên đem cô đến ở ngay nhà mình. Mỗi lần nhớ đến hôm đó anh lại thấy sợ, thiếu chút nữa anh đã mất cô.“Chị à, chị xem, anh ấy bá đạo như vậy, mà không ai dám đứng ra nói giúp em.” Hiểu Lộ bất mãn nói. An Nhiên thực vui mừng, cô còn sợ chuyện vừa rồi sẽ như một bóng ma ám ảnh Hiểu Lộ, khiến cô luôn lo lắng sợ hãi. Nhưng xem bộ dáng hiện nay của cô, cô an tâm rồi.“Bảo bối, em hay ai nói cũng vô dụng, từ nay về sau em phải luôn ở cạnh anh.” Trì Phong bá đạo nói,“Được rồi, hai người các cậu, hờ tí là ầm ỹ, không thấy mệt sao?” Nguyên Tịch quở trách cả hai: “Đến nhà bà nội rồi thì không được cãi nhau như vậy.” Hôm nay mọi người cùng hẹn nhau đến nhà bà nội Mạc Ngôn ăn cơm.Từ xa đã thấy bà nội đứng chờ ở cửa.“Bà nội!” đám người trẻ tuổi cùng đi về phía bà.“A” bà nội đi thẳng đến chỗ An Nhiên, lúi lúi kéo kéo tay cô, hướng vào trong nhà.Nguyên Tịch ở phía sau nói nhỏ một câu: “Bà nội rõ là bất công!” Tất cả mọi người nở nụ cười: “Ai, không có cách nào, hiện tại với lão phật gia, chẳng ai quan trọng bằng An Nhiên...”

“Ba mẹ, hai người trở về khi nào?” Mạc Ngôn nhìn thấy ba mẹ mình trong phòng khách liền ngậy ngấn cả người. “Con là đứa con thối, có con dâu cũng không nói, không đưa sang Mỹ cho chúng ta biết mặt, chúng ta đành phải tự trở về.” Đường mẫu vừa nói vừa nhìn An Nhiên: “Con chính là An Nhiên?” “Chào bá mẫu” An Nhiên còn chưa biết làm sao, một chút chuẩn bị cô cũng không có. Lại nhìn sang ba của Mạc Ngôn: “Chào bá phụ.” Đường mẫu có vẻ rất thích cô: “Ai, tốt tốt, rất nhu thuận, tới đây ngồi đi con.” Nói xong đã kéo An Nhiên ngồi xuống cạnh mình. Nguyên Tịch kéo áo Mạc Ngôn, nhỏ giọng nói: “Còn tưởng bà nội đã đủ bất công rồi, nhưng xem ra mẹ anh còn hơn thế. “An Nhiên không ngờ ba mẹ Mạc Ngôn lại bình dị gần gũi đến vậy, dễ dàng thân mật đến vậy, thật khác với ấn tượng của cô về ba mẹ ở các nhà giàu có. “Mọi người đừng có đứng đó chứ, ngồi đi ngồi đi, đợi lát nữa là chúng ta có thể ăn cơm.”...

Bữa cơm này với Mạc Ngôn chắc cả đời không thể quên, thiếu chút nữa anh bị bà nội và mẹ làm cho bội thực đến chết. Đến món canh thứ ba, Mạc Ngôn thật sự chịu không nổi: “Mẹ, người có để ọi người ăn cơm không.” Đường mẫu tỏ ý không vui: “Con ăn cơm của con, ta nói chuyện với con dâu, ảnh hưởng gì đến con?” Vài người khác thì đã sớm mờ mắt lạnh chảy, Trì Phong một tay gấp thức ăn, tay kia tự véo đùi mình, chỉ sợ không nín được cười to thành tiếng mất. Đường mẫu không hề có ý dừng lại, tiếp tục phun trào công lực: “An Nhiên, lần này trở lại, ta và ba con sẽ không quay về Mỹ. Ngày mai mẹ con ta đi xem lễ phục. “ “Mẹ!” Mạc Ngôn lại kêu lên. “Nếu con không thích, mẹ sẽ cho người đặt may ở nước ngoài.” Đường mẫu căn bản không hề để ý đến Mạc Ngôn. Mạc Ngôn xoa xoa huyết thái dương, cái này gọi là gì đây, người ta đã đồng ý đâu chứ. Là mẹ tự nhận mẹ con trước. An Nhiên cũng thực bất đắc dĩ, liếc mắt nhìn mấy người đối diện thấy tất cả đều không có lương tâm, cùng bắt tay thông đồng cúi đầu dùng bữa. “Mẹ, người muốn dẫn An Nhiên đi chọn lễ phục gì chứ?” Mạc Ngôn có muốn không buồn bực cũng không được. “Là đính hôn đó!” Đường mẫu vô cùng bình tĩnh, rất tự nhiên trả lời. Đến lượt bà nội không vừa ý: “Cái gì? Còn phải đính hôn, không trực tiếp kết hôn luôn sao?” Thật sự là dọa chết người ta mà. Ha ha ha ha, mấy người trẻ tuổi đã không thể nhịn được nữa rồi. Ha ha ha ha ha...

44. Chương 44

Lúc tiễn mọi người ra về, Đường mẫu lại thần thần bí bí kéo An Nhiên ra một góc: “An Nhiên, mẹ có cái này cho con.” Nói xong liền lấy ra một tấm ngọc tuyệt đẹp đặt vào tay An Nhiên. An Nhiên nhìn tấm ngọc trong tay, vân sắc màu trong suốt, tinh xảo đặc sắc, nhìn một lần biết ngay là vật có giá trị lớn: “Bá mẫu, không được, vật này rất quý, con không thể nhận.” “Cầm đi, đây là bà nội ngày xưa ẹ, giờ mẹ cho lại con.” Mạc Ngôn đi đến cạnh chỗ An Nhiên ngồi xuống, kiên định ôm cô: “Mẹ cho em, em cầm đi! Bằng không chúng ta đừng hòng ngủ được.” Nghe xong lời Mạc Ngôn nói, An Nhiên không thể chối từ: “Cầm ơn, bá mẫu.” Đường mẫu nở nụ cười: “Thế mới ngoan, các con nghỉ ngơi sớm đi!” Nói xong đứng dậy rời đi, bước được hai bước bà đột nhiên quay đầu: “Con vừa rồi nói gì? Cầm ơn bá mẫu? Bá mẫu? An Nhiên con muốn làm mẹ đau lòng sao? Còn gọi mẹ là bá mẫu? ” Vừa nói vừa làm một động tác ôm ngực. An Nhiên vội vàng sửa lời: “Con nói sai rồi, cảm ơn, mẹ.” “Ha, ngoan” Đường mẫu tươi cười hài lòng.... An Nhiên đứng ở ban công phòng Mạc Ngôn, nhìn vào hư không, khẽ trầm tư. Từ lúc bắt đầu chuyện tình cảm với Mạc Ngôn, bản thân cảm thấy mỗi ngày tựa như nằm mơ, cô thật quá may mắn, có thể gặp được Mạc Ngôn. Mạc Ngôn vừa tắm xong đi ra, trông thấy An Nhiên đứng ở ban công, nhẹ nhàng lại gần, từ phía sau ôm lấy cô: “Em đang suy nghĩ gì thế?” “Em đang nghĩ, ông trời thật đối tốt với mình, thế giới rộng lớn như vậy, em lại may mắn gặp anh. Em đúng là rất may mắn, đã gặp được anh, lại còn được anh yêu thương.” Mạc Ngôn xoay An Nhiên lại, đối mặt với anh. Hai tay nhẹ nâng gương mặt cô: “An Nhiên, anh yêu em, thực rất yêu, gả cho anh được không?” Đôi mắt thâm thúy tràn đầy chân tình, xen lẫn thành kính. An Nhiên cảm thấy khóe mắt mình đột nhiên ươn ướt, cô không trả lời, kiễ chân hôn lên môi Mạc Ngôn. Mạc Ngôn lập tức ôm lại cô, nhiệt tình đáp lại. Nơi biệt thự Kính Hồ, giữa màn đêm yên tĩnh, không gian mùa hạ trong trẻo, tràn đầy sự ngọt ngào của tình yêu hai người.... Sáng sớm, nhìn nam nhân ngủ say bên gối, An Nhiên không kìm lòng được khẽ nhón miêng cười. Mạc Ngôn của cô luôn đẹp trai như vậy, cả lúc ngủ cũng không khác gì. Cô vừa mới chuẩn bị đứng dậy, đã bị kéo xuống. Còn chưa kịp phản ứng, đã bị hôn tới tấp. Sau một lát: “Làm sao bây giờ, vợ à, anh thật không muốn rời xa em, luôn cảm thấy hôn em không đủ.” “Anh đừng làm loạn, mau đứng lên đi, bà nội và ba mẹ đều ở đây, để mọi người chờ không tốt.” Hai người vừa mở cửa,

Đường mẫu và bà nội thiếu chút nữa là ngã nhào vào phòng. “Bà nội, mẹ, mọi người làm gì vậy?” “Ha ha, chúng ta, chúng ta...” Đường mẫu miệng cười cố nghĩ ra một lí do. Chỉ nghe thấy bà nội tiếp lời: “Ta đến gọi cháu dâu dậy ăn sáng.” “Đúng đúng, ăn sáng, An Nhiên xuống ăn sáng đi con.” Bữa sáng quá mức phong phú, Đường mẫu lại phục vụ vô cùng chu đáo: “Đến đây, An Nhiên, uống cái này, uống nhiều vào, con hơi gầy.” “Bá...” chữ ‘mẫu’ còn chưa kịp nói ra, Mạc Ngôn vội kéo tay An Nhiên bên dưới gầm bàn. An Nhiên lập tức sửa lời: “Mẹ, con tự lấy được mà.” “Chữ ‘Mẹ’ phát ra khiến Đường mẫu rất hài lòng: “Ai, ngoan, mẹ và ba đã bàn bạc, ngày 28 tháng sau là ngày tốt, vừa vặn công ty thành lập được 30 năm, con với Mạc Ngôn cũng đính hôn vào ngày đó đi, mẹ chuẩn bị sẵn thiệp mời rồi.” Mạc Ngôn khó khăn nuốt miếng cháo xuống: “Mẹ, như vậy có gấp quá không?” “Gấp gì? Mẹ còn muốn hai đứa kết hôn ngay hôm nay. Đúng rồi, con mau đưa ông bà thông gia đến, mẹ còn nhiều điều muốn bàn bạc.” Cả ba vị trưởng bối trong nhà hoàn toàn không để ý đến hai nhân vật chính, nhiệt tình cùng nhau thảo luận. Ngày 28 tháng sau là ngày tốt, thời gian chỉ còn hơn một tháng, nhưng không ai ngờ được rằng những chuyện sắp xảy ra trong một tháng ấy, sẽ khiến họ suốt đời khó quên.

45. Chương 45

Trên đường theo cha trở lại thành phố W, An Nhiên trầm mặc không nói gì. Cô đã nói cho cha biết việc mình đính hôn với Mạc Ngôn, nhưng không thấy biểu hiện thay đổi gì trên gương mặt cha mình. Cha cô vốn không nói nhiều, chỉ run run nắm lấy bàn tay của cô, đặt vào trong tay Mạc Ngôn: “Hãy chăm sóc nó thật tốt.” Mấy chữ đơn giản, lại ẩn chứa nghìn vạn tâm ý...

Tivi đã đưa tin “Ngày 28 tháng sau, nhân kỷ niệm 30 năm thành lập, trở thành tập đoàn tài chính quốc tế lớn nhất toàn quốc, Đường thị sẽ tuyên bố lễ thành hôn của người thừa kế Mạc Ngôn với tiểu thư Dư An Nhiên. “Bàn tay Ngô Avion nắm chặt, các đốt ngón tay phát ra tiếng “răng rắc”, chưa bao giờ hần cảm thấy căng thẳng như vậy. Hần vẫn nhớ rất rõ Mạc Ngôn: “Nhiên Nhiên, đây là lựa chọn cuối cùng của em sao? Muốn anh buông tay sao? Em thực sự nghĩ anh có thể buông tay sao?” Hần nắm chặt tay đầm đẫm vào tường: “Không, anh không thể, anh sẽ không buông tha cho em dễ dàng như vậy...”

An Nhiên không ngờ sẽ gặp lại Tina trên đường đi làm. Từ lần chia tay ở trại đua ngựa, bọn họ vốn không hề gặp lại. Tina gỡ đôi kính mắt: “Dư An Nhiên, chúc mừng cô!” An Nhiên không hiểu được, người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì: “Cảm ơn, còn có việc gì sao?” “Có thể nói chuyện riêng với tôi một chút không?”...

Tina không ngừng quấy cà phê trong tách, mãi một lúc lâu sau mới chậm rãi cất lời: “Đã có những lúc tôi rất ghen tị với cô, có thể khiến một người đàn ông hoàn hảo như Mạc Ngôn toàn tâm toàn ý yêu mình. Bất kể tôi yêu thương anh ấy thế nào, trong mắt anh ấy chỉ có cô mà thôi. ““Tina, tôi...” “Cô không cần nói, chỉ cần nghe tôi nói. Kỳ thật cũng không có gì, tôi chỉ là trót yêu người không dành tình cảm ỉnh mà thôi.” Bụng tách cà phê trong tay, nhấp một ngụm, trông cô có vẻ thương tâm, giọng nói ảm áp, tựa như hai bên đang tâm sự với nhau: “An Nhiên, cô có tin vào số mệnh không?” “Tôi tin, nhưng tôi sẽ không để nó khống chế mình. Thực xin lỗi, Tina “Tina cảm thấy khóe mắt mình hơi ướt: “Cô không làm sai, việc gì phải xin lỗi. Yên tâm, tôi không phải loại đàn bà bụng dạ hẹp hòi, tôi sẽ chúc phúc cho hai người.” Thực ra trong chuyện này làm gì có ai sai, chỉ là yêu người mình không nên yêu... Tina hít vào ngụm khí lạnh: “Tốt lắm, không nói chuyện này nữa. Cô đã chọn được lễ phục chưa? Cô nhất định phải thật xinh đẹp, bằng không tôi sẽ làm cho cô lu mờ đấy biết không?” “Cảm ơn cô, Tina” vừa nói xong, di động chợt reo lên, màn hình xuất hiện một dãy số lạ. Đột nhiên cô có cảm giác bất an. An Nhiên nghe điện thoại, chưa kịp cất lời, đầu dây bên kia một giọng nam xa lạ phát ra: “Trong 5 phút có mặt ở tầng thượng, nếu không đừng trách sao mất đi người cô yêu.”

46. Chương 46

“Cộp” một tiếng, di động rơi xuống đất. “Sao vậy, An Nhiên?” Tina lắc lắc cánh tay cô, nhỏ giọng hỏi. “Không, không có gì, tôi phải đi trước đây.” Nói xong, cô vội vàng nhấc điện thoại lên lập tức bước đi. Tầng thượng sao, rốt cuộc ai đang chờ mình ở đó, lòng cô vô cùng bất an. Trên tầng thượng, một gã đàn ông cột tóc đuôi ngựa, đang rất không kiên nhẫn nghịch nghịch tay áo màu bạc của mình. “Cô đến muộn.” Gã đàn ông nhìn cô lạnh lùng nói. An Nhiên cẩn thận soi xét người đàn ông xa lạ trước mặt: “Anh là ai? Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Gã đàn ông kia bước thẳng về phía cô: “Quả nhiên rất đẹp, khó trách nhiều người thích cô như vậy. Tôi là ai, cô không cần biết, cô chỉ cần biết ai vừa đến kia thôi.” An Nhiên quay mạnh đầu về phía sau: “Tuyên Nguyên?” Người mới đến đúng là Tuyên Nguyên. Tuyên Nguyên lạnh lùng cười: “Nghe nói cô sắp đính hôn!” “Anh cũng đã biết rồi!” Ánh mắt Tuyên Nguyên nhất thời tràn ngập sát khí: “Vốn tôi còn định cho cô hưởng hạnh phúc thêm một thời gian, nhưng xem ra cô không đợi được nữa rồi.” An Nhiên đột nhiên cảm thấy người đàn ông trước mặt vô cùng xa lạ: “Anh nói gì vậy? Tuyên Nguyên?” “Cô nói xem, nếu như cô chết, bọn họ sẽ thế nào?” Trong lúc họ nói chuyện, gã đàn ông tóc đuôi ngựa đã xách theo khẩu súng ngắn, chậm chậm đi đến phía bên kia bức tường. An Nhiên hoảng sợ, trời ạ, hắn ta có vũ khí, bọn họ muốn làm vậy thật sao? Tuyên Nguyên đi đến bên cạnh An Nhiên, thô bạo nâng cằm cô lên không chút thương tiếc: “Yên tâm, tạm thời tôi sẽ không để cô chết. Cô nói xem, nếu tôi bắt cô đổi lấy tiền chuộc, Mạc Ngôn sẽ làm thế nào?” Thì ra ngay từ đầu, hắn ta tiếp cận cô đều là có mục đích, muốn uy hiếp Mạc Ngôn sao? “Tôi đoán, cô đang rất hoang mang tại sao tôi phải làm như vậy?” “Vì sao?” An Nhiên nhìn chằm chằm kẻ đang đứng trước mặt mình, tựa như muốn nhìn xuyên thấu hắn ta. “Hừ, tất cả bắt nguồn từ kẻ tên là Ngô Avion, cô không biết sao? Ai bảo cô là người hắn yêu chứ?” An Nhiên như bị đánh một cú vào bụng, Ngô Avion, lại là anh ta, tại sao đã nhiều năm trôi qua rồi, mình vẫn còn bị liên lụy vì anh ta chứ. “Tôi muốn cô vĩnh viễn nhớ kỹ, từ nay về sau nếu như xảy ra bất cứ sự tình gì, nếu có ai đó phải chết, nguyên nhân đều là vì Ngô Avion, cô đã hiểu chưa?” Biểu cảm trên gương mặt Tuyên Nguyên không nghi ngờ gì rất hung ác. Gã đàn ông cột tóc đuôi ngựa đột nhiên hướng về phía cầu thang hô lớn: “Cô còn muốn trốn tới khi nào. Đi ra.” Tina cẩn thận từ phía sau cửa đi ra, cô đã nghe rõ lời nói vừa rồi của bọn họ, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Tuyên Nguyên nở nụ cười tà ác, hướng Tina đi đến: “Đến thật đúng lúc.” An Nhiên rất nhanh che chắn phía trước Tina: “Không được phép làm hại cô ấy.” “Tôi thiếu chút nữa đã quên mất, cô là kẻ rất có dũng khí. Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô ta, tôi còn có việc muốn nhờ cô ta.” Tiếp theo là một trận cười điên dại khiến người ta sợ hãi. Tuyên Nguyên chỉ vào Tina: “Cô, trở về nói với Mạc Ngôn, người phụ nữ của anh ta đang ở trong tay tôi, nói anh ta ngày mai phải có mặt ở đây.” Tina hiển nhiên rất sợ hãi, hai tay nắm chặt lấy cánh tay An Nhiên. “Nếu cô làm hỏng việc, hoặc đem chuyện hôm nay nói với bất kỳ ai, biết hậu quả thế nào không?” Chỉ thấy gã cột tóc đuôi ngựa làm một động tác nhắm bắn. “Cô đoán xem hắn có thể bắn trúng cô gái mặc bộ váy trắng phía bên kia không?” An Nhiên nhìn theo, thầm ước lượng khoảng cách, cô gái kia đang ở thẳng hướng phía trước bọn họ, trong vòng bảy tám trăm mét. Chỉ nghe “Đoàng” một tiếng súng vang, ngực cô gái lập tức xuất hiện vết đỏ như hoa, sau đó ngã xuống đất, những người đi trên đường đều nhìn theo ngơ ngác. An Nhiên trơ mắt nhìn cô gái vừa ngã xuống, là chính mình hại chết cô ấy. Tina đã sợ hãi ngồi bệt xuống đất, toàn thân lạnh run. “Tốt lắm, cô có thể đi rồi, đi nói cho Mạc Ngôn, hiểu chưa?” An Nhiên ngồi xổm xuống, ôm Tina đang run rẩy, bên tai Tina nhỏ giọng nói: “Đi, đi mau, quên hết chuyện hôm nay. Đi càng xa càng tốt, đừng nói với Mạc Ngôn.”

47. Chương 47

Sắc trời dần tối, đường phố nhuộm ánh hoàng hôn đỏ thẫm. An Nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, nhớ lại chuyện đã xảy ra, ngay khi Tina rời đi cô liền thấy trước mắt tối sầm, rồi mê man bất tỉnh. Cô từ từ mở mắt, nhìn xung quanh thấy mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, u ám thiếu ánh sáng. Đáng chết, cả người không còn một chút sức. “Cuối cùng cô cũng tỉnh, thật tham ngủ.” giọng nói tà ác vang lên từ phía chiếc sofa trong phòng. An Nhiên định đứng lên, nhưng nhất thời toàn thân không có lực: “Anh đã cho tôi ăn gì?” “Để giữ cô ngoan ngoãn, tôi chỉ dùng kim châm mà thôi, sẽ không gây chết người đâu.” Nói xong hắn vươn tay bật đèn trong phòng, An Nhiên theo bản năng nhắm mắt lại, nhất thời không chịu

được luồng ánh sáng đột ngột như vậy. Cô nhìn vào chiếc máy ảnh hắt cầm trên tay, cảm thấy vô cùng bất an: “Anh định làm gì?” Tuyên Nguyên giơ máy ảnh trong tay lên: “Vấn đề đã rõ ràng như vậy, cô vẫn nghĩ không ra sao?” Hắt nhớ đến lần trước lừa được An Nhiên đến nhà, đã chụp được một số ảnh của cô, không ngờ tất cả đều bị Ngô Avion lấy đi hết. Cửa phòng đột ngột bị mở ra, một phụ nữ trẻ tuổi tiến vào, Tuyên Nguyên đưa máy ảnh cho cô ta, xong hắt bắt đầu tự cởi áo. An Nhiên cố gắng giãy dụa, nhưng căn bản vô dụng. Tuyên Nguyên nhấc tấm chăn mỏng, nằm phục xuống cạnh cô, tay chân hắt cũng giữ chặt lấy thân hình cô, dựng nên cảnh tượng vợ chồng ân ái... Lúc này An Nhiên mới để ý hiện tại trên người cô là bộ áo ngủ cực kỳ khêu gợi. Không được, không thể để hắt chụp với cô như vậy, cô cố cúi mặt xuống, không để gương mặt mình lọt vào ống kính. “Cô tốt hơn là nên biết điều phối hợp với tôi, bởi vì cô không biết được người tiếp theo sẽ bị giết đâu. Hôm nay thì là người phụ nữ kia, sau này có thể là em gái bảo bối của cô, hoặc có khi là chính Mạc Ngôn. “An Nhiên đành cam chịu, ngẩng đầu lên, cô không có lựa chọn. Cô không thể để người thân của mình bị nguy hiểm. Cô biết kẻ đang ở cạnh mình nói được là làm được, không phải cô đã tận mắt chứng kiến những gì xảy đến với cô gái kia sao? Cô ấy chỉ là một cô gái vô tội, cô ấy chính là ví dụ tốt nhất. Tuyên Nguyên thấy An Nhiên hợp tác như vậy đắc ý nói: “Cười lên đi chứ, tôi muốn cô cười thật hạnh phúc. An Nhiên cố gắng nặn ra một nụ cười, trong lòng cô vô cùng đau đớn. Tuyên Nguyên nằm lên người cô, nói “Hôn tôi.” Thực xin lỗi, Mạc Ngôn. An Nhiên trong lòng thầm niệm, em không còn cách nào... Cô dùng hết khí lực của mình, lạnh lùng đặt môi lên người hắt. Không chút tức giận, không chút tình cảm. Giờ khắc này, Tuyên Nguyên lại không cảm thấy khoái cảm trả thù, nội tâm hắt xao động. Hắt cảm giác được ánh lệ trong mắt cô, không hiểu sao hắt lại thấy có chút đau lòng.

48. Chương 48

Mạc Ngôn gần như phát điên, cả ngày đi tìm kiếm An Nhiên, cô rốt cuộc đi đâu chứ? Di động thì tắt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. “Anh rě, anh đừng gấp, nói không chừng chị có việc gấp phải giải quyết, sẽ mau trở lại thôi.” Hiểu Lộ ở một bên an ủi, thật sự cô chỉ cố kiếm lấy một lý do thích hợp, ngay cả chính cô cũng không tin, An Nhiên chưa bao giờ vô duyên vô cớ mất tích như vậy. Suốt một ngày nay, Mạc Ngôn cạn óc nghĩ ra tất cả mọi nơi có thể để đi tìm, ngay đến cả mộ của Tiểu Mễ anh cũng ghé qua, nhưng đều không có, đều không có. Ân Hạo cũng gọi điện thoại báo về, bảo là cô không về đó. Tina trốn ở nhà dần vật rất lâu, tuy rằng An Nhiên là người rất dũng cảm không muốn để cho Mạc Ngôn biết, nhưng cô không làm được, cô không thể biết rõ cô ấy đang bị nguy hiểm lại không dám làm gì. Do dự mãi, cô vẫn quyết định ấn chuông cửa nhà Mạc Ngôn. Trong phòng mọi người đều đang rất lo lắng, tiếng chuông cửa bất ngờ khiến tất cả giật mình. Mạc Ngôn cố giữ vẻ bình tĩnh chạy ra mở cửa: “An Nhiên, em...” Lời chưa nói xong, nhận ra người đứng trước cửa là Tina, vẻ vui mừng của anh lập tức biến mất, thay bằng sự thất vọng: “Là cô à? Cô tới đây làm gì?” Tina không nói gì, đi thẳng vào trong nhà, nhìn đám người ngồi trong phòng khách, thấy rõ họ đều đang rất lo lắng cho An Nhiên. “Cô rốt cuộc có chuyện gì?” Tina hít một hơi: “Em biết An Nhiên ở đâu.” Chỉ một câu nói đơn giản, lại khiến tất cả nháo nhào, Mạc Ngôn kích động giữ chặt hai vai cô: “Cô nói gì? Cô biết An Nhiên đang ở đâu? Nói mau cô ấy ở đâu? Nói mau, nói...” Mạc Ngôn hoàn toàn bị kích động, không ngừng lắc mạnh hai vai Tina. Trì Phong đi đến kéo Mạc Ngôn ra: “Bình tĩnh một chút, để cô ấy nói.” Tina lấy trong bao ra một tờ giấy, mặt trên viết thời gian địa điểm, ngay khi đưa nó cho Mạc Ngôn, nội tâm cô vô cùng mâu thuẫn, cô không muốn Mạc Ngôn mạo hiểm, nhưng, nếu không đi thì An Nhiên sẽ chết, mà lúc đó có khi còn có thêm nhiều người nữa bị hại. Mạc Ngôn nhìn tờ giấy trên tay: “Là ý gì?” Tina không giải thích nhiều: “Nhớ kỹ chỉ được một mình anh đến đó, nếu không có thể vĩnh viễn sẽ không gặp lại cô ấy.” Nói xong câu đó, Tina vội vã bước ra khỏi nhà Mạc Ngôn. “Trong giấy viết gì?” Ân Hạo bước đến gần, muốn xem nội dung tờ giấy. Mạc Ngôn lập tức gấp tờ giấy lại: “Không có gì, mọi người về trước đi!” Tuy Mạc Ngôn không nói rõ, nhưng Ân Hạo biết An Nhiên đã xảy ra chuyện, đối phương chỉ cho phép Mạc Ngôn đi một mình, anh không thể cùng đi để cứu cô – cực cương trong lòng anh.

49. Chương 49

Bọn họ đi rồi, Mạc Ngôn ngồi lặng trên ghế sofa giữa phòng, trong tay là tờ giấy bị nắm chặt đến gần ướt. Giờ phút này trong đầu anh thầm tính toán, trong thành phố có tất cả mấy trăm vạn hộ dân, An Nhiên bị bắt đến một nơi anh không hề hay biết, bọn chúng muốn làm hại cô ấy sao? Cô đang sợ hãi sao? Lần đầu tiên trong đời Mạc Ngôn thấy mình thật vô dụng, ngay cả người con gái yêu thương nhất cũng không bảo vệ được. Nghĩ rồi một tay đập mạnh xuống bàn trà, máu theo vết rách chảy ra, nhưng anh không có chút cảm giác nào. Giờ phút này anh chỉ cảm thấy, thứ quan trọng nhất trong cuộc sống của mình đang dần rời xa. Không, anh không cho phép, bất kể có là chuyện gì, anh cũng không thể mất cô. ...Trên đường trở về, Ân Hạo không nói một lời, đầu óc trống rỗng bước về phía trước, không để ý Nguyên Tịch vừa bước đến bên cạnh. Anh không dám quay đầu nhìn vào Nguyên Tịch, sợ sẽ bị cô phát hiện ra vẻ lo sợ cộng thêm khủng hoảng trong mắt mình. “Ân Hạo” Nguyên Tịch từ sau lưng nhẹ giọng gọi. Ân Hạo hơi sững sốt một chút: “Sao?” Anh không dám nói nhiều, biết rằng lúc này giọng mình đang run rẩy. Nguyên Tịch đi đến bên cạnh Ân Hạo, kéo tay anh, cô có thể cảm thấy được bàn tay Ân Hạo đang run: “Anh rất lo lắng cho An Nhiên sao?” Ân Hạo nghe vậy, theo bản năng bàn tay co lại: “Không phải tất cả mọi người đều lo lắng cho cô ấy sao? Anh với cô ấy là thanh mai trúc mã, tất nhiên cũng sẽ lo lắng.” Trong lòng Nguyên Tịch cảm thấy thật bi thương, kỳ thật cô đã sớm nhận ra Ân Hạo luôn quan tâm đến An Nhiên, nhưng chỉ giữ trong lòng, không biểu hiện ra ngoài bao giờ. Anh luôn tự làm khổ bản thân như vậy, một mặt làm bộ chỉ quan tâm đến cô, một mặt biểu lộ với người ngoài mình đang rất hạnh phúc. Lúc An Nhiên và Mạc Ngôn xa nhau, anh thậm chí cố nén đau trong lòng, giúp Mạc Ngôn đi tìm cô, bởi vì, anh biết, Mạc Ngôn thật tâm yêu An Nhiên. Anh không hi vọng cục cưng trong lòng anh sau này sẽ sống trong ân hận. Nguyên Tịch ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Ân Hạo, thấy rõ trong đó tràn đầy ưu thương: “Làm vậy có quá vất vả không? Sống như vậy có quá phiền lụy không?” “Nguyên Tịch, anh...” “Anh không cần nói, em biết, kỳ thật người anh thích là An Nhiên?” Nguyên Tịch lấy tay lau đi giọt lệ trên mắt sắp chảy xuống. Ân Hạo cứ nghĩ mình che giấu rất tốt, chẳng ngờ... “Còn nhớ lần trước An Nhiên ngã xuống ở trại đua ngựa không? Lúc đó tuy anh không nói gì, nhưng em hoàn toàn cảm giác được, anh đang sợ hãi, người anh phát run lên. Hệt như bây giờ.” Ân Hạo nắm lấy hai vai Nguyên Tịch: “Thực xin lỗi, Nguyên Tịch.” “Anh không làm gì sai, có gì mà xin lỗi. Anh chỉ không yêu em mà thôi. Người sai là em, là do em quá yêu anh. Cho nên dù biết anh yêu người khác, em cũng không quan tâm, chỉ cần được ở bên cạnh anh là tốt rồi.” Nước mắt cô cũng theo lời nói tuôn ra. Ân Hạo nhẹ nhàng giúp Nguyên Tịch lau nước mắt: “Anh đã nghĩ, nếu hai ta ở bên nhau, anh sẽ quên cô ấy, nhưng không ngờ lại thành ra thế này, trong lòng càng ngày càng khó chịu.” giọng nói anh đã có chút nghẹn ngào. “Về sau ở trước mặt em anh có thể không cần giả bộ, anh có thể tiếp tục yêu cô ấy, còn em vẫn như trước tiếp tục yêu anh. Được không?” Ân Hạo gặt gao ôm Nguyên Tịch: “Cho anh thời gian, anh nhất định sẽ quên cô ấy. Về sau thế giới của anh chỉ có một mình em.”

50. Chương 50

“Vẫn không tìm được sao?” Ngô Á Phi lạnh như băng hỏi. Tả Lan có thể cảm giác được sát khí từ hân tỏa ra, khiến người ta hoảng sợ: “Chỗ lần trước không có, hình như đã thay đổi địa điểm rồi.” An Nhiên mất tích đã một ngày, Ngô Á Phi đã triệu tập rất nhiều người đi tìm cô, nhưng vẫn không chút manh mối. Tuyên Nguyên, là ta để sống người, lúc trước còn cho người một con ngựa, xem ra ta đã quá nhân từ rồi. Không ngờ người dám làm hại đến An Nhiên. Nghĩ vậy, trong mắt Ngô Á Phi hiện lên tia sát khí: “Lần này, ta sẽ không nhân từ, sẽ diệt trừ tận gốc.” “Phân phó cho bên dưới, nếu An Nhiên có sự tình gì, tất cả sẽ cùng đi theo cô ấy.” Ngực khí của hân thực khiến người ta sợ hãi, không cho người khác chút thương lượng nào. Tả Lan đã sớm đồ mò hôi lạnh: “Tuân lệnh, tôi đã hiểu. Còn chuyện ban ngày trên phố có việc đấu súng, chắc cạnh đó có kẻ không bình thường. Viên đạn đi từ trên cao xuống, thủ pháp cực chuẩn, một phát trúng mục tiêu. Nếu xét các tòa nhà cao tầng quanh đó, chỉ có 7 chỗ phù hợp.” “Tôi biết rồi, cô đi xuống đi.” Ngô Á Phi không ngờ, kẻ bắn súng kia với Tuyên Nguyên là cùng một bọn. Giữa ban ngày ban mặt dám bắn người, chỉ có 3 kẻ dám làm, xem ra hân chính là sát thủ chuyên nghiệp. An Nhiên, chờ anh, cứu được cô rồi, mặc kệ cô có nguyện ý hay không, hân đều phải giữ cô lại bên mình. Không cho phép cô ra đi. Bây giờ Á Phi

không thể cảm thấy an tâm, bất kể cô ở đâu hẳn đều thấy lo lắng, chỉ có giữ cô ở cạnh mình hẳn mới thấy an toàn....

Trời dần sáng, An Nhiên vẫn thấy cơ thể hỗn loạn, không có chút khí lực. Ngay cả việc đứng lên cũng phải cố hết sức. Nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ càng lúc càng rõ nội tâm cô càng bất an. Mạc Ngôn chắc sẽ không đến đâu, hi vọng Tina không cho anh ấy biết. An Nhiên tự an ủi, cô tình nguyện bản thân cứ như vậy mà chết, cũng không muốn Mạc Ngôn mạo hiểm như vậy. Cô đã tận mắt thấy Tuyên Nguyên điên cuồng, cô cũng không biết hẳn mưu tính gì để đối phó với Mạc Ngôn, mà cô cũng không dám tưởng tượng. Vì sao, vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy. Còn chưa đến một tháng cô sẽ cùng Mạc Ngôn đính hôn, cô nhất định không thể hạnh phúc sao? Câu nói kia của Tuyên Nguyên: "... từ nay về sau nếu như xảy ra bất cứ sự tình gì, nếu có ai đó phải chết, nguyên nhân đều là vì Ngô Á Phi" vang lên trong đầu cô. Ngô Á Phi, Ngô Á Phi, bởi mình lúc còn trẻ trêu chọc hẳn, liền nhất định cả đời dây dưa cùng hẳn sao? Cô không thể để chuyện trước kia lặp lại, không thể giẫm lên vết xe đổ, không thể để người bên cạnh mình cũng ra đi như Tiểu Mễ. Cho dù bản thân trở thành cái đích ọi người chỉ trích, cũng không sao.

51. Chương 51

An Nhiên trở mắt nhìn Tuyên Nguyên đem kim châm cắm vào cánh tay mình, cô cố phản kháng nhưng toàn thân không có khí lực: “Anh lại làm gì tôi?” Tuyên Nguyên rút kim châm ra: “Đây là châm thứ ba, yên tâm đi, loại thuốc tẩm trong này không ảnh hưởng đến sự sống của cô. Nó chỉ chậm rãi thay đổi thể chất của cô, khiến cô suy yếu mà thôi. Đáng tiếc cho công phu trước kia của cô, về sau không thể sử dụng nữa. Bất quá, phụ nữ càng nhu nhược, càng dễ làm người ta yêu thương.” Nói xong hẳn ra lệnh cho người phục vụ vừa đến: “Giúp cô ta thay quần áo, còn bộ này đem vứt đi.” Đã đến giờ sao? Hẳn muốn dẫn cô đi uy hiếp Mạc Ngôn sao? Ông trời, van cầu người, phù hộ cho Mạc Ngôn, đừng cho anh ấy đến. Cả đêm Mạc Ngôn không ngủ, càng gần giờ hẹn, anh càng cảm thấy bất an. An Nhiên chẳng qua không ở cạnh anh một ngày một đêm thôi, mà anh thấy như đã xa cô đến vài thế kỷ. Nghĩ vậy, Mạc Ngôn cầm chìa khóa xe chặt vật mở cửa đi ra ngoài. Mới qua một đêm, anh đã trở nên tiêu tụy nhiều, hai nút áo trên gần bung hẳn ra. Râu cằm như đã dài hơn. Anh cố không nghĩ nhiều như vậy, nhưng trong đầu lại chỉ nghĩ đến cô. Nhìn An Nhiên đang bị trói trên ghế, Tuyên Nguyên nở nụ cười: “Tôi chỉ muốn cho cô thoát nhìn đáng thương một tí thôi mà. Hiện tại bộ dáng của cô thực khiến người ta đau lòng.” “Tôi làm sao biết được mục đích của anh?” An Nhiên cố gắng làm bình tĩnh trở lại. Tuyên Nguyên lạnh lùng cười: “Cô đã muốn biết, tôi cũng nói cho cô biết. Tất cả chỉ có một mục đích: Báo thù. Ban đầu tôi chỉ dự tính trực tiếp giết Ngô Avion, nhưng bây giờ tôi lại nghĩ không thể ban cho hẳn cái chết nhanh như vậy.” “Tôi muốn hẳn phải trở mắt nhìn người phụ nữ hẳn yêu thương vì hẳn mà bị hại. Tôi muốn cô hận hẳn, chỉ muốn cô thể tự tay giết hẳn.” Ánh mắt An Nhiên nhìn Tuyên Nguyên chợt có chút thương cảm: “Anh thật đáng thương, trong mắt anh chỉ có thù hận, lòng của anh đã bị thù hận che khuất, khiến anh không nhận ra tình cảm tốt đẹp của người khác dành ỉnh. Anh vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn sát hại người vô tội.” “Không cần nói nhiều thế.” Tuyên Nguyên có phần bối rối, lập tức lấy vải nhét vào miệng cô. Hẳn không thể phủ nhận lời của An Nhiên, đó cũng là điều hẳn thấy thương cảm ỉnh. Hẳn không muốn tiếp tục nói chuyện với cô, sợ bản thân dao động thả cô ra, đến lúc đó mọi tính toán sẽ tiêu tan hết thấy.

52. Chương 52

Đứng trước cửa sổ đối diện với tòa cao ốc, Ngô Á Phi nhìn chăm chú, trên tầng thượng An Nhiên bị Tuyên Nguyên trói chặt, tay hẳn co thành nắm đấm, các đốt ngón tay giãn giãn. “Thủ lĩnh, còn chưa động thủ sao?” Tả Lan ở một bên nhẹ nhàng hỏi: “Cô cho là hẳn không biết tôi đang âm thầm theo sát mọi hành động của hẳn sao? Hẳn biết tôi không dám động thủ.” Đúng vậy, Avion không dám mạo hiểm, bởi vì hẳn hiểu hơn

ai hết, cho dù hòng sung bên hấn đang ngấm vào Tuyên Nguyên, thì cũng sẽ có một khẩu súng khác ngấm vào An Nhiên. Hiện tại hấn không thể làm gì, chỉ có thể chờ đợi. Giờ khắc này, đột nhiên hấn hi vọng tên Mạc Ngôn kia có thể mang cô đi. Vừa lên đến tầng thượng, trông thấy An Nhiên, lòng dạ Mạc Ngôn như bị xé nát. Chỉ qua một ngày, cô gầy đi rất nhiều, thân người vô cùng yếu ớt, tiều tụy. An Nhiên cũng không khỏi trải qua cảm giác tương tự, nhìn thấy Mạc Ngôn, nước mắt cô chảy xuống. Trông bộ dáng chật vật của người đàn ông trước mắt cô, quả khiến người ta đau lòng. Chính cô biết cuộc đời này từ nay về sau, mình sẽ luôn làm người ấy tổn thương. “An Nhiên” Mạc Ngôn vội chạy về phía cô. Anh cực kỳ sợ hãi, giờ phút này An Nhiên đang bị trói trên ghế, đặt cạnh góc tường. “Đợi chút, chưa đến lúc gặp nhau mà.” Tuyên Nguyên đi đến đứng chắn giữa hai người. Mạc Ngôn lúc này mới cẩn thận nhìn người đàn ông trước mặt: “Mày muốn thế nào?” Tuyên Nguyên lấy ra một phần tài liệu, quăng đến trước mặt Mạc Ngôn: “Ký đi, ký xong mày có thể mang cô ta đi.” An Nhiên phát ra tiếng rên, cô không thể nói chuyện được. Gương mặt cô đầy nước mắt, miệng liên tục “Ồ ô”, muốn nói cái gì đó. Mạc Ngôn, dừng ký, van cầu anh, đừng ký. Mạc Ngôn nhặt đám giấy tờ lên, nhìn một lúc, trong lòng trầm xuống: “Mày muốn toàn bộ Quốc tế Kim Kiều sao?” “Mày không phải đọc kỹ rồi sao, đừng nói mày luyện tiếc chứ, một Quốc tế Kim Kiều thôi mà, đối với tập đoàn Đường thị mà nói, chỉ là chút món lợi cón con.” Tuyên Nguyên thông thả nói. Mạc Ngôn nhìn sang phía An Nhiên, cô đang ra sức lắc đầu, nước mắt chảy rất đau lòng. “Tao còn tưởng người đàn bà này rất quan trọng đối với mày? Thì ra cũng không hơn được cái này. Không biết nếu cô ta ngã từ đây xuống rồi, thì sẽ thành hình dạng gì nữa.” Tuyên Nguyên đi đến cạnh chỗ An Nhiên, nhẹ lay cái ghế. “Tao đồng ý, tao đồng ý.” Mạc Ngôn vội trả lời. Anh có thể vứt bỏ hết thấy, cũng không thể để mất cô. Nghe được lời của Mạc Ngôn, An Nhiên nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống. Về phía Tuyên Nguyên, nghe được câu nói của Mạc Ngôn, cũng âm thầm thở ra. Hấn không chắc nếu Mạc Ngôn không đồng ý hấn sẽ làm gì tiếp, chẳng lẽ thật sự đẩy cô xuống sao? Mạc Ngôn cầm tài liệu ký vào, Tuyên Nguyên xoay người rời đi. Nhưng An Nhiên biết hấn sẽ không chỉ muốn như vậy, sẽ không buông tha cho cô dễ dàng như vậy.

53. Chương 53

An Nhiên chậm rãi mở mắt, nhìn người đàn ông đang ghé ngủ bên mép giường. Anh ấy đã rất mệt mỏi rồi. Cô khẽ vươn tay vượt lên khuôn mặt tiều tụy của người ấy. Động tác tuy rằng rất nhẹ, song vẫn làm người ấy thức giấc: “Em tỉnh rồi hả An Nhiên. Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?” Lúc nào anh ấy cũng lo lắng inh, nghĩ vậy ánh mắt An Nhiên lại ươn ướt: “Làm như vậy không đáng.” Mạc Ngôn đến ngồi cạnh cô, ôm cô vào lòng: “Không được nói như vậy. Trên đời này cái gì cũng không quan trọng bằng em, cho dù hấn muốn mạng của anh, anh cũng cho hấn.” An Nhiên không đáp lời, chỉ vòng tay ôm chặt anh. Cô rất muốn mãi mãi ôm anh như vậy, nhưng tận sâu đáy lòng cô hiểu, chẳng được bao lâu, anh ấy sẽ không còn thuộc về cô nữa. Mạc Ngôn ôm cô trong lòng, giọng nói có chút nghẹn ngào, cơ thể khẽ run: “An Nhiên, bất kể sau này xảy ra chuyện gì, em nhất định không được rời xa anh. Em hứa đi.” “Em hứa, sẽ không bao giờ rời xa anh.” Nhưng cô biết đó là lời hứa mình không thể thực hiện được. “An Nhiên, anh đã rất sợ, nếu hấn đẩy em xuống, anh sẽ làm sao. Có lẽ anh cũng nhảy xuống theo em.” Nhớ lại cảnh tượng trên tầng thượng đó, Mạc Ngôn vẫn còn thấy ám ảnh. “Không, nếu em chết trước, em muốn anh phải sống, sống thật tốt.” An Nhiên nhìn Mạc Ngôn, ánh mắt chan chứa ẩn tình. Mạc Ngôn nâng mặt cô lên, dịu dàng hôn lên môi cô: “Không có sự đồng ý của anh, em không được phép chết. Chúng ta phải cùng nhau sống đến trăm tuổi.” Gần đến ngày đính hôn, sự kiện Quốc tế Kim Kiều đột nhiên thay đổi chủ nhân, đã gây ra một xáo trộn rất lớn trên thị trường. Ba mẹ Mạc Ngôn đối với chuyện này cũng không thắc mắc nhiều, con trai họ có thể tự quyết được, hơn nữa như nó nói, nó đang tính phát triển sang lĩnh vực khác. Dù sao thì các chi nhánh của Đường thị vẫn còn rất nhiều. Mọi chuyện thật êm đẹp. Quá êm đẹp. An Nhiên càng lúc càng bất an. Nhìn bộ lễ phục tuyệt đẹp, cô lại không cảm giác được niềm vui sướng đó. “Chị, chị” Hiểu Lộ đứng trước mặt An Nhiên hươ hươ tay: “Nhìn cái này xem, em thấy nó tuyệt đẹp.” Hiểu Lộ phe phẩy bộ lễ phục màu trắng. Lễ phục này do Đường mẫu đặt từ nước ngoài, bà nghĩ An Nhiên còn nhỏ, nên cũng có phần áp đặt cô. Tina không biết đã đến cạnh hai người từ lúc nào: “An Nhiên “Hiểu Lộ tỏ vẻ không vui: “Cô tới đây làm gì?” Trong giọng nói tràn ngập mùi thuốc súng. “Hiểu Lộ à, em vào thử quần áo trước đi. Chị muốn nói chuyện với cô ấy.” Hiểu Lộ đi rồi, Tina quan tâm hỏi: “An Nhiên, cô có khỏe không?” “Tôi không

sao.”Người khác có thể không rõ, không hiểu, nhưng Tina hơn ai khác hiểu rõ An Nhiên đã khó khăn thế nào: “Hiện tại mọi chuyện đã ổn, cô phải vui lên, làm một cô dâu hạnh phúc.” Tina đơn thuần nghĩ Tuyên Nguyên chỉ muốn Quốc tế Kim Kiều thôi.“Tina, cảm ơn cô.”Tina nhẹ nhàng ôm An Nhiên: “Không cần cảm ơn tôi, cô là người tốt, cô xứng đáng được như vậy.”

54. Chương 54

Hôm nay đến tham dự buổi lễ đính hôn long trọng sắp cử hành, trong lòng mỗi người đều có tâm sự riêng. Phía đằng xa là con tàu biển hoa lệ, khắp nơi được trang hoàng bằng những đóa hồng, phía trên cao là màn hình cực lớn chiếu ảnh Mạc Ngôn cùng An Nhiên gắn bó mỉm cười. Phóng viên các tạp chí lớn đã sớm đi vào cảng, ghi nhớ mỗi cảnh tượng này. Lễ đính hôn sẽ diễn ra ở đây, sau đó tàu sẽ chở khách ra đảo, tiệc tối tổ chức trên đảo, và còn có những hoạt động vui chơi khác nữa. Tất cả mọi việc đều do Mạc Ngôn an bài tỉ mỉ, anh muốn An Nhiên sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất. Trong phòng trang điểm, vẻ mặt An Nhiên như có tâm sự, hoàn toàn lơ đãng trước lời khen của những người nhân viên kia. “Mọi người ra ngoài trước đi, nhớ đóng cửa lại.” An Nhiên nhìn mình trong gương, nếu không có chuyện đó, hôm nay cô nhất định là người hạnh phúc nhất. Tina đứng trước mặt cô cũng rất đau lòng: “An Nhiên, cô vẫn quyết định thế sao? Không làm vậy không được sao?” Cô không thể tin được, những tưởng tên kia đã buông tha An Nhiên, không nghĩ tới ngay trước ngày cô ấy đính hôn, hắn yêu cầu cô phải cự tuyệt lời cầu hôn của Mạc Ngôn trước mặt bao nhiêu người, trước mặt cả báo giới. Còn bất chính cô đem hình đã chụp cảnh hắn âu yếm với An Nhiên hôm đó chiếu lên màn hình lớn. “Tôi không có chọn lựa, cô nói đi, tôi có thể làm gì khác?” Đúng vậy, cô không có cách nào khác, cô biết rõ ở một tòa lầu nào đó cạnh cảng, gã đàn ông tóc đuôi ngựa kia đang ngấm sủng vào Mạc Ngôn. Nếu cô không làm như vậy, Mạc Ngôn sẽ chết ngay trước mắt cô, như cô gái bạn vấy trắng hôm đó. “Tina, có thể đáp ứng tôi một việc không?” Tina khóc, ôm lấy An Nhiên: “Cô nói đi.” “Tôi ra đi rồi, về sau cô hãy ở lại bên Mạc Ngôn, thay tôi chăm lo cho anh ấy, thay tôi yêu thương anh ấy, có được không?” Tina cương quyết lắc đầu: “Không, không được, nhất định còn có cách. Dư An Nhiên, cô không được dễ dàng buông tay như vậy. Mạc Ngôn yêu cô nhiều như vậy, cô có thể bỏ anh ấy sao? Tôi cho cô biết, tôi sẽ không giúp cô.” “Không có cách nào, đây là cách tốt nhất. Tôi muốn anh ấy sống. Rồi có một ngày anh ấy sẽ quên tôi.” Tina nắm lấy tay An Nhiên, nức nở: “Vậy còn cô? Cô sẽ thế nào?” “Tôi à, cô yên tâm, tôi có tính toán cho riêng mình rồi.” Thế giới lớn như vậy, đâu là chỗ dành cho cô? An Nhiên chỉ cảm thấy may mắn là cha cô không thể đến trực tiếp tham dự buổi lễ đính hôn hôm nay. Có tiếng gõ cửa, hai người phụ nữ khẽ nhìn nhau, trong ánh mắt bao hàm nhiều điều khó nói.

55. Chương 55

Cả đoạn đường dẫn đến chỗ làm lễ được kết hoa thật đẹp, nhưng trong mỗi bước đi của mình, lòng An Nhiên càng thêm đau. Cô nhìn đến chỗ Mạc Ngôn đứng ở đầu thuyền, đang nhìn về phía cô tươi cười. Trông anh ấy hôm nay càng thêm tuấn tú. Trong lòng cô thầm ước con đường này kéo dài mãi mãi, để Mạc Ngôn mãi mãi đứng ở đó tươi cười với cô. Mạc Ngôn toàn thân hướng về phía An Nhiên vươn tay ra, An Nhiên chậm rãi đặt tay mình vào bàn tay của anh, giống như có sức nặng ngàn cân. Lúc này xung quanh đồng loạt vang lên tiếng vỗ tay, ánh đèn máy ảnh chớp lên loang loáng chụp không ngừng. Đứng ở trên thuyền, An Nhiên nhìn lên tòa nhà cao tầng đối diện, cô biết có hai cặp mắt tà ác đang theo sát nhất cử nhất động của cô. Đường mẫu đi lên phía trên bao, cất tiếng nói: “Rất cảm tạ các vị đã dành thời gian đến tham gia lễ đính hôn. Hôm nay là ngày song hỷ lâm môn của chúng tôi. Cùng dịp Đường thị mừng 30 năm thành lập, con trai chúng tôi Mạc Ngôn cùng với con dâu Dư An Nhiên cũng tổ chức lễ đính hôn.” Rất nhiều vị doanh nhân danh tiếng lấy lòng trên thương trường có mặt ở đây, đủ để thấy địa vị của Đường thị không hề tầm thường. Đường mẫu cùng bà nội hết sức hưng phấn, An Nhiên sắp trở thành người nhà họ Đường

rồi.Trong số người tham dự có Ngô Avion. Hấn nhìn An Nhiên, cô sắp thuộc về người khác. Hấn rất cực phải chịu mất cô. Cô hôm nay xinh đẹp như vậy, nhưng tất cả lại là vì một người đàn ông khác.Mạc Ngôn cùng An Nhiên đứng đối mặt nhau, anh nhìn cô tràn đầy tình cảm, trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, cất lời: “Tôi – Mạc Ngôn nguyện cả đời này chỉ yêu Dư An Nhiên, đến chết không thay đổi.”Những lời này vừa thốt ra thì trong hội trường cũng có nhiều tiếng hét chói tai liên tục. Phải biết rằng Mạc Ngôn cũng là niềm mơ ước của biết bao cô gái.Vừa nói, Mạc Ngôn vừa lấy ra một hộp gấm, bên trong là chiếc nhẫn kim cương cực lớn, được viền quanh bởi các hạt đá xanh nước biển, làm nổi bật viên kim cương trong suốt lấp lánh chính giữa. Anh quỳ một gối xuống, đưa chiếc nhẫn lên, thâm tình nói: “An Nhiên, cưới anh nhé.” Trên mặt anh tỏa sáng nụ cười ôn nhu.Có 1 khắc An Nhiên gần như định đáp ứng lời anh, không muốn lo lắng đến hậu quả, thăm nghĩ mình chỉ cần có anh ấy, mặc kệ là đi đến đâu, làm những gì, tất cả đều rất tốt.Tất cả mọi người mở to hai mắt, không muốn bỏ qua khoảnh khắc lãng mạn này, tất cả các phương tiện truyền thông đều hướng về phía họ. Pháo mừng đang chờ, chỉ cần An Nhiên trả lời xong, sẽ ngay lập tức bắn nổ.Ấn Hạo nhìn An Nhiên, khẽ thở dài. Cục cưng của mình rất cục cưng cũng tìm được hạnh phúc. Anh cũng vì điều đó mà thấy thật vui. Tin rằng không lâu nữa thôi anh sẽ không còn dành tình cảm cho cô.

56. Chương 56

An Nhiên nhìn sang chỗ Tina, tựa hồ muốn nhắn gửi điều gì đó. Sau đó trên mặt biểu lộ vẻ khinh thường, cầm lấy chiếc nhẫn: “Tôi thực ra chỉ muốn đùa chơi với anh, không ngờ anh lại thật lòng. Thật sự là làm người ta đau đầu mà.” Câu nói tàn nhẫn này được phát ra vô cùng tự nhiên.Cô vừa nói xong, cả hội trường trở nên nghi hoặc, tất cả mọi người không thể hiểu tại sao An Nhiên lại cư xử như vậy.Mạc Ngôn vẫn quỳ một gối nhìn cô: “An Nhiên, em nói đùa gì vậy?”An Nhiên lạnh lùng “Hừ” một tiếng: “Nói đùa sao? Trông tôi giống đang đùa à? Mạc Ngôn, đều là người lớn cả rồi, muốn đùa cũng phải chọn lúc chứ.”Mạc Ngôn đứng lên, cổ kim nén cơn giận: “Em biết em đang nói gì không? Đừng làm loạn vậy chứ.”Dư An Nhiên, mày phải vững tâm, chỉ như vậy thì anh ấy mới không bị làm hại. Nhất định không được khóc, nhất định phải cười lên.An Nhiên đột nhiên cười ra tiếng, nhưng chỉ có cô hiểu được tiếng cười kia chưa xốt đến mức nào, đau lòng đến mức nào.“Mạc Ngôn, anh tự rút lại lời của mình đi! Anh đừng nói là anh thực sự nghĩ tôi yêu anh! Mục đích của tôi đã đạt được rồi, tôi không cần làm bộ với anh làm gì.” An Nhiên nói liền mạch, lời nào lời nấy như một mũi dao nhọn đâm thẳng vào lòng Mạc Ngôn.Mọi người đều ngỡ ngàng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.Đột nhiên màn hình lớn ở trên cao ọi người đáp án. Trong nháy mắt, tất cả đều nhìn rõ hình ảnh hai con người nọ đang thân mật với nhau. Là An Nhiên đang mỉm cười ôm hôn Tuyên Nguyên với thân mình trần trụi.Mạc Ngôn nhận ra, đó chính là kẻ đã bắt cóc An Nhiên. Chẳng lẽ bọn họ cùng hội với nhau, thông đồng với nhau lừa anh để đoạt lấy Quốc tế Kim Kiều.“Sao, giờ thì anh hiểu chưa! Tôi yêu người kia, tiếp cận anh chẳng qua chỉ vì muốn Kim Kiều mà thôi.” An Nhiên vừa nói vừa cười. Chỉ có mình Tina hiểu, An Nhiên đã dùng đến bao nhiêu dũng khí mới thốt ra được những lời này.Mạc Ngôn lắc đầu: “Anh không tin, anh không tin.” Tất cả chuyện này thật quá ngỡ ngàng. Tối hôm qua còn cùng nhau ân ái, tại sao hôm nay có thể trở mặt như vậy.An Nhiên chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này: “Tôi không rảnh chơi trò ngây thơ với anh, chuyện của anh với tôi đến đây là chấm dứt.” Nói xong bước đi thẳng không hề nhìn lại.Đường mẫu tựa hồ cũng không tin, giữ chặt An Nhiên: “An Nhiên, con nói ẹ nghe, có phải Mạc Ngôn khi dễ con, con mới tức giận mà nói vậy?”An Nhiên gạt tay của bà ra: “Tôi nói sự thật, không phải bà tận tai nghe thấy sao?”An Nhiên dứt khoát bỏ đi, lờ đi phía sau có người kêu cô. Có tiếng của Hiểu Lộ, có tiếng của Ấn Hạo, có tiếng của bao nhiêu người, cô cũng không rõ nữa.Mọi người, xin đừng gọi tôi nữa, đừng tìm cách gọi tôi nữa, xin để tôi im lặng rồi đi.Đột nhiên có ai đó giữ cô lại, là Mạc Ngôn.“Anh hỏi em lần cuối, sự thật có đúng như em nói?”An Nhiên dùng hết sức hất tay anh ra: “Anh muốn hỏi bao nhiêu lần thì kết quả cũng vẫn như vậy, đừng làm phiền tôi nữa.”Mạc Ngôn đột nhiên nở nụ cười: “Tôi hiểu rồi, cảm ơn em, cảm ơn sự ích kỷ của em, cảm ơn sự tàn nhẫn của em.” Nói rồi anh cũng xoay lưng bước đi.Đã có người từng nói, nếu một người đàn ông nói lời chia tay với người con gái anh ta từng yêu, sau đó lập tức xoay người bỏ đi, thì chỉ có hai khả năng: một là anh ta thật sự không yêu cô ta, hai là anh ta khóc.Dư An Nhiên, cảm ơn sự ích kỷ của em, cảm ơn sự tàn nhẫn của em, tôi rất cực cũng không yêu em nữa.

57. Chương 57

Từ một buổi lễ được tất cả hết sức mong đợi, có ai ngờ nó lại biến thành trò cười. An Nhiên trở thành kẻ đắc tội với tất cả, là kẻ phá hoại mọi thứ. Cổ nén nước mắt, An Nhiên bỏ lại tiếng mắng chửi sau lưng, bước ảm đạm ra hướng cửa. Hiểu Lộ thoát ra khỏi vòng người, chạy đuổi theo An Nhiên, một đám người cũng đuổi theo cô. Bởi vì bọn họ không thể tin An Nhiên là loại người như vậy: “Chị, nói với em đó không phải sự thật.” Hiểu Lộ vừa khóc vừa nói. An Nhiên cảm thấy mình chỉ là kẻ mang đến điềm xấu, tất cả mọi người ở gần cô đều gặp bất trắc. Năm đó Tiểu Mễ cũng ra đi vì vậy, không bằng nhân lúc này cô cương quyết vứt bỏ. Trở thành trung tâm ọi người chỉ trích, chỉ có cách đó họ mới tránh xa cô ra, họ mới an toàn. “Em thật phiền phức, chị không đóng kịch, đó chính là con người chị.” An Nhiên nóng nảy quát lại: “Chị, làm sao lại vậy được? Anh rể yêu chị như vậy, làm sao chị có thể làm tổn thương anh ấy?” “Đó là do anh ta tự nguyện, tôi không rảnh dưng dài với các người.” “Em hận chị, em ghét chị.” Hiểu Lộ nói xong câu đó, vừa khóc vừa chạy ra ngoài. An Nhiên không biết mình làm sao rồi đi, cô cứ bước như kẻ mất hồn. Ngô Á Phi vẫn đi theo An Nhiên, hần sợ cô sẽ làm chuyện ngoài ý muốn. Hần biết, chắc chắn mọi chuyện đều do Tuyên Nguyên bức bách cô. Thế giới lớn như vậy, An Nhiên không biết mình nên đi đâu. Đâu mới là chỗ yên ổn cho cô đây? Hay là đi thẳng lên đó, lên tòa cao ốc đó, lên đến tầng thượng rồi nhảy xuống, tự giải thoát cho chính mình! Ngô Á Phi vẫn đi theo cô, kéo cô lại: “Nhiên Nhiên, dừng.” “Là anh?” An Nhiên đẩy hần ra, lùi về phía sau. Chỉ là một hành động nhỏ, mà cô lại phản ứng mạnh như vậy. “Nhiên Nhiên, em rất hận anh sao?” Avion ưu thương nói: “Hận anh? Tôi hận không thể tự tay giết chết anh. Đi đi, tôi vĩnh viễn cũng không muốn trông thấy anh.” An Nhiên chỉ vào cầu thang bên cạnh, lớn tiếng nói. Avion biết cô hận hần, nhưng không ngờ cô hận đến mức muốn tự tay giết hần. “Anh đi đi, đi, tôi không muốn nhìn thấy anh. Năm đó đã rõ ràng như vậy, anh còn quay lại làm gì.” “Nhiên Nhiên” Avion chỉ muốn ôm lấy cô. “Cút, cút ngay, nếu anh không đi, tôi sẽ nhảy xuống.” Nói xong cô lùi về phía sau thêm hai bước. “Dừng. Được, anh đi, anh đi. Không xuất hiện trước mặt em nữa, vĩnh viễn không xuất hiện nữa.” Ngô Á Phi thâm tình nhìn cô lần cuối, không thể quay đi ngay. Lần này thật sự đã xong, hần sẽ buông tay. Hần đáp ứng cô, vĩnh viễn rời xa cô.

58. Chương 58

An Nhiên về tới nhà, TV khắp nơi đưa tin, tất cả đều cùng một nội dung. Cha cô vì thế nên cũng biết chuyện, chịu không nổi đả kích này, bị xuất huyết não đã ra đi. Cô bây giờ đã thành kẻ trắng tay, Dư An Nhiên, người là kẻ đáng bị xa lánh. Sự tình trải qua được vài ngày thì Tuyên Nguyên lại tìm tới cô. An Nhiên ngăn cả người. “Anh còn tới làm gì? Anh chưa vừa lòng sao, mọi người đều bị thương tổn rồi.” Nhìn An Nhiên tiêu tụy, Tuyên Nguyên có chút đau lòng: “Tôi tới là...” An Nhiên cắt ngang lời hần: “Tôi biết rồi, muốn tôi tự tay giết Ngô Avion đúng không? Được thôi, tôi đáp ứng anh.” “Không phải.” “Không phải? Không phải anh vẫn hi vọng báo thù, hi vọng hần chết, cho dù thương tổn mọi người cũng không sao hết sao? Chắc anh phải vừa lòng rồi, tôi đã không còn gì cả.” Cha đã qua đời, An Nhiên không còn người thân nào nữa. Chia tay với Mạc Ngôn, cô cũng không còn tình yêu nữa. Từ khoảnh khắc ở buổi lễ nói ra những lời đó, cô vốn đã chẳng còn cảm giác gì. Nhìn cô gái đang tuyệt vọng trước mặt, Tuyên Nguyên lần đầu tiên cảm thấy hần sai rồi. Vì sao, vì sao hần lại coi trọng mối thù đó. Mà giờ đã trả thù rồi, sao hần chẳng cảm thấy chút hài lòng nào. Tuyên Nguyên đem một đồng giấy tờ đưa cho An Nhiên: “Thực xin lỗi, có lẽ tôi đã sai lầm rồi. Đây là điều duy nhất tôi có thể làm.” Đó là giấy tờ ngày ấy Mạc Ngôn ký, giờ hần đem trả lại cho cô. Bây giờ mọi thứ đã xong, quay đầu nhìn lại những gì hần đã làm, thấy thật nực cười. An Nhiên nhìn Tuyên Nguyên cười khổ: “Kỳ thật chúng ta đều giống nhau, thật đúng là buồn cười, quá là đáng thương. Con người ta vĩnh viễn bị ham muốn của chính mình làm ở mất.” “Tôi một chút cũng không hận anh, thật sự.” An Nhiên nói rồi cầm hết giấy tờ, cô đơn rời đi. Nhìn bóng cô rời đi, Tuyên Nguyên có vẻ như được giải thoát, thanh thản. “Người muốn nuốt lời sao?” Gã cột tóc đuôi ngựa lạnh lùng hỏi. “Ta sẽ đưa người tiền.” Tuyên Nguyên không muốn tiếp tục làm thương

tồn An Nhiên nữa.“Thật sao? Người có biết phải mất bao nhiêu tiền để xây dựng được một Kim Kiều không?” Lúc trước gã đã nói cuộc mua bán này sẽ không chấp nhận lỗ vốn.“Tiền, ta sẽ đưa người. Không được làm phiền cô ấy nữa.”Gã cột tóc đuôi ngựa khề nhếch miệng, lầm bầm: “Việc thả cho cô ta đi là do người làm.”An Nhiên đứng trước tòa cao ốc trước kia cô đã ở cùng Mạc Ngôn, do dự thật lâu, mới tiến đến mở cửa bước vào nhà.Tất cả mọi thứ trong phòng liên quan đến Mạc Ngôn đều đã biến mất, ngay cả một sợi tóc cũng không còn. Bốn phía chỉ còn lại sự cô độc tịch mịch.An Hạo chờ ở ngoài cửa, anh đã thấy An Nhiên đi vào nhà. Tuy rằng cách nhau một lần cửa, nhưng vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng khóc của cô

59. Chương 59

Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ khác nhau.Không biết qua bao lâu, khóc đã mệt, nước mắt cũng cạn khô, An Nhiên trở lại sự im lặng, lặng lẽ thu thập đồ đạc như một cái máy. Lúc này cô mới phát hiện trong phòng chẳng còn một tấm hình nào của hai người, tất cả đã bị đem đi. Bị vứt đi hết rồi sao? Hay bị đốt? Cô không biết, cũng không muốn biết Mạc Ngôn đã làm gì với chúng.An Nhiên thật vất vả ngừng khóc, mở cửa, trong phút chốc ánh mắt cô hạ xuống.“Cục cưng” là An Hạo, ngoài cửa vẫn là An Hạo đứng chờ cô. Tuy không biết vì sao An Nhiên lại làm như vậy, nhưng anh tin cô chắc chắn phải có lí do. Bất kể kẻ nào chửi mắng cô, nói xấu cô, cho dù có hàng nghìn người chỉ trích cô, An Hạo cũng không nằm trong số đó.An Hạo nhìn An Nhiên chỉ mấy ngày không gặp đã trở nên quá tiêu tụy, chẳng còn chút gì của cô trước kia, anh cảm thấy trong lòng rất đau đớn. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Cục cưng à, là anh đây.”“An Hạo, An Hạo” An Nhiên có chút kích động.An Hạo khề vồ về lưng cô: “Anh biết em có nỗi khổ, nói cho anh nghe đi. Anh không muốn em vất vả như vậy.”An Nhiên chỉ lắc đầu, mãi sau mới hỏi một câu: “Anh ấy thế nào?”An Hạo trong lòng cười khổ: “Không tốt, anh ấy bây giờ không tốt, rất không tốt.” Từ hôm đó Mạc Ngôn đã tự giam mình trong phòng, chưa từng bước chân ra khỏi cửa.“Làm sao bây giờ, em không còn tấm ảnh nào của anh ấy cả, em không nhớ được anh ấy trông thế nào nữa. An Hạo, làm sao bây giờ? Em không còn nhớ anh ấy trông như thế nào nữa...” “An Hạo giúp cô lau nước mắt trên mặt: “Anh đưa em đi gặp anh ấy.”Trong lòng An Nhiên đã tự thấy mình không còn mặt mũi gặp lại người ấy, chỉ muốn nhìn lại anh một lần, vậy là thỏa mãn rồi. An Hạo nói anh ấy sẽ nghĩ cách kéo Mạc Ngôn ra khỏi phòng.An Nhiên đứng trốn phía xa, cô chỉ muốn nhìn thấy người ấy một lần nữa. Chỉ cần nhìn thấy một lần thôi, sau đó cô sẽ đi ngay.Di động vang lên, là An Hạo gọi. Thất bại sao? Không thể kéo Mạc Ngôn ra ngoài sao? An Nhiên trong lòng rất thất vọng.“An Hạo, sao vậy?”Nhưng đầu bên kia điện thoại lại là giọng nói khiến cô sợ hãi. An Nhiên nghiêng ngả lão đảo liêu mạng chạy tới. Cô tự thừa nhận mình không thể gượng dậy nữa, không thể chịu nổi thêm đá kích nữa. Tự thừa nhận cô không thể chịu nổi thêm mất mát nào nữa.Bên vách núi cao cạnh biển, An Hạo gần như bất tỉnh đang quy dưới đất. Trên đường đi tới nhà Mạc Ngôn, anh đã bị đánh tới choáng váng

60. Chương 60

Tuyên Nguyên nhìn gã cột tóc đuôi ngựa nói: “Ta đã nói người đừng làm phiền cô ấy.”Gã kia nở nụ cười khinh miệt: “Ta đâu có làm phiền cô ta, là cô ta tự tìm tới.” Nói xong hần nhìn xuống An Hạo đang quy trên mặt đất.Chợt nghe tiếng An Nhiên kêu to từ xa: “An Hạo, An Hạo.”An Hạo khó khăn ngẩng đầu lên, nhìn cô đang chạy về phía mình: “Cục cưng, anh ở đây.”Nhìn những gì xảy ra trước mắt, An Nhiên tức giận tát vào mặt Tuyên Nguyên: “Anh đã nói sẽ không trả thù nữa, vì sao còn bắt An Hạo.” An Nhiên cảm giác bàn tay cô rất rát, có thể thấy cô đã dùng hết sức đánh hần.“Không phải tôi, An Nhiên, không phải tôi.”Gã cột tóc đuôi ngựa đi đến chỗ An Hạo, tỉnh bơ ngồi xuống cạnh anh: “Cô hiểu lầm hần rồi, lần này thật sự không phải do hần làm.”“Anh muốn thế nào, tôi đều đáp ứng, chỉ cần anh thả anh ấy ra.”Gã kia có vẻ rất hài lòng với câu trả lời này: “Đem giấy tờ kia trả lại cho ta, hần sẽ không việc gì.”An Nhiên đương nhiên biết hần muốn nói giấy tờ gì, nhưng vốn ngay sau khi cầm nó từ tay Tuyên Nguyên, cô đã giao cho

Tina gửi trả lại Đường gia. Cô dâu còn giữ nó nữa. “Tôi không còn giữ chúng nữa. Thả anh ấy ra.” Gã kia nghe thế cười lớn, đứng lên: “Ra là vậy. Nếu vậy tên này dâu còn tác dụng gì.” Nói xong liền đem Ân Hạo hướng về phía vách núi đẩy xuống. “Đừng ” An Nhiên lao đến nắm lấy cánh tay Ân Hạo. Tuyên Nguyên rút ra con dao, nhưng ngay lập tức bị gã kia đá sang một bên: “Người quên thân phận của ta rồi sao, dám rút dao trước mặt ta, không biết lượng sức.” Nói xong liền đánh thẳng đến chỗ Tuyên Nguyên, hai người lao vào nhau. Từ lần trước bị Tuyên Nguyên tiêm được chất gì đó vào người, thể chất An Nhiên càng ngày càng kém “Ân Hạo, em van anh, nắm chặt tay em.” An Nhiên thật sự không dám tưởng tượng nếu Ân Hạo rơi xuống mặt biển nước chảy siết bên dưới, thì sẽ thế nào. Ân Hạo nhìn cô nở cười, vẫn cố không để lộ ra sự yếu ớt. “Cục cưng, đừng khóc. Em khóc xấu lắm biết không? Anh biết em không thích bị gọi là cục cưng, nhưng mà anh rất thích em, trên đời này cũng chỉ mình anh có thể gọi em như vậy thôi.” “Đừng nói nữa, anh đừng nói nữa, nắm chặt tay em đi. Ân Hạo, đừng bỏ tay em, em sẽ không thể cứu anh.” Nước mắt theo khuôn mặt cô rơi xuống, rơi ngay trên tay Ân Hạo. “Cục cưng, đây có lẽ là lần cuối anh gọi em như vậy.” “Không đâu, không phải đâu.” “Hứa với anh, về sau đừng tự làm khổ mình như vậy, đừng tự mình gánh vác mọi chuyện, có biết không?” An Nhiên chỉ cảm thấy bàn tay Ân Hạo đang dần tuột xuống: “Em hứa, gì em cũng hứa, chỉ cần anh không bỏ lại em một mình.” “Còn nữa, nói với Nguyên Tịch rằng anh xin lỗi. Nếu có kiếp sau, anh nhất định sẽ thật yêu cô ấy, nhất định sẽ cưới cô ấy làm vợ.” Ngay khi hai cánh tay rời nhau, Ân Hạo mở miệng nói: “Cục cưng, anh yêu em.” Rồi cả thân người biến mất trong biển rộng mênh mông. Trên vách núi, truyền đến một tiếng kêu tận cùng tuyệt vọng: “Ân Hạo!!!!!!” dư âm thật lâu không thể tan. An Nhiên nhặt con dao bị gã kia đá đi lên, hướng về phía hai kẻ đang đánh nhau...

61. Chương 61

Người đang nằm hôn mê trên giường đột nhiên bừng tỉnh: “Ân Hạo, Ân Hạo.” An Nhiên mang điều bộ của người vừa gặp ác mộng. “An Nhiên” Tuyên Nguyên giữ lấy bả vai cô, cố an ủi cô. “Ân Hạo đâu? Tôi vừa gặp ác mộng, tôi thấy Ân Hạo rớt xuống vách núi.” “An Nhiên, cô bình tĩnh một chút. Hãy nghe tôi nói, Ân Hạo chết rồi, không phải cô đang nằm mơ.” “Anh gạt tôi, tôi muốn đi tìm anh ấy.” Nói xong cô liền giật những ống truyền gắn trên tay ra. Tuyên Nguyên cương chế đem An Nhiên trở lại giường: “Dù An Nhiên, tỉnh lại đi, anh ta chết rồi, chết, hiểu không?” Thi thể anh ta còn không thể tìm thấy nơi vùng biển ấy. Ánh mắt An Nhiên trở nên ngây dại, dần dần cô nhớ ra: “Không phải nằm mơ, là thật. Ân Hạo đã chết, đã chết.” “Còn một việc nữa muốn nói cho cô, cô đang mang thai.” Sau khi An Nhiên té xỉu, Tuyên Nguyên vội vàng đưa cô đến bệnh viện, kết quả khám nghiệm cho thấy cô đã mang thai hai tháng. “Nhưng bác sĩ nói, cơ thể cô rất yếu, tốt hơn hết không giữ lại đứa trẻ.” Nói đến đây, Tuyên Nguyên tự hận chính mình, nếu lúc đó không vì báo thù, hẳn không tiêm được chất vào người cô, thì làm sao chuyện thành ra như vậy. An Nhiên theo bản năng lấy tay sờ nhẹ lên bụng: “Mình mang thai, mình mang thai. Mình muốn đứa bé này.” “Nhưng sẽ rất nguy hiểm cho cô, cơ thể cô không hấp thu được chất dinh dưỡng. Bác sĩ nói bây giờ có thể lấy được bào thai ra.” “Anh nói gì vậy, đây là con của tôi và Mạc Ngôn, là ràng buộc cuối cùng của tôi với anh ấy.” An Nhiên cương quyết, cho dù có chết, cô cũng muốn đứa bé ra đời. Một buổi sáng trời mưa, một người phụ nữ gầy gò đứng nép ở bên cạnh cao ốc Kim Kiều. Cô đang đợi, trên tivi cô biết được Mạc Ngôn đã quay lại tiếp quản Kim Kiều, có vẻ anh đã khôi phục lại tinh thần, bắt đầu quay lại làm việc. An Nhiên từ xa nhìn theo người ấy, thật tốt, tuy rằng anh gầy đi, nhưng vẫn còn khí chất đó. Màu tím hoa Diên Vĩ dưới ánh mặt trời càng thêm diễm lệ. “Tiểu Mễ, mình phải đi, đi rất xa nơi này. Có lẽ sẽ rất lâu mới trở về, mà cũng có thể không bao giờ trở về. Mạc Ngôn tốt như vậy cũng vì mình mà bị tổn thương. Cha vì uất ức mà qua đời. Còn Ân Hạo đến nay cũng chưa tìm thấy xác. Mình không tìm thấy xác anh ấy. Tiểu Mễ à, cậu ở trên thiên đường, tìm anh ấy giúp mình được không? Đừng để anh ấy cô độc. Chỉ có một chuyện tốt, mình có thai, mình sắp có con rồi.” Vĩnh biệt Mạc Ngôn, vĩnh biệt tình yêu của em. Một năm này, An Nhiên có được mọi thứ, rồi lại mất đi tất cả

62. Chương 62

Bảy năm sau. Cậu bé lắc lắc cánh tay người phụ nữ: “Nhiên Nhiên, mẹ có chắc con là do mẹ sinh ra không?” Người phụ nữ hơi nhú mào, nhìn cậu bé: “Dư Ân Hữu, con muốn nói gì?” “Trông mẹ ngờ ngác như vậy, lại gầy yếu như vậy, làm sao sinh ra con thế này được.” Cậu không biết, mẹ mình cần nhiều dũng khí thế nào để tiếp tục sống trên cõi đời này. Bảy năm trước, cùng với vết thương trên thân thể và nỗi đau trong lòng, một thân một mình đến nước Pháp xa xôi để chữa trị. Có người nói kịch chính là đời, mà đời cũng chính là kịch. Thế giới này lớn như vậy, vẫn có rất nhiều câu chuyện tình yêu có duyên mà không phận, yêu nhau rồi cũng có thể hận nhau, tất cả chỉ là trò đùa của ông trời. An Nhiên vốn tưởng rằng mình sẽ chẳng còn lí do gì mà tồn tại, nhưng ông trời vẫn còn thương cô, ban cho cô Ân Hữu. Đây chính là ân huệ lớn nhất với cô, là nhờ những người thân của cô trên trời phù hộ. Cho nên cô mới đặt tên con là Ân Hữu. An Nhiên hiểu được, sức khỏe mình ngày càng kém, không biết còn có thể chăm lo cho con được bao lâu nữa, nhưng cô quyết sẽ không buông tay. Bảy năm thực rất dài. Trong suốt bảy năm đó cô hay dắt con đến sân bay, lặng lẽ đứng nhìn, tham lam hít vào bầu không khí của nơi ấy. Như một kẻ mộng mơ đến một ngày Mạc Ngôn bất ngờ xuất hiện, tươi cười nói với cô: “Chúng ta về nhà đi em.” Cũng trong bảy năm ấy, Mạc Ngôn dường như đã quên hẳn An Nhiên, chưa bao giờ nghe anh nhắc đến tên cô. Mà anh cũng hoàn toàn biến thành một người khác, trở thành kẻ phong lưu mê đắm, bên người luôn có nữ nhân tuyệt sắc, nhưng chẳng giữ ai ở cạnh quá một tuần. Từ phòng Tổng tài truyền ra thanh âm kích động khiến người ta đỏ mặt. Sau một lát, lại hoàn toàn im lặng. Mạc Ngôn sửa sang lại quần áo của mình, liếc nhìn người phụ nữ còn đang trần trụi bên dưới, lạnh lùng nói: “Mặc quần áo vào, cầm lấy chi phiếu rồi đi đi.” Người phụ nữ tựa hồ cũng quen chuyện này rồi, nhát nhát nghe theo. Tất cả mọi người đều biết, tổng tài của Đường thị là một người đàn ông máu lạnh, không hề có tình cảm gì với phụ nữ. Thôi thì nếu đã không có được tình cảm, lấy được tiền tiêu cũng tốt. Bảy năm, người đàn bà kia biến mất đã bảy năm ròng. Tất cả mọi người đều nghĩ Mạc Ngôn đã dứt hẳn tình cảm với cô ấy, nhưng chỉ có mình anh biết, suốt bảy năm đó – ròng rã hai ngàn năm trăm năm mươi lăm ngày – không ngày nào anh không nhớ tới cô.

63. Chương 63

An Nhiên thuê một gian nhà trọ, tuy rằng nhỏ nhưng rất ấm áp. Mới sáng sớm Ân Hữu đã làm mặt nhăn nhó, là bởi cậu nhóc không vui khi An Nhiên chuẩn bị đưa cậu đi nhà trẻ. “Đi thôi!” An Nhiên nhìn bộ dạng con mình, trong lòng thấy rất buồn cười. “Con không đi được không?” Ân Hữu mang theo vẻ mặt hi vọng hỏi. An Nhiên không hề do dự lắc đầu. “Người ta dạy được gì chứ? Nhiên Nhiên, con thông minh lắm rồi mà.” An Nhiên ngồi xổm xuống: “Ân Hữu à, đến đó con không chỉ được học, còn có thêm rất nhiều bạn bè nữa.” Biết không vớt vát gì được, Ân Hữu quệt miệng: “Được rồi” nhưng vẫn giữ vẻ mặt bất mãn. Lúc sau, khi đã đưa Ân Hữu đến nhà trẻ rồi, cô cố nói với con vài câu: “Con ở lại học ngoan, nghe lời cô giáo, rồi mẹ sẽ mau đến đón con nha.” “Mẹ đi nhanh đi, con sẽ không khóc như mấy đứa kia đâu.” Nghe con nói vậy, cô khẽ hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của con mình một cái. Ân Hữu lập tức có vẻ khó chịu lấy tay xoa mặt: “Lần nào cũng hôn hít.” An Nhiên thật không hiểu, sao con mình với cha nó giống nhau đến vậy, so với tuổi tác bề ngoài thì bên trong chứng chạc hơn hẳn. “Có thể gọi anh là Ân Hữu ca ca được không?” Tiểu cô nương chạy đến trước mặt Ân Hữu tên là Diễm Diễm. Ân Hữu khinh thường quay đi, cậu nhóc không thèm để ý lời cô bé nói. Cô bé vẫn không phật ý chuyện đó, lại chạy đến trước mặt cậu: “Anh thực rất đẹp trai, còn đẹp hơn ba em nữa.” Nghe cô bé khen mình, Ân Hữu chỉ khẽ động cái miệng nhỏ nhắn đáp: “Nhiều chuyện.” An Nhiên chỉ đến xin việc ở những xí nghiệp nhỏ, vì cô biết tất cả các xí nghiệp lớn đều thuộc sở hữu của thành phố W – chính là của Mạc Ngôn. Thời gian trôi thật nhanh, thoáng cái đã đến giờ đón Ân Hữu rồi. Cô sẽ luôn không ngừng cố gắng làm việc, vì tương lai của con. Cao Phong lôi kéo Hiểu Lộ: “Bảo bối, em nhìn gì đó? Đi nhanh một chút, chậm như vậy đến muộn mọi người lại mắng cho.” “Em vừa thấy ai như chị Nhiên.” Ven đường bên kia trong đám người đang chờ xe, có một phụ nữ tóc ngắn rất giống An Nhiên. Cao Phong xoay người: “Đâu chứ?” Vừa lúc An Nhiên đã vào trong xe đến đón Ân Hữu. “Nhất định là em nhìn lầm rồi, chị ấy mất tích lâu rồi.” “Thật rất giống mà.” Hiểu Lộ vẫn không từ bỏ ý định, tiếp tục tìm kiếm xung quanh. “Em thật là, trẻ rồi đó.” Nói xong anh liền kéo Hiểu Lộ rời đi. Tại biệt thự

Đường gia khung cảnh rất náo nhiệt, bà nội đã gọi tất cả con cháu trong nhà cùng về ăn cơm.“Điễm Điễm, cháu càng lớn càng xinh đó.” Bà nội hướng về phía một cô bé con nói.“Bà cố cũng rất đẹp mà.” Cô bé nở nụ cười.“Đúng rồi, hôm nay ở nhà trẻ có một bạn mới. Bạn học rất giỏi nha, còn nói được tiếng Anh nữa. Mà lại còn rất đẹp trai, đẹp hơn cả ba ba nữa.” Về mặt Điễm Điễm hớn hờ khoe.“Sao? Thật không đó? Làm sao có người đẹp hơn ba nuôi con được?” Mạc Ngôn vừa nói vừa chỉ vào mình.Đột nhiên điệu bộ cô bé như phát hiện ra cái gì mới, nói to: “Mà cậu ấy với ba nuôi giống nhau lắm.”Mọi người trên bàn ăn đều nhất thời ngây ngẩn.Mạc Ngôn xoa đầu Điễm Điễm: “Ngoan, nói cho ba nuôi nghe xem, cậu nhóc ấy tên gì nào.”“Ân Hữu, Dư Ân Hữu.”Họ Dư, có thể trùng hợp thế sao?

64. Chương 64

“Nhiên Nhiên, cô này là ai vậy?” Ân Hữu chỉ tay vào ảnh của Tiểu Mễ trên bia mộ hỏi.“Cô ấy là người rất tốt với mẹ, con phải gọi là dì.” An Nhiên buống bó hoa, vươn tay vuốt nhẹ lên tấm hình.Ân Hữu nhận ra được An Nhiên đang rất buồn, giúp cô lau nước mắt: “Nhiên Nhiên, mẹ đừng khóc, còn có Ân Hữu đây, Ân Hữu sẽ luôn ở cạnh mẹ, Ân Hữu sẽ không bỏ lại mẹ một mình.” Điệu bộ Ân Hữu lúc này giống hệt như một chàng trai đã trưởng thành, cố gắng an ủi mẹ mình.Nghe con nói vậy, An Nhiên vừa hạnh phúc lại vừa chua xót. Cô không đành lòng nói cho con biết cô khó mà ở cạnh con đến sau này.Trước cửa nhà trẻ, An Nhiên nói với Ân Hữu: “Ân Hữu à, hôm nay mẹ đến đón hơi trễ, con ngoan nghe lời mẹ, đợi mẹ ở đây nha.”Ân Hữu chưa kịp trả lời, đã nghe tiếng của Điễm Điễm bên cạnh: “Ân Hữu ca ca.” Rồi rất nhanh, cô bé nắm lấy tay Ân Hữu.An Nhiên nhìn cô bé, có cảm giác trông rất quen: “Cháu là bạn học của Ân Hữu hả? Thật xinh đẹp.”“Chào dì.” Nói xong lại nhìn ra phía sau lưng cô, cô bé kêu to: “Ba, ba nhìn này, đây chính là Ân Hữu ca ca mà con nói, anh ấy rất giống ba nuôi con đúng không?”An Nhiên quay phắt lại, cô sợ ngây người, bàn tay từ lúc nào đã chặn trên môi.Ân Hạo cũng ngây dại, anh không ngờ người phụ nữ gây yêu này lại có thể là An Nhiên.“Cục cưng.”“Ân Hạo.”An Nhiên rất nhanh ôm lấy Ân Hạo: “Thật tốt quá, thật tốt quá. Em biết anh không chết mà.” Trong lòng cô hạnh phúc không nói nên lời.Rồi cô buông Ân Hạo ra, nhìn kĩ một lần nữa: “Đúng là anh rồi.”Gặp lại An Nhiên sau 7 năm xa cách, Ân Hạo cũng rất xúc động: “Anh vẫn còn đây mà, cục cưng.” Thật tốt quá, anh ấy không chết.2 đứa trẻ bên cạnh không hiểu chuyện gì, Điễm Điễm kéo áo Ân Hữu hỏi: “Ân Hữu ca ca, sao mẹ anh lại ôm ba em?”“Cái gì, chính ba em ôm mẹ anh trước.” Không được, cậu không cho phép đàn ông khác có ý đồ với mẹ Nhiên Nhiên của cậu.Ân Hữu đi đến cạnh hai người, tách Ân Hạo ra: “Ôm đủ rồi đó.”Lúc này hai người lớn mới nhớ đến bọn trẻ, nhìn nhau cười.Ân Hạo ôm lấy Điễm Điễm: “Đây là con gái của anh với Nguyên Tịch, tên là Điễm Điễm.” Sau đó nhìn về phía Ân Hữu, đúng như lời con mình nói, cậu nhóc thực sự rất giống Mạc Ngôn, rõ ràng là cùng một khuôn đúc ra.“Đây là con em, Ân Hữu.” An Nhiên không muốn giải thích nhiều

65. Chương 65

Trong phòng tổng tài tại cao ốc Kim kiều, về mặt Mạc Ngôn vui đùa nhìn Ân Hạo: “Hôm nay như thế nào lại có nhã hứng đến thăm tôi vậy?”Ân Hạo cũng là hạ quyết tâm rất lớn mới dám đến, tuy rằng An Nhiên bắt anh không được cho Mạc Ngôn biết sự trở về của cô, nhưng anh không giữ được, anh không muốn cô sau này ân hận, huống hồ cô đã có con với Mạc Ngôn.“Có nhớ chuyện Điễm Điễm kể ở nhà trẻ có cậu nhóc rất giống anh không?”“Ừ, thì sao?” Mạc Ngôn đâu phải người ngu ngốc, chẳng lẽ đứa bé nào trông giống anh thì đều là con anh sao?Hôm nay tôi đưa Điễm Điễm đi nhà trẻ, cũng trông thấy cậu nhóc ấy, thật sự rất giống anh.” Ân Hạo không dám nói thẳng với Mạc Ngôn, hi vọng làm anh tò mò rồi tự mình phát hiện.“Ân Hạo, chẳng lẽ hôm nay cậu đến chỗ tôi chỉ để kể chuyện đó?”Tuy rằng mấy năm nay bên ngoài có quan hệ với nhiều người, nhưng anh đã cẩn thận vậy, làm gì có chuyện con rơi con rút chứ.“Lỡ như là con anh thật thì sao?” Ân Hạo giả bộ hỏi.“Không bao giờ.” Mạc Ngôn không chút do dự bác bỏ.Ân Hạo

đứng dậy: “Thật hay không anh nên tự mắt nhìn xem. Nếu không sau này hối hận không kịp.” Nói xong câu đó, liền xoay người rời đi. Anh chỉ có thể làm đến vậy thôi, còn gặp nhau hay không là ở hai người ấy. Ân Hạo đi rồi, Mạc Ngôn có phần trầm tư. Làm gì có chuyện có ai mang thai con mình, trừ phi... Nghĩ đến đây, trong lòng anh cảm thấy xáo động mãnh liệt, không thể đứng yên nữa. Mạc Ngôn cuối cùng quyết định lái xe đến nhà trẻ nơi Diễm Diễm học. Ngồi trong xe, anh nhìn thấy một cậu bé đi ra, trong lòng nhất thời có một cảm xúc không nói thành lời... Ân Hữu nhìn bọn trẻ chơi cùng dần về hết, vẫn im lặng ngồi nguyên tại chỗ. Mẹ Nhiên Nhiên nói đến tối mới đến đón mà. Thực ra cậu muốn nói với mẹ mình có thể tự đi về nhà, vì ngay hôm đầu tiên đi học về xong là cậu đã biết đường rồi. Nhìn dáng ngồi của cậu bé phía xa, Mạc Ngôn chần động trong lòng. Điều làm anh mất bình tĩnh nhất là trên cổ cậu bé có mảnh ngọc mà năm đó mẹ anh tặng cho An Nhiên. Chắc chắn là con anh, con của anh với An Nhiên. Trong lúc nhất thời vừa ngạc nhiên vừa hưng phấn, anh đi thẳng đến cửa nhà trẻ. Một cô giáo ở nhà trẻ đều nhìn thấy Mạc Ngôn: “Đường tổng” cẩn thận tiếp đón, ở đây ai mà không biết nam nhân này. Mạc Ngôn chỉ Ân Hữu nói: “Tôi tới đón đứa nhỏ.” Cô giáo khó xử nhìn, cô chưa từng nghe An Nhiên nhắc tới cha của cậu bé: “Xin lỗi Đường tổng, nhưng...” “Sao, sợ tôi bắt cóc trẻ con sao?” Lúc này Ân Hữu nghe được đoạn nói chuyện, mới chạy ra nhìn. A, chính là người này. Mà cậu cũng nhận thấy được mình với người kia giống nhau đến thế nào. “Chào cô giáo, con về. Chúng ta về thôi.” Lần đầu tiên Ân Hữu chủ động cầm tay người khác, có lẽ chính do linh cảm của cái gọi là quan hệ huyết thống. Hai người đàn ông một lớn một nhỏ đều nở nụ cười. “Nhưng mà mẹ con nói...” Ân Hữu quay lại phía cô giáo cười nói: “Không sao, chú ấy là ba con.”

66. Chương 66

Mạc Ngôn nắm bàn tay nhỏ bé trong tay, có phần run rẩy. Chuyện này nhanh quá, đột nhiên anh trở thành ba. Ân Hữu bỗng nhiên dừng bước, ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Mạc Ngôn. Người này là ba mình đó, so với trên tivi còn anh tuấn, phi phàm hơn nhiều nha. Mạc Ngôn ngồi xổm xuống: “Làm sao cháu biết ta là ba cháu?” Chẳng lẽ là An Nhiên nói sao. “Con xem tivi rồi, 2 người chúng ta rất giống nhau.” Ân Hữu nói như thể chuyện đương nhiên phải vậy. Mạc Ngôn xoa đầu cậu nhóc: “Trên đời này người giống nhau rất nhiều, không phải cứ trông giống nhau thì là ba cháu đâu. Cháu không biết ba mình là ai à?” Thực sự nha, chẳng lẽ thấy ai trông giống mình thì cậu nhóc cũng cho là ba sao. Nhưng câu trả lời của Ân Hữu có lẽ không bao giờ Mạc Ngôn có thể dự liệu được. “Con biết, nhưng người có thể làm mẹ Nhiên Nhiên khóc chỉ có ba.” Ân Hữu đã nhiều lần chứng kiến An Nhiên khóc khi nhìn thấy Mạc Ngôn trên tivi. Mạc Ngôn cảm thấy lòng mình bị dao động: “Mẹ con luôn khóc sao?” “Mẹ Nhiên Nhiên mỗi lần thấy ba trên tivi đều len lén khóc. Mẹ tưởng con không thấy, nhưng thực ra con thấy hết.” Năm đó trước mặt biết bao người, trước cả giới truyền thông, cô cứ thế rũ bỏ tình cảm của anh. Rồi sau đó quyết liệt bỏ đi, anh cứ nghĩ cô sống rất hạnh phúc, thì ra cô cũng chẳng khá hơn gì. Mạc Ngôn lôi kéo Ân Hữu: “Đi, ba đưa con đến chỗ này.” Ân Hữu vẫn không nhúc nhích. “Sao vậy?” “Ba có thể bế con không?” Ân Hữu mặc dù trước mặt An Nhiên luôn tỏ ra rất người lớn, nhưng dù sao cậu nhóc vẫn chỉ là một đứa trẻ con. Mạc Ngôn cười, một tay bế Ân Hạo đưa lên cao. “Thật tốt, có ba thật tốt.” Chỉ là câu nói con trẻ vô tâm, mà làm lòng Mạc Ngôn đau nhói. Anh thực không biết mấy năm vừa rồi mẹ con cô đã phải sống thế nào. “Về sau, bữa nào ba cũng bế con như vậy, chịu không?” “Vâng” Ân Hữu cười rạng rỡ đáp lời: “Mẹ Nhiên Nhiên chưa bao giờ bế con, mẹ không bế được.” “Về sau ba sẽ bế con.” Anh sẽ đem lại cho con mình mọi thứ tốt nhất. Ân Hữu vô cùng thân thiết ôm Mạc Ngôn nói: “Mà giờ chúng ta đi luôn sao? Còn mẹ Nhiên Nhiên thì sao? Không tìm thấy con mẹ sẽ sợ hãi, con đã hứa với mẹ rồi, con sẽ không bỏ mẹ lại một mình.” Nghe con nói với giọng lo lắng, Mạc Ngôn nói: “Ba sẽ không bỏ mẹ con, chúng ta sẽ cùng đi tìm mẹ.” “Vậy sau này chúng ta sẽ ở chung ha?” “Ừ” Mạc Ngôn không hiểu được chính mình, chuyện bị sỉ nhục 7 năm trước, anh đã thề sẽ có ngày trả thù. Nhưng lòng dạ anh cuối cùng chỉ có mâu thuẫn, rối rắm, thống khổ

67. Chương 67

Lâm bá thấy xe của Mạc Ngôn từ xa liền chạy ra mở cửa. “Thiếu gia, đã về rồi!” Vừa nhìn thấy Mạc Ngôn từ trong xe bước ra bế theo một đứa bé, ông ngây ngẩn cả người. Ân Hữu nhìn khu nhà cao cấp trước mắt, biểu hiện rất tò mò, quay đầu nhìn hết bên này lại bên kia. Mạc Ngôn chỉ Lâm bá nói với Ân Hữu: “Ân Hữu, kêu ông là Lâm gia gia.” “Lâm gia gia” Ân Hữu rất ngoan nghe theo, biểu hiện đúng kiểu của đứa bé 6 tuổi. Lâm bá kinh ngạc nhìn Ân Hữu: “Thiếu gia, đây là?” “Con của tôi, tiểu thiếu gia nhà họ Đường.” Nói xong liền ôm Ân Hữu đi vào. Bà nội đang ở phòng khách xem phim Đài Loan nhiều tập, không nhìn ra cửa cất tiếng: “Cháu hử, hôm nay về sớm vậy?” Mạc Ngôn có phần bất đắc dĩ với bà nội mình: “Bà nội, người bớt ít thời gian nhìn ra ngoài một tí có được không?” “Cháu thật là phiền, nhìn cháu có được gì đâu, nhìn tivi vẫn hơn.” Miệng thì nói vậy, nhưng vẫn quay đầu lại. Cả không gian chợt yên tĩnh, rồi đột ngột bà nội bật ra tiếng “Aaaa” chói tai. Trời ạ, cậu bé kia là con cái nhà ai mà giống cháu mình y đúc vậy kìa! “Có chuyện gì vậy mẹ?” ba mẹ Mạc Ngôn nghe tiếng bà hét, cuống quýt chạy từ trên lầu xuống hỏi. “Mẹ, mẹ bị làm sao?” Đường mẫu quan tâm hỏi thăm. Bà nội khấn trương, hưng phấn không nói thành lời, chỉ chỉ ngón tay về phía Mạc Ngôn cùng Ân Hữu. Mấy giây sau, lại thêm một tiếng hét “Aaaaaa”. Mạc Ngôn nhìn phản ứng của hai người, dở khóc dở cười: “Mẹ à, hai người định làm cho con con sợ chết hay sao?” “Con của con?” Ba vị trưởng bối không hẹn mà cùng thốt lên. Tuy rằng người sáng suốt nhìn thì biết ngay là con của Mạc Ngôn, nhưng tất nhiên nghe đương sự tự khẳng định vẫn là rất khó chấp nhận nha. Đường mẫu chạy đến trước mặt Mạc Ngôn: “Sao lại thế này, con của con sao? Trời ạ, rất kích thích đó.” Phải biết rằng con trai mình bữa nào đến giờ không hề hé môi đến chuyện con cái, sao giờ đột nhiên lại có đứa con lớn thế này. “Chuyện này con nói sau.” Đường mẫu đón lấy Ân Hữu, ôm đến trước mặt 2 người kia: “Nhìn xem, giống Mạc Ngôn hồi bé quá sức. Ngoan, nói cho bà nội nghe, con tên gì?” Ân Hữu khó khăn nuốt nước bọt, cảm thấy ba người trước mắt giống như hận không thể tự sinh ra cậu: “Ân Hữu, con tên là Ân Hữu.” Bà nội phía bên kia giành lấy: “Tốt lắm, tốt lắm, mau đưa cháu cho ta.” “Không được, mẹ, con còn ôm chưa đủ? Ân Hữu à, ta là bà nội của con, gọi một tiếng bà nội đi con.” “Bà nội.” “Còn ta là ông nội con, kêu ông đi con.” Đường phụ cũng kích động không kém. Hưng phấn mãi một lúc ba người mới bình tĩnh lại. Bà nội ra vẻ tộc trưởng uy phong nói: “Tối nay cháu cố sẽ ngủ với ta.” “Không được mẹ à, mẹ lớn tuổi rồi. Để Ân Hữu ngủ với con.” Đường mẫu quyết không nhường nhịn. “Làm sao vậy được, chồng con tối ngủ ngáy ầm ỉ, làm phiền đến Ân Hữu.” “Con sẽ cho ông ngủ riêng.” Nghe hai người kia nói chuyện, Mạc Ngôn và cha nhất thời một thân mồ hôi lạnh. Nhất là Đường phụ, một bên là mẹ, một bên là vợ, còn có thể nói gì sao. Đúng lúc này, Ân Hữu đang ở giữa 3 người bị tranh chấp, bỏ đi sang ngồi vào lòng Mạc Ngôn. Mạc Ngôn cưng chiều ôm con vào lòng hỏi: “Sao vậy?” “Ông nội với bà nội thật khủng khiếp!” Nghe câu đó ba vị trưởng bối lập tức im bật, nhìn sang Ân Hữu. Ân Hữu hoảng sợ mọi người vây đến giành mình, vội vã ôm chặt cổ Mạc Ngôn: “Con muốn ngủ với ba, còn có mẹ Nhiên Nhiên nữa.” Ba vị trưởng bối đột nhiên hiểu ra, nhìn Mạc Ngôn hỏi: “Đây là con của con với An Nhiên sao?” Mạc Ngôn không nói gì, lấy miếng ngọc bội trên cổ Ân Hữu đưa ra, lời không cần nói nhưng mọi người đều hiểu.

68. Chương 68

Mạc Ngôn chưa lái xe đến nhà trẻ, đã nghe thấy tiếng khóc của An Nhiên từ xa. Tiếng khóc tuyệt vọng khiến người ta đau lòng. Thực ra trên đường đi, anh đã nghĩ rất nhiều đến lúc hai người gặp nhau. Mình sẽ sĩ vả cô ta, cười nhạo cô ta cuối cùng cũng không có hạnh phúc, sau đó sẽ tìm cách trả thù, tra tấn cô ta... Vậy mà đến lúc nhìn qua cửa xe, thấy dáng điệu vô vọng của người phụ nữ tóc ngắn kia, trong đầu Mạc Ngôn không còn tính toán được nữa, anh nhanh chóng mở cửa xe, đi nhanh về phía người phụ nữ ấy. Hoàn toàn quên dự định ban đầu làm cho cô ta phải quy lụy. An Nhiên cảm thấy cả người suy kiệt, bây giờ ai có thể giúp cô đây. Đột nhiên có vòng tay ôm cô thật chặt, cảm giác vừa xa lạ vừa thân quen... Cô giáo tỏ vẻ rất áy náy nói: “Con chị là do Đường tổng đón về.” Đường tổng? Sao lại vậy, chuyện này quá bất ngờ, cô không kịp chuẩn bị. Cô chờ người, không dám ngẩng đầu, không dám nhìn người đang ôm mình. Mạc Ngôn nhìn sang cô giáo, gật đầu nhẹ, rồi kéo An Nhiên đi. Rất thông dong, rất kiên định, không cho phép cô cự tuyệt. Cô gầy hơn hẳn trước kia khiến anh đau lòng. Đây chính là cảm giác đầu tiên của anh về cô. Cô rõ ràng không

hạnh phúc. Mãi đến khi An Nhiên bị đưa đến ngôi nhà hai người đã ở năm đó, cô mới bắt đầu có tí phản ứng. Cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn người mà mình đã luôn tưởng nhớ suốt 7 năm, trong ánh mắt người đó có bao nhiêu hàm ý, cô nhìn không thấu... Rồi người đàn ông ấy xoay cô lại, quyết liệt hôn cô, tình cảm như nước vỡ bờ. Anh yêu cô, nhớ cô tới tận xương tủy. Nhưng anh cũng hận cô. Mạc Ngôn đem An Nhiên đẩy lên chiếc giường hai người họ đã từng bao lần ân ái, đẩy cô nằm xuống. Có trời chứng giám, 7 năm qua anh đã nhớ cô thế nào. An Nhiên cũng không cự tuyệt, không phản kháng, bởi vì cô cũng rất nhớ anh. Mạc Ngôn hôn lên khắp người An Nhiên, rồi nói thẳng vào tai cô: “Tôi hận cô.” “Em biết.” “Nhưng mà tôi vẫn muốn cô.” Vừa nói những lời này Mạc Ngôn vừa tiến sâu vào trong cô, đây chính là người mà bao năm nay khiến anh đau khổ vì nhung nhớ. Hai người triền miên ân ái, như thể trên đời này chỉ có hai người bọn họ, không có hận thù, không có quá khứ. “An Nhiên, nói đi, nói rằng cô vẫn yêu tôi.” Mạc Ngôn hít mạnh, nói bằng giọng mũi. An Nhiên ôm chặt lấy anh từ phía sau lưng: “Em lúc nào cũng nghĩ đến anh, chưa từng lãng quên.” 7 năm đã qua rồi, nhưng Mạc Ngôn đối với cô vẫn một mực say mê, yêu đương kéo dài thâu đêm...

69. Chương 69

Đêm nay là đêm duy nhất trong suốt 7 năm qua Mạc Ngôn có thể ngủ trọn giấc. Lúc duỗi tay thấy bên cạnh trống trơn, anh lập tức tỉnh dậy. Người đàn bà chết tiệt này, lại tiếp tục bỏ anh mà đi sao. Không buồn mặc lại quần áo, Mạc Ngôn vội vàng chạy đến phòng khách, để rồi ngầy ngẩn cả người. An Nhiên bộ dáng thành thực như một người vợ hiền lành đang lau dọn thư phòng, trên bàn bày đồ ăn nghỉ ngơi. Rồi như cảm nhận được sự hiện diện của anh, cô ngước lên: “Anh dậy rồi hả, bữa sáng em làm xong để trên bàn, em đi về đây.” Nói xong cầm lấy áo khoác chuẩn bị đi ra ngoài, đi được 2 bước lại dừng: “Hôm nay, em sẽ đón con đi học về chỗ em.” Mạc Ngôn trong lòng căng thẳng, cố gắng kiềm chế: “Ai cho phép cô đi?” Cô ta lại muốn bỏ đi nữa sao? Sẽ không có chuyện đó đâu, cho dù 2 người ở chung không hạnh phúc, không vui vẻ, cũng sẽ không dễ dàng cho phép cô ta bỏ đi như vậy. Phải ở cùng nhau, chậm rãi tra tấn cô ta. An Nhiên ngầy ngẩn cả người, anh ấy thực sự hận mình, hiển nhiên sẽ không buông tha ỉn. Mạc Ngôn lạnh lùng nói: “Từ hôm nay trở đi, cô sẽ ở đây, còn nữa, cô đến làm ở công ty tôi.” Anh sẽ không cho cô ta bất cứ cơ hội nào để bỏ đi, cô ta phải luôn ở trong tầm mắt của anh, anh muốn như vậy. “Anh có cần làm vậy không? Anh hận em như vậy sao? Vậy mà vẫn muốn giữ em ở cạnh sao?” An Nhiên quay đầu lại hỏi. “Cô nói đúng, chính vì tôi hận cô nên mới giữ cô bên cạnh. Cô đáng bị tra tấn, Dư An Nhiên. Cho dù cô có chết, cô chỉ được phép chết lúc ở cạnh tôi.” Rõ ràng muốn giữ cô lại, nhưng lòng tự trọng không cho phép anh thừa nhận sự thật, hơn nữa anh cũng muốn chậm rãi trả thù cô. An Nhiên đột nhiên cảm thấy người đàn ông này bây giờ với cô là một người hoàn toàn xa lạ, khiến cô sợ hãi. Cô một chút cũng không nhìn ra ý đồ của anh: “Không có lý do gì em phải nghe anh cả.” “Cô cho là cô có lựa chọn sao? Nếu cô còn muốn gặp Ân Hữu thì đừng đôi co với tôi.” “Ân Hữu, anh bắt Ân Hữu đi đâu?” “Nó là con tôi, tôi không cho phép cô để nó thiếu thốn tình cảm. Từ nay về sau, con tôi là thiếu gia nhà họ Đường, không phải họ Dư. Hi vọng cô nhớ kỹ thân phận của mình, tôi không muốn thiên hạ biết con tôi có người mẹ như cô.” Có thể nói lời lạnh lẽo, vô tình đến vậy sao? Anh quay lại phòng thay quần áo, đi đến trước mặt An Nhiên: “Đừng quên có mặt ở công ty đúng giờ.” Nói xong câu nói lạnh lùng này rồi đẩy thẳng cửa bước đi. Không hề ngoảnh đầu nhìn lại, cô chuẩn bị cho anh.

70. Chương 70

Rốt cuộc là vì sao, vì sao từng đau khổ gần nhau, rồi sau cứ tưởng đã lãng quên. Rốt cuộc là ai không chịu quên, có lẽ con người ta vốn không dễ quên như vậy. An Nhiên nhìn bữa sáng còn nguyên trên bàn, cười khổ. Trước kia cô luôn muốn nấu cơm cho anh, nhưng mà chưa làm được. Bây giờ làm được rồi, anh ấy lại bỏ đi, chẳng buồn nhìn đến. Gian phòng này với 2 người đầy ắp kỷ niệm. Đây chính là nơi mà An

Nhiên định nghĩa được thế nào là ngọt ngào, thế nào là đau khổ của tình yêu. Nơi này cô sẽ mãi mãi khắc cốt ghi tâm...An Nhiên đứng trước cao ốc Kim kiều, do dự, bàng hoàng. Nhớ lại lần đầu tiên mình đến đây, cũng như bây giờ, do dự, có điều cái do dự khi đó rất khác. Điểm duy nhất không khác biệt, đó là cô đều phải lên tầng cao nhất gặp tổng tài. Thư ký ngăn cô lại: “Cô là Dư tiểu thư phải không?” An Nhiên nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì. “Tổng tài hiện không rảnh, cô ở đây chờ đi.” Nói xong, liền quay về với công việc. Trên tầng cao nhất này chỉ có phòng của tổng tài nên khá yên tĩnh. Bên ngoài là 2 thư ký coi bộ khá nhiều việc. Rồi một giọng nữ nũng nịu đâu đó lọt vào tai cô. “Thôi mà, đừng làm vậy, anh hư quá đi, lỡ người ngoài họ nhìn thấy...” Mặc dù không thấy người, nhưng nghe giọng cũng hiểu người phụ nữ này phong lưu đến mức nào. “Bảo bối, anh muốn em, phòng này không ai dám vào.” Tiếp theo toàn bộ tầng lầu vang lên tiếng phụ nữ rên rỉ, cùng tiếng thở dốc của đàn ông. 2 cô thư ký vẫn làm việc không chút phản ứng, tựa hồ đã quen chuyện này, không hề có ý phản nản. An Nhiên đứng sững đó, nghe rõ tiếng Mạc Ngôn cùng phụ nữ khác ân ái, móng tay vô thức bấm sâu vào da thịt. Cô tự nhắc nhở bản thân, không cần để ý, không cần để ý. Năm đó chẳng phải cô trước mặt bao người phải bỏ tình cảm của anh sao. Rồi cũng bao người nhìn thấy hình ảnh cô cùng người đàn ông khác triền miên sao. Đột nhiên thư ký lắc tay cô: “Tổng tài gọi cô vào.” Cách một lần cửa mà nặng nề đến vậy, An Nhiên hít sâu một hơi, lấy lại bộ dạng thong thả đẩy cửa đi vào: “Tổng tài.” Trong phòng vẫn còn nguyên hương vị cuộc ái ân vừa xong. Mạc Ngôn vẫn ôm nữ nhân xinh đẹp, không ngó đến cô nói: “Ai cho cô vào mà không gõ cửa. Đi ra, gõ cửa đi.” An Nhiên thực sự thấy tổn thương, anh nhất thiết cư xử tuyệt tình vậy sao? Nhưng cô vẫn quay ra, gõ vài tiếng, đợi bên trong có tiếng nói: “Vào đi.” Mạc Ngôn vô cùng chán ghét bộ dạng này của cô. Cố ý thân mật với nữ nhân khác ngay trước mặt cô, nhưng thật không ngờ cô đến một chút phản ứng cũng không có, không hề tỏ ra quan tâm. Cô càng bình tĩnh, anh càng muốn tra tấn cô, càng muốn cô phải chú ý.

71. Chương 71

Nữ nhân xinh đẹp hai tay như rắn quấn lấy cổ Mạc Ngôn: “Ngôn à, cô ta là ai?” Ánh mắt hết sức khinh thường. Mạc Ngôn âu yếm hôn lên bàn tay nữ nhân: “Cô ta là ai không quan trọng, em chẳng cần phải để ý.” Ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm An Nhiên, mong chờ cô mất bình tĩnh, dù chỉ một động tác phản ứng nhỏ. Nhưng mà cô vẫn trấn tĩnh như thế, thản nhiên. Thực ra An Nhiên cảm thấy mình gần như không thở nổi, phổi cô gần như tắc lại, cô không thể giả ngốc hơn nữa: “Tổng tài, xin hỏi anh cần phản phó việc gì?” cô khép nép nói. “Phỉ Nhi muốn ăn bánh kem ở tiệm Trung Sơn, cô mua đem về đây cho cô ấy.” Anh không thể chịu được việc An Nhiên không có một chút biểu tình như vậy. “Vâng, tôi biết rồi.” Nhìn cô quay lưng đóng cửa, Mạc Ngôn nhếch miệng cười, cô ta quả nhiên không có tình cảm gì với mình, thản nhiên đến vậy. Cô gái tên Phỉ Nhi kia cứ tưởng mình đối với Mạc Ngôn có chút đặc biệt, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác. Đường gia thiếu phu nhân là vị trí mà tất cả mọi cô gái đều mơ ước cơ mà. An Nhiên rất nhanh chạy ra khỏi cao ốc Kim kiều, sắc mặt trắng bệch, hơi thở hỗn hển, kích động lấy trong giỏ ra vài lọ thuốc, mỗi loại đổ ra mấy viên, vội vã nuốt vào miệng. Nuốt khan đến chảy nước mắt, vẫn cố gắng nuốt. Chung quy cô chỉ cần buông tay, không cần để ý, không cần suy nghĩ. Cửa hàng bánh ngọt này đúng là rất đông khách. An Nhiên đợi mãi mới nghe nhân viên cửa hàng gọi đến tên mình. “Dư tiểu thư, bánh của cô đây.” “Vâng” An Nhiên đứng dậy, bất ngờ, trước mắt tối sầm, sượt nữa ngã xuống đất. “Cẩn thận” một giọng đàn ông ôn nhu vang lên, thuận tay đỡ lấy cô. Một khắc ngắn trôi qua, cô khẽ lắc đầu, không để mình bị mất tỉnh táo. An Nhiên hướng người đàn ông mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu: “Cảm ơn.” Người đàn ông có giọng nói ấm áp dễ chịu, làm cho người nghe thực thoải mái: “Không cần cảm ơn, cô trông không khỏe lắm, có cần đến bệnh viện không?” “Không có việc gì, cảm ơn” An Nhiên cầm bánh ngọt hướng người đàn ông nói. Nhìn gương mặt An Nhiên tái nhợt rịn mồ hôi, Mạc Ngôn trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài. “Kem chảy hết rồi, ăn kiểu gì được chứ?” Phỉ Nhi soi mói chỉ vào bánh ngọt An Nhiên mới mua về. Thấy cô vẫn cúi đầu, không nói lời nào, Phỉ Nhi càng được nước lấn tới: “Cô cố ý phải không, đi lâu như vậy kem trên bánh chảy hết cả rồi.” An Nhiên nhỏ giọng nói: “Tôi không có” nghe thực nhu nhược. “Ngôn à, anh xem xem? Em không biết đâu, kêu cô ta đi mua lại cho em.” Phỉ Nhi làm nũng ngồi vào lòng Mạc Ngôn. “Thôi được rồi, bảo bối, chỉ là cái bánh kem thôi. Anh đưa em đi ăn nha. Chứ ở đây thấy người này người kia khó chịu quá.” Hai người cứ như vậy ôm ôm ấp ấp, bước ra khỏi phòng ngay trước mắt An Nhiên

72. Chương 72

Đến giờ tan tầm, An Nhiên vội vàng đến nhà trẻ đón con, vừa đến nơi đã thấy ba mẹ Mạc Ngôn đón Ân Hữu. Cô hoảng quá không biết làm thế nào, đành trốn sang một phía nhìn trộm con. “Nói cho bà nội nghe, con nhớ bà nội không?” Đường mẫu cũng chiều nhìn cháu hỏi. Ân Hữu thực bất đắc dĩ nhìn bà nội của mình, rõ ràng mới đưa mình đi học hồi sáng, đã hỏi đến vài lần câu này. “Dạ nhớ.” “Hay chưa, nhớ bà nội rồi có nhớ ông nội không?” Đường phụ cũng tham gia. “Dạ nhớ. Nhớ cả hai.” An Nhiên nhận thấy hai người này thực sự yêu thương con mình. Ân Hữu nhìn ông bà rồi, lại nhìn sang xung quanh tìm kiếm: “Ông à, mẹ Nhiên Nhiên đâu? Sao mẹ không đến đón cháu, rồi cùng về với chúng ta?” Bị Ân Hữu hỏi vậy, hai vị trưởng lão cũng thực khó xử, không biết trả lời thế nào. Năm đó, nếu không phải An Nhiên làm chuyện tuyệt tình như vậy, bọn họ đã thành người một nhà hạnh phúc rồi. “Ân Hữu ngoan, mẹ con nhiều việc, không có thời gian lo cho con, giờ con ở với bà nội không tốt sao?” “Nhưng mà mẹ Nhiên Nhiên rất hay hoảng sợ, cháu đã hứa sẽ không bỏ mẹ một mình.” An Nhiên ôm miệng mình, sợ bản thân phát ra tiếng động. Hai vị trưởng bối cũng thực đau lòng, còn nhỏ tuổi như vậy đã biết nghĩ cho người khác. “Vậy cháu với ông nội, bà nội, đi nói ba đón mẹ Nhiên Nhiên cùng về nhà được không?” “Được, được.” Nhìn Ân Hữu lên xe đi xa rồi, An Nhiên mới dám khóc thành tiếng, cô làm sao có thể bỏ con mình... An Nhiên như người mất hồn, ngơ ngẩn đi về nhà. “An Nhiên” ai đó gọi cô. “A, trời ạ, đúng là cô. Thật tốt quá” Tina ôm chặt lấy cô. An Nhiên lúc này mới nhìn rõ ai đang ôm mình: “Tina?” Cô cũng có phần cảm động. “Ừ, là tôi. Thực không thể tin được, còn có thể gặp lại cô. Mấy năm nay cô đi đâu? Sao không liên lạc với tôi? Cô có khỏe không?” “Cô hỏi nhiều như vậy, tôi biết trả lời thế nào.” Tina cao hứng kéo tay cô: “Đi, chúng ta đi ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện.” “Là cô mời đó.” “Không thành vấn đề, cô muốn ăn gì cũng được. Tôi rất vui.” Hai cô gái từng một thời đối địch vì một người đàn ông, nhưng lại cùng nhau trải qua sinh tử, thẳng cho tới hôm nay không có gì để phải giấu nhau, đây chính là duyên phận.

73. Chương 73

Mạc Ngôn đến nơi Tina chỉ, liền nhìn thấy An Nhiên bất tỉnh vì say, đang ngã trong lòng Tina. Tina nhìn Mạc Ngôn lao xe thẳng đến chỗ các cô, anh chỉ phanh xe lại cách chỗ cô ngồi có 2 mét thôi. Cô nuốt nghẹn trên cổ, tên đàn ông này định giết cả 2 hay sao vậy. Mạc Ngôn trong xe bước ra, điệu bộ thực khiến người ta sợ hãi. Tina thề, nếu ánh mắt thật sự có thể giết chết người khác, thì chắc cô đã chết mấy vạn lần rồi. “Cô ép cô ấy uống rượu hả?” Mạc Ngôn hung hăng nghiêng rằng hỏi. Ngay khi nhận được điện thoại của Tina báo An Nhiên uống rượu say, bảo anh đến đón, anh vô cùng tức giận. Tina đem An Nhiên đẩy vào lòng Mạc Ngôn: “Thôi đi, anh trách oan cho tôi. Trách không được, người ta nói có vợ thì quên người khác.” Mạc Ngôn nhìn người phụ nữ bé nhỏ trong lòng mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vì uống rượu mà đỏ bừng, miệng thì thảo lắm bả, tự thân không thể đứng vững được. Tina nhìn Mạc Ngôn: “Tôi giao người cho anh, anh phải chăm sóc cô ấy thật tốt. Cũng không biết cô ấy bị ủy khuất chuyện gì, uống say như vậy, tôi ngăn mãi không được.” Mạc Ngôn giữ cánh tay của An Nhiên, nghe câu cuối bất giác siết chặt hơn. Ủy khuất sao? Bức bối trong lòng mới uống thành như vậy sao? Có phải là vì quá khó chịu khi phải ở cạnh mình không? Tay An Nhiên bị Mạc Ngôn đột nhiên nắm chặt, cô mơ hồ nói: “Đau” Mạc Ngôn thô bạo vội kéo cô vào trong xe. Trên đường đi, Mạc Ngôn lái rất chậm, anh sợ An Nhiên chịu không nổi rồi choáng đầu nôn ngược ra cả. Về đến nhà anh bế cô vào trong phòng, lấy một chiếc khăn đắp nước, nhẹ nhàng giúp cô lau sạch. An Nhiên uống say cuồng cả đầu óc, căn bản không còn ý thức được mình ở đâu, vẫn nghĩ mình đang ở cùng với Tina. “Muốn nôn hả?” Mạc Ngôn nâng cô khỏi sofa, đỡ cô dựa vào lòng mình. An Nhiên không trả lời Mạc Ngôn, có lẽ cô căn bản không nghe được anh nói gì, rồi cô lại nhỏ giọng lẩm bẩm tiếp: “Tôi khó chịu, tôi khổ lắm.” Mạc Ngôn vỗ nhẹ lên mặt An Nhiên: “An Nhiên, An Nhiên? Cô làm sao vậy, khó chịu chỗ nào?” Anh không ngờ An Nhiên cứ lẩm bẩm như vậy. “Cô biết không? Anh ấy nói rất hận tôi, rất chán ghét tôi.” An Nhiên vẫn thì thảo lặp lại hai câu này. Mạc

Ngôn ôn nhu hôn lên khóe mắt đầy lệ của cô: “Đó là do anh quá yêu em.” Rồi anh cẩn thận ôm cô đem vào phòng ngủ, đột nhiên có một khắc anh cảm thấy cô còn mỏng manh hơn chính vẻ ngoài của cô. Cô cứ như vậy gầy sút đi, nếu không giữ cẩn thận sẽ bị gió cuốn đi mất. An Nhiên úp mặt vào lồng ngực Mạc Ngôn khẽ thì thầm: “Anh ấy vĩnh viễn không biết tôi yêu anh ấy đến mức nào...” Trong phút chốc, cả không gian như đông cứng lại. Mạc Ngôn cúi đầu nhìn người phụ nữ trong lòng mình, khóe miệng hơi cong lên

74. Chương 74

An Nhiên cảm thấy đau đầu khủng khiếp, cứ như thể đầu cô sắp nổ tung. Cô hừ nhẹ một tiếng, rồi mơ hồ cảm thấy hình như có ai đó đang day day thái dương cho cô, động tác rất nhẹ nhàng, ôn nhu. An Nhiên mở mắt ra, đối diện với cặp mắt thực quá dịu dàng đang nhìn cô: “Đau đầu lắm sao?” Mạc Ngôn vẫn tiếp tục day huyệt cho cô. Với sự thay đổi trong thái độ của anh như vậy, hiển nhiên An Nhiên không quen, tự hỏi rốt cuộc anh đối với cô thế nào đây? Là lạnh lùng hay ôn nhu? Mạc Ngôn kéo cô vào trong lòng mình, nói: “Về sau đừng uống nhiều rượu như vậy, sẽ bị đau đầu, nghe không?” An Nhiên nghe rõ được nhịp tim của anh, cảm thấy thực êm tai: “Biết rồi, sau này sẽ không vậy nữa.” Rồi Mạc Ngôn sờ tay lên mái tóc rất ngắn của cô lại bảo: “An Nhiên, sau này cũng đừng cắt tóc, ta thích nhìn cô để tóc dài.” “Hiểu rồi.” Cô không rõ vì sao Mạc Ngôn lại trở nên như vậy, không biết cô nên cảm thấy hạnh phúc hay khổ sở đây? Bước vào đại sảnh công ty, An Nhiên cũng không để ý xung quanh, chỉ cúi đầu đi tới. Chỉ đến lúc thấy có một vài người đứng chắn trước mặt, cô mới tạm dừng lại. “A, thật sự là chị” Hiểu Lộ hưng phấn ôm lấy An Nhiên nói. An Nhiên lúc này mới nhìn rõ, trước mặt chính là nhóm người Hiểu Lộ và Nguyên Tịch. “Chị, chị về hồi nào, sao không gọi cho em biết.” Hiểu Lộ kéo tay cô oán giận nói. “Anh Hạo kể cho em nghe, mà em cứ không tin.” Anh Hạo đứng phía sau hướng An Nhiên nhún vai về bất đắc dĩ. Biết làm sao được, Diễm Diễm học cùng trường với Ân Hữu, sớm muộn bọn họ cũng biết thôi. Gặp lại mọi người, An Nhiên thật ra rất vui. Anh Hạo cùng Nguyên Tịch đã kết hôn, Hiểu Lộ với Cao Phong cũng sắp rồi. Mọi người dường như đối với chuyện xảy ra 7 năm trước đã quên lãng, không ai muốn nhắc lại. Có lẽ thời gian có thể xóa nhòa tất cả, bất kể là chuyện gì, bất kể là hận thù. Mỗi người đều đã bị tổn thương, và đều đã được chữa lành. Mạc Ngôn đưa Ân Hữu đến nhà ăn, Ân Hữu lập tức phát hiện ra An Nhiên đang đứng lẫn giữa mọi người. Rất nhanh cậu hướng cô chạy tới: “Nhiên Nhiên à” “Ân Hữu” An Nhiên ôm lấy cổ con, đã mấy ngày cô không gặp con rồi. “Ân Hữu, chào chú với dì đi con.” Ân Hữu rất ngoan nghe theo, mà khi nhìn đến Cao Phong thì cậu lại cất tiếng gọi: “Ca ca” “Tất cả mọi người đều bật cười. Cao Phong ôm lấy Ân Hữu: “Nhóc con, sao tự nhiên giảm thứ bậc của ta vậy?” Ân Hữu dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Cao Phong: “Không phải ca ca sao? Nhưng mà anh còn rất trẻ mà.” Những lời này ai nghe được mà không hài lòng chứ. Cao Phong cười, vẻ mặt rạng rỡ: “Mạc Ngôn, miệng lưỡi anh thật ác độc, làm sao nói chuyện với con mình kiểu đó được?” “Hả? Phải không? Giờ tôi mới biết trong lòng anh luôn nghĩ tôi là kẻ độc ác.” “Hắc hắc, nói giỡn thôi mà.” Biết mình lỡ lời, Cao Phong giả bộ ngớ ngẩn để lừa người. Ân Hữu nghe Cao Phong đáp vậy liền lắc đầu, mắt nhìn có ánh khinh bỉ: “Không có tiền đồ” Mọi người không thể nhịn cười được, quả nhiên là di truyền tính cách của Mạc Ngôn, là một tiểu bạo chúa.

75. Chương 75

Phỉ Nhi bị Mạc Ngôn lơ suốt mấy ngày, cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng lại không dám tìm tới cửa gây sự. Hơn ai hết cô hiểu Mạc Ngôn là người có tính cách hơn người, anh tìm tới người ta, chứ người khác đừng mong cầu anh. Trong mắt anh phụ nữ chẳng là gì, nói gì đến việc coi trọng. Cô biết mình phải nhẫn nại, không thể sốt ruột, muốn cái gì thì từ từ nó sẽ đến. Cùng ăn cơm với mọi người xong, Ân Hữu khẽ bĩu cái miệng nhỏ, điệu bộ rất không vui. Mạc Ngôn ôm con hỏi: “Làm sao vậy, ai chọc Ân Hữu nhà ta giận vậy? Nói ba nghe xem.” “Ba, con hôm nay có thể không đến chỗ ông nội không? Con muốn ngủ với ba mẹ.” Cậu nhóc nói với giọng rất đáng thương, lại có ý thỉnh cầu. Mạc Ngôn nghe xong, nhìn sang An Nhiên xem phản

ứng của cô, anh biết cô muốn giữ con bên mình. “Ừ, vậy hôm nay chúng ta cùng nhau ngủ.” “Nha, thật tốt quá, ba thật tốt.” Cái miệng nhỏ nhắn ngay lập tức hôn chóc một cái lên mặt của Mạc Ngôn. Tuy An Nhiên đang cúi đầu, Mạc Ngôn vẫn nhìn thấy nét cười của cô. “Nhiên Nhiên, mẹ nghe thấy không? Ba nói con có thể cùng ngủ với hai người.” Sự An Nhiên còn chưa để ý thấy tin tốt này, cậu nhóc nhanh chóng lặp lại. An Nhiên ngẩng đầu, khẽ nhéo lên má con nói: “Mẹ có nghe rồi” Người qua đường nhìn thấy ba người bọn họ đều rất hâm mộ, ba người này đều rất đẹp, mà lại rất ngọt ngào yêu thương nhau nha. Nhưng đối diện phía bên kia đường, trong một chiếc xe, lại có một đôi mắt phần nộ nhìn họ. Phỉ Nhi hai tay nắm lấy bánh lái, miệng lầm bầm: “Khó trách mấy ngày này không liên lạc với mình, thì ra là có đồ chơi mới.” Nhưng cái cô ả kia sao trông quen mặt vậy, là cô ta sao? Cái kẻ bị Mạc Ngôn hạ nhục trong văn phòng hôm đó? Quả là có bản lĩnh, sớm vậy đã cầu được Mạc Ngôn. Còn cái đứa nhỏ kia có liên quan gì đến Mạc Ngôn đây? Đến khi nhìn rõ được gương mặt của Ân Hữu, Phỉ Nhi mới sợ ngây người, đứa bé giống Mạc Ngôn như vậy, rõ ràng là con anh. Làm sao có chuyện anh không kết hôn mà có con lớn như vậy, chẳng lẽ là con riêng với cô ả đó? Nghĩ vậy, Phỉ Nhi lại tươi tỉnh mặt mày, lộ ra nét cười tà ác. Lấy ra di động chụp lại hình ảnh ba người một nhà kia. Làm xong hết thấy, cô ta cười nói: “Thật sự là trời cũng giúp ta, có ý tứ.” Nói rồi lái xe đi thẳng.

76. Chương 76

Mấy ngày nay tâm trạng Mạc Ngôn rất tốt, dĩ vãng trước kia hình như đã sớm theo gió tan biến. Bây giờ anh chỉ cần An Nhiên ở bên cạnh mình, chỉ cần có thể bắt cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô, anh đã cảm thấy thực hạnh phúc, thực bình an. Nghĩ đến đây, Mạc Ngôn lại không tự giác nhắc điện thoại nội bộ, anh lại nhớ cô nữa rồi. Xem ra phải chuyển bàn làm việc của cô vào trong phòng anh, để chỉ cần ngẩng đầu lên là được thấy cô. Điện thoại kêu một hồi lâu vẫn không có người nhận, chẳng lẽ đi toilet? Nhưng ngay khi Mạc Ngôn chuẩn bị ngắt thì có người bắt máy. “Em đi đâu mà mãi giờ mới nhận điện?” Mạc Ngôn nhìn không được hỏi. “Tổng tài, là tôi.” Thư ký cẩn thận hồi đáp. Mạc Ngôn vừa nghe liền thấy không đúng, không phải cô: “Dư An Nhiên đâu?” Thư ký tuy rằng chỉ nghe qua điện thoại, nhưng cả người vẫn toát mồ hôi lạnh: “Dư tiểu thư nghe điện thoại xong liền đi ra ngoài rồi ạ.” “Đi ra ngoài, đi đâu?” Mạc Ngôn thừa nhận tâm trạng mình đã tệ đi rất nhiều, cô gái này lại chạy đi đâu nữa đây. “Cô ấy chưa nói đi đâu. Nhưng xem ra khá vội.” Thư ký trả lời. “Phanh” một tiếng, thư ký chỉ cảm thấy màng tai như bị xuyên thủng. Vị tổng tài này thật sự là vui buồn bất thường, mới hai ngày vừa rồi tâm trạng cực tốt, hôm nay tự dưng lại thế này. Mạc Ngôn hung hăng cúp điện thoại, rút di động gọi trực tiếp cho cô. Cô gái này còn dám tắt điện thoại nữa. Tốt, tốt lắm, Mạc Ngôn tự nói thầm một mình, rồi cứ thế đi đi lại lại trong văn phòng. Không được, anh phải ra ngoài tìm cô. Anh sợ cô lại biến mất một lần nữa. Mạc Ngôn đập phịch một tiếng, hỏi thư ký ở trước cửa: “Cô ấy đi ra ngoài bao lâu rồi?” “Đã được nửa giờ ạ.” Mạc Ngôn liền tỏ ra bình thường, đi thẳng tới thang máy. Mới đi nửa giờ, hẳn là chưa đi xa, tìm được cô về xong là bắt ở cạnh mình, cảm có đi đâu ngoài tầm mắt. Mạc Ngôn cứ như vậy lái xe chạy vòng quanh khu vực lân cận công ty, ánh mắt không ngừng đảo khắp người đi đường. Không phải, không phải, bao nhiêu người đi ngang qua đều bị gạt ra khỏi tầm mắt. Đi qua mấy dãy phố rồi, vẫn chưa tìm thấy cô, rốt cuộc cô đi đâu đây? Ngay lúc anh bắt đầu cảm thấy lo lắng, thì một hình bóng rất gầy, rất quen thuộc lọt vào tầm mắt. Là cô, là An Nhiên. Mạc Ngôn không xuống xe tra hỏi cô ngay, mà chỉ lẳng lặng lái đi theo cô. Anh muốn xem cô gấp gáp như vậy, rốt cuộc là định gặp ai

77. Chương 77

“Ồ đây” Tuyên Nguyên hướng An Nhiên vẫy vẫy tay. “Chờ lâu chưa vậy?” Tuyên Nguyên tỉ mỉ đánh giá cô, sau đó đưa tay nhẹ vuốt lên mái tóc đã bắt đầu dài của cô: “Em như thế nào bỏ về đây, không buồn báo với tôi một tiếng vậy?” An Nhiên nghịch ngợm thè lưỡi với hắn: “Thực xin lỗi nha, khiến anh lo lắng.” “Biết

tôi sẽ lo lắng, mà vẫn bỏ về không nói một tiếng, nếu không phải bệnh viện báo cho tôi biết em không đến trị liệu một thời gian dài rồi, thì chắc em còn định gạt tôi nữa.” Tuyên Nguyên không ngờ mình chỉ vừa đi một thời gian có việc, An Nhiên đã mang theo Ân Hữu về nước. “Yên tâm, tôi đã khỏe hơn nhiều, bây giờ gần như không cần uống thuốc rồi.” An Nhiên không dám nói cho Tuyên Nguyên biết mình còn uống thuốc, thân thể của cô rõ hơn ai hết. Bảy năm trước, An Nhiên một mình đến Pháp, lẻ loi hiu quạnh, không nơi nương tựa, lại đang mang thai. May mắn Tuyên Nguyên tìm được cô, rồi cứ thế đi theo chăm sóc cả hai mẹ con, dần dần chuyện trước kia chẳng ai còn để trong đầu nữa. Điều duy nhất khiến Tuyên Nguyên canh cánh trong lòng chính là bản thân năm đó tiêm vào người An Nhiên loại dược vật đó, dù chẳng tạo ảnh hưởng nghiêm trọng gì tức thời, nhưng càng về sau thì sức khỏe cô ngày càng kém. Thời kì đầu trị liệu mỗi kỳ sáu tháng, nhưng đến cuối cùng thì phải trị liệu hàng tuần, bác sĩ nói nếu không trị liệu đúng lịch, sẽ nguy hiểm đến tính mạng. “Sao em lại để tóc dài rồi, sao không cắt ngắn hả?” Bác sĩ đã dặn dò, cơ thể An Nhiên rất khó hấp thu dinh dưỡng, cô không nên để tóc dài. An Nhiên mỉm cười: “Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ lại, tôi cảm thấy mình để tóc dài trông đẹp hơn.” Cô không muốn nói cô nuôi tóc là vì Mạc Ngôn thích thế. “Ai nói, em thế nào cũng rất đẹp.” Tuyên Nguyên rất chân thành nói. “Đừng nói móc tôi chứ. Mà anh định lúc nào thì quay về vậy?” “Chưa nghĩ tới, tạm thời sẽ không trở về.” Sau đó lại kéo tay An Nhiên: “Nếu về thì tôi muốn em cùng về với tôi.” An Nhiên nở nụ cười: “Không có liên quan nha.” “Cái gì, tôi chân thành vậy mà một chút em cũng không động lòng sao? Ai, tôi thất bại thế sao.” An Nhiên nhìn người đàn ông đã hết lòng giúp mình suốt mấy năm ở nước ngoài, thật là có nhiều cảm xúc, ai mà ngờ được bọn họ đã từng chia sủng vào nhau. “Cậu ấy biết em quay về rồi hả?” Tuyên Nguyên đột nhiên hỏi An Nhiên gạt gạt đầu, xem như thừa nhận. “Vậy còn Ân Hữu?” “Anh ấy đã biết là con của mình rồi, hiện tại Ân Hữu đang ở cùng với cha mẹ anh ấy.” An Nhiên bắt đầu nói. Tuyên Nguyên xoa đầu An Nhiên, an ủi cô: “Kỳ thật như vậy cũng tốt, bớt vất vả cho em. Em có định nói với cậu ấy sự thật không?” Đột nhiên An Nhiên trở nên vội vã: “Không, đừng, đừng cho anh ấy biết.” “Được rồi, tôi sẽ không nói.” Phía bên kia đường, từ trong xe mình, Mạc Ngôn bị hình ảnh hai người trước mắt làm cho đau đớn. Gấp gáp chạy ra ngoài, hóa ra là để gặp người đàn ông khác khác. Mía mai thay, người đàn ông này không phải ai xa lạ, chính là người bảy năm trước An Nhiên vì hắn mà từ bỏ Mạc Ngôn. Nay, cô ta lại muốn diễn lại tuồng cũ sao? Dư An Nhiên, tôi sẽ không mềm lòng với cô nữa, sẽ không từ thủ đoạn, đem cô giữ chặt bên người, chậm rãi tra tấn. Mạc Ngôn oán hận suy tính trong lòng.

78. Chương 78

Trong phòng tối đen, An Nhiên hơi thất vọng, Mạc Ngôn còn chưa về nhà. Đến lúc bật đèn lên cô mới thấy anh đã ngồi trên sofa từ lúc nào mà không hề lên tiếng. “Anh về rồi sao không bật đèn lên?” An Nhiên thả túi xách, đi lấy nước uống. Mạc Ngôn đứng lên, đi về phía cô: “Vì sao ư? Cô có tư cách hỏi sao?” Bàn tay cầm ly nước của cô chợt run: “Anh làm sao vậy?” Mấy ngày nay chẳng phải hai người vẫn ở bên nhau rất tốt sao? Mạc Ngôn nhìn về mặt ra chiều trấn định tự nhiên của An Nhiên lại nhớ đến cảnh tượng lúc ban ngày cô ở bên người đàn ông kia thân mật là vậy, cười tươi là thế. Con giận bùng nổ, anh vươn tay nâng cằm cô lên: “Cô cảm thấy mấy ngày nay tôi quá nhân nhượng với cô rồi phải không?” Con người này lại có chuyện gì nữa đây, tâm trạng vẫn cứ luôn thay đổi thất thường như vậy. An Nhiên có thể cảm giác được cằm cô bị nắm rất đau. “Anh rốt cuộc làm sao vậy?” “Dư An Nhiên, cô giỏi lắm, xem ra là tôi trước kia đã coi thường cô rồi. Cô thích cùng lúc vui vẻ với nhiều thằng đàn ông lắm phải không, hả?” Mạc Ngôn thừa nhận anh hoàn toàn bị cơn giận chi phối, tại sao cứ mỗi lần đối mặt với chuyện có liên quan đến An Nhiên anh lại mất lý trí như vậy chứ? An Nhiên thái độ vẫn cứ không mặn không nhạt càng khiến Mạc Ngôn tức giận. Anh dùng sức đẩy cô sang một bên, đầu tiên có tiếng thủy tinh vỡ rồi cô ngã xuống, tay đè lên mảnh thủy tinh, máu bắt đầu chảy ra. Trong lòng Mạc Ngôn đau nhói, anh chưa từng muốn làm cô bị thương. Anh muốn đến đỡ cô lên, xem vết thương của cô có nghiêm trọng không... Nhưng lòng tự trọng lại không cho phép, không cho phép anh làm như vậy. Trong khoảnh khắc khi ngã xuống, An Nhiên cảm thấy lòng đau đớn, hoàn toàn không để ý đến cái đau từ vết thương ở tay mình. Mạc Ngôn đang đợi, đợi cô mở miệng giải thích nhưng vẫn không có gì. Luôn luôn là vậy, cô còn không buồn tìm lấy một cái cớ để lừa dối anh. “Cô chẳng phải rất lợi hại sao? Thân thủ không thường cơ mà? Sao hả, bây giờ cô

định giả vờ đáng thương khiến người ta mủi lòng à?” Cô ấy vốn công phu rất cao, chỉ đẩy một cái làm sao ngã xuống thế được chứ. An Nhiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Mạc Ngôn nở nụ cười: “Anh nói đúng, tôi đang giả vờ đáng thương đây, tôi thích vui vẻ với nhiều người đàn ông cùng lúc đây. Bây giờ anh mới biết. hình như hơi muộn rồi” “Cô...” Mạc Ngôn không ngờ người đàn bà này lại thừa nhận tất cả nhanh như vậy: “Được lắm, cô quả nhiên là loại đàn bà không có trái tim. Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ cho cô biết cái giá của việc phản bội tôi, rồi bỏ tôi là thế nào.” “Tôi mới bắt đầu xem đây.” Mạc Ngôn lao sầm ra phía cửa.

79. Chương 79

Đã một tuần trôi qua, suốt một tuần, Mạc Ngôn không hề xuất hiện, không đến công ty lại càng không về nhà. “An Nhiên, tan tầm rồi còn chưa về à?” Thư ký của Mạc Ngôn tốt bụng nhắc. Không biết vì sao cô vẫn luôn cảm thấy cô gái này rất đáng thương, khiến cho người ta phải đau lòng. “Tôi còn ít việc thôi, sắp xong rồi.” “Ừ, vậy cô làm tiếp đi, Đừng làm muộn quá.” Thư ký cười rồi tạm biệt cô. An Nhiên nhìn cánh tay bị thương từ tuần trước, băng gạc lại thấm đỏ. Đã một tuần rồi mà vết thương vẫn chưa khép miệng, cô nhớ bác sĩ đã từng nói nếu đến một lúc nào đó vết thương của cô không lành được, máu không đông lại được thì chính là lúc cô cách cái chết không còn xa nữa. Công việc cuối cùng cũng xong, bên ngoài màn đêm đã buông xuống, nơi nơi lên đèn rực rỡ. An Nhiên lẻ loi một mình đi về nhà, không biết đang có một đôi mắt tham lam theo dõi cô từ phía sau đã lâu. Sự việc xảy ra quá nhanh, An Nhiên còn chưa kịp phản ứng thì túi xách của cô đã bị một kẻ lái xe mô tô giật lấy. Cô cố giữ chặt lấy dây túi nên người cũng cứ thế bị lôi theo xe. “Cô buông ra đi.” Một người đàn ông vội vàng chạy tới. An Nhiên chỉ chỉ chiếc xe đã đi khá xa: “Túi xách, túi xách của tôi.” rồi ngất luôn. Tina đang định gọi cho An Nhiên rủ đi ăn tối thì người nhận điện thoại lại là một người đàn ông lạ. Anh ta báo với cô rằng An Nhiên đang ở bệnh viện. Tina vội vàng chạy đến phòng bệnh của An Nhiên nhưng lại bị một người đàn ông chặn ngay cửa phòng. Anh ta làm động tác “suyt” với Tina: “Nói nhỏ chút, cô ấy chưa tỉnh.” “Vừa rồi người nhận điện thoại là anh à?” Tina nhìn anh ta và hỏi. “Đúng, là tôi.” Tina nhìn qua cửa kính của phòng bệnh, An Nhiên đang nằm trên giường: “Sao lại thế chứ?” Người đàn ông giao cho Tina một cái túi xách: “Lúc đó có kẻ lái xe mô tô giật túi của cô ấy, cô ấy không chịu buông nó ra nên bị kéo theo xe một đoạn.” “Trời ơi ngốc quá đi mất, chỉ là cái túi thôi mà. Lại để mình thành như vậy.” Tina nhìn cái túi xách trông rất bình thường nói. “Thật ra, đây không phải là lần đầu tôi gặp cô ấy. Lần trước khi gặp tình hình của cô ấy cũng không khả quan lắm, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.” Thì ra anh ta chính là người đỡ An Nhiên ở cửa hàng bánh ngọt. Tina quay đầu nhìn anh ta: “Anh nói gì vậy? Nghiêm trọng vậy là có ý gì?” “Cô không biết sao? Tôi tưởng cô phải biết rồi chứ.” Tina có vẻ kích động: “Nói cho tôi biết, có chuyện gì?” Người đàn ông do dự một hồi rồi nói: “Bác sĩ nói, cô ấy chỉ còn sống được nhiều nhất là nửa năm nữa thôi.”

80. Chương 80

Người đàn ông cứu An Nhiên tên là Tô Nghệ, một người khá tốt bụng. Tina tiễn Tô Nghệ ra cửa: “Cảm ơn anh đã đưa An Nhiên đến bệnh viện.”

Tô Nghệ mỉm cười: “Đừng khách sáo, người khác ở vào hoàn cảnh đó cũng sẽ làm vậy thôi. Thôi vậy được rồi, tôi về đây, cô mau trở lại phòng bệnh đi. Cô ấy chắc sắp tỉnh đây. Có việc gì cứ gọi cho tôi.”

“Vâng, cảm ơn.” Nói xong Tina vội xoay người đi vào bệnh viện.

Nhìn cô gái đang nằm trên giường, Tina thở dài, mở xem túi của An Nhiên, thấy chẳng có gì giá trị lắm, nhưng có một ngăn kéo nhỏ, bên trong hình như là một mảnh báo gì đó.

Đó là một tấm ảnh chụp, mà nói thực ra cũng không thể gọi là ảnh. Nó chỉ là bức hình được cắt ra từ một tờ báo. Tấm hình chụp Mạc Ngôn ôm An Nhiên dưới ánh đèn đường mờ nhạt một tối nọ khi anh đưa cô về nhà, được chụp từ 7 năm trước.

Lúc ấy An Nhiên còn tức giận kẻ chụp ảnh lên đó, đầu gối 7 năm sau chỉ vì một tấm hình không ra hình này lại suýt nữa mất mạng.

Cảm giác An Nhiên đã tỉnh, Tina vội vàng đem bỏ lại tấm ảnh vào ngăn nhỏ của túi.

“Cô tỉnh rồi hả, An Nhiên.” Tina điều chỉnh vẻ mặt của mình.

An Nhiên nhìn thoáng qua cánh tay mình, toàn bộ mặt trên của tay bị trầy, máu vẫn rỉ từ các vết trầy đó.

“Cô muốn uống nước không?”

“Không cần. Cái túi...” An Nhiên nhìn nhìn bốn phía, chưa nói xong Tina đã đáp lời.

“Nó hả?” Tina chỉ vào cái túi ở cạnh.

Tina nhận ra An Nhiên ngay lúc trông thấy cái túi, khóe miệng có hơi giãn ra, cô gái ngốc nghếch này thực khiến người ta đau lòng.

“Vì sao cô không nói ra sự thật?” Tina ngồi cạnh An Nhiên hỏi.

An Nhiên trong lòng sững sốt: “Cô đang nói gì thế, cái gì không nói cơ?”

Tina dốc hết đồ trong túi xách của An Nhiên ra giường: “Bây giờ thì cô hiểu rồi chứ? Còn định giấu giếm tới khi nào?”

“Cô biết cả rồi.” An Nhiên tỏ ra bình thản.

“An Nhiên, sao cô luôn ngốc thế chứ, cô lại định tiếp tục trốn đi, một mình chờ chết sao?”

An Nhiên không nói gì, cam chịu. Cô thừa nhận, cô quả thật ngẩn như vậy, cô không muốn liên lụy đến người cô yêu, chỉ muốn im lặng ra đi.

Tina vừa bỏ mấy lọ thuốc vào trong túi, vừa nói: “An Nhiên, tôi sẽ không để cô làm vậy nữa, lần này, tôi sẽ không làm người đứng nhìn nữa.”

Nhìn Tina lấy điện thoại di động ra, An Nhiên sốt ruột, cô bắt chắp tay đang bị vướng bởi mấy dây truyền dịch, giữ chặt tay của Tina lại: “Tina, đừng mà, tôi không muốn cho anh ấy biết.”

Nhìn ánh mắt cầu xin của An Nhiên, Tina lưỡng lự buông di động.

“Tôi có thể không nói, nhưng cô phải hứa với tôi sẽ điều trị đàng hoàng.” Tina nhìn An Nhiên nghiêm túc nói.

An Nhiên ra sức gạt đầu, chỉ cần không nói cho Mạc Ngôn biết là được rồi.

“Thôi cô nghỉ đi, tôi đi mua thức ăn cho.”

Tina ra khỏi phòng rồi, An Nhiên vội lấy tấm hình trong túi ra. Trong ảnh là cô đang ôm Mạc Ngôn dưới ánh đèn đường, mái tóc dài mềm mại xõa ra. Mọi thứ vẫn còn rất rõ trong tâm trí cô.

Đây là tấm hình duy nhất chụp hai người với nhau mà cô có

81. Chương 81

Trong quán bar, Mạc Ngôn cứ thế liên tục uống rượu. Anh đã cố chịu đựng không đi tìm người con gái kia, cố không nghĩ đến cô.

Phỉ Nhi uốn éo cái eo nhỏ đi đến cạnh anh: “Ngôn, chúng ta về nhà đi.”

Cả tuần nay Mạc Ngôn đều ở chỗ Phỉ Nhi, nên cô tin chắc Mạc Ngôn có tình cảm với mình rồi.

“Cút.” Mạc Ngôn không hề lưu tình đẩy Phỉ Nhi ra, một mình đi về phía cửa.

Phỉ Nhi hung dữ nhìn chăm chăm Mạc Ngôn đang bỏ đi, rồi sẽ có một ngày người đàn ông này thuộc về mình.

Mạc Ngôn không thể nào khiến mình trở nên vô tình như người kia được, anh nhớ cô, anh muốn gặp cô.

Nhưng khi mở cửa ra, cả nhà tối đen. Bật đèn lên cũng không thấy ai. Mạc Ngôn tự cười giễu, quả nhiên không chờ mình, chắc cô ta đến chỗ thằng đàn ông kia rồi.

Người trong công ty trông thấy Mạc Ngôn đột nhiên thấy rùng mình. Mạc Ngôn liền một tuần không đến làm, giờ xuất hiện lại khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Mạc Ngôn đi thẳng đến chỗ thư ký hỏi: “Dư An Nhiên đâu?”

“Cô ấy chưa đến.” Thư ký cẩn thận trả lời.

Mạc Ngôn giận dữ nghiêng răng ra lệnh: “Gọi điện thoại, bảo cô ta lập tức vác xác đến đây.”

Ở nhà đợi suốt một đêm, Mạc Ngôn trong lòng vô cùng tức giận đến công ty, không ngờ người đàn bà chết tiệt này còn chưa tới.

“Tổng giám đốc.” thư ký đi vào phòng tổng giám đốc.

“Nói.”

“Dư tiểu thư nói mấy ngày nữa sẽ đến nộp đơn xin nghỉ việc.”

“Cái gì?” Mạc Ngôn gầm lên giận dữ khiến cô thư ký sợ run.

“Cô ra ngoài trước đi.” Không ngờ cô ta mau chóng tìm cách rời khỏi mình như vậy. Một cảm giác sợ hãi dâng lên trong anh.

Nghĩ đến đó, Mạc Ngôn vội rút di động ra, thuận thực nhấn số.

Nhìn di động không ngừng kêu, An Nhiên chậm chạp không dám nhận. Cô không biết phải nói gì với anh nữa.

“Nghe đi, chẳng lẽ cô định trốn cả đời.” Tina cầm điện thoại di động đưa tới chỗ cô.

Cả đời, nếu thật sự còn có cả đời, cho dù là trốn đi, vụng trộm nhìn anh, cô cũng nguyện ý.

Ý thức được mình nói sai, Tina an ủi nói: “Đừng suy nghĩ nhiều được không? Cô phải an tâm chữa bệnh, sẽ khỏe lại thôi.” Vì sao người tốt đều không có kết cục tốt đẹp vậy.

Điện thoại ngừng lại vang, vang lại ngừng, An Nhiên chậm rãi cầm lấy: “Alô.

82. Chương 82

Tina khẽ xua tay nói: “Thôi tôi đi về trước, sợ đến lúc gặp anh ta rồi sẽ không kìm được mà nói ra mất.”

“Ừ, cô đi cẩn thận.”

Lúc Mạc Ngôn tới phòng bệnh của An Nhiên, nhìn thấy cánh tay cô trầy trụa khắp nơi, các vết thương vẫn còn tấy đỏ thực sự rất đau lòng. Tuy nói muốn trả thù cô, tra tấn cô, nhưng khi nhìn thấy cô bị thương thật thì anh lại lo lắng, đau lòng hơn ai hết.

An Nhiên vừa định nhổ dây lấy bình nước đầu giường, một bàn tay đã đưa ly nước tới cho cô.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không có biểu lộ gì trên mặt: “Anh tới rồi à.”

“Cô làm sao lại bị vậy?” Mạc Ngôn chú ý nhìn các vết thương của cô, cô gái này này rốt cuộc sao đây, vài ngày không gặp đã biến mình thành thế này.

An Nhiên uống nước rồi để cốc lại trên bàn: “Không cẩn thận trượt ngã thôi.”

Mạc Ngôn có đôi khi thật muốn tự tay bóp chết người con gái này, cô luôn có thể dễ dàng khơi mào lửa giận trong anh. Cái bộ dáng tôi không làm sao kia lại làm cho người ta vô cùng tức giận. Bản thân anh nghe tin cô đang ở bệnh viện tim muốn nhảy ra ngoài, còn cô thì lại không thêm quan tâm.

“Vì sao không gọi điện thoại cho tôi?” Cô ta không cần mình, không muốn dựa vào mình. Ở trong lòng cô, anh không có lấy chút trọng lượng nào sao? Cho dù biết nếu cô không về chỉ một đêm sẽ khiến anh hiểu lầm, anh tức giận, với cô cũng chẳng sao cả ư?

“Cũng không có gì nghiêm trọng, nên không muốn phiền anh.” An Nhiên cứ nghĩ Mạc Ngôn sẽ mau bỏ về, ai ngờ anh lại cứ nán lại. Cô sợ Mạc Ngôn biết sự thật, biết cô không còn sống được bao lâu nữa.

Người phụ nữ chết tiệt này, đã nằm liệt trên giường rồi còn dám nói không có gì nghiêm trọng, không muốn phiền mình.

“Dư An Nhiên, cô nghe cho rõ đây, cô tốt nhất nên tự biết mà cẩn thận một chút. Đừng để tôi nhìn thấy cô như thế này một lần nữa.” Rõ ràng rất lo lắng cho cô mà nói ra lời lại thành như thế.

Vừa lúc này bác sĩ cùng y tá vào kiểm tra: “Cô Dư, hôm nay cô cảm thấy thế nào.” Bọn họ đều biết An Nhiên không còn sống được bao lâu nữa.

Đến lúc nhìn thấy Mạc Ngôn, cả nhóm y tá đều có vẻ hưng phấn: “Trời ạ, anh chính là thái tử của tập đoàn tài chính Đường thị phải không ạ, người thực bên ngoài còn tuần tú hơn trên tivi nhiều.”

Bác sĩ ho khê một tiếng, ý nhắc nhở các cô y tá, xong đi đến chỗ Mạc Ngôn đưa tay ra: “Xin chào, Đường tổng. Tôi là bác sĩ điều trị của cô Dư.”

Mạc Ngôn cũng đáp lễ vươn tay: “Xin chào, tôi là chồng chưa cưới của cô ấy, cô ấy không sao chứ?”

“Trời ạ, cô Dư là vợ chưa cưới của Đường tổng sao, thật là hạnh phúc quá đi.” Các cô y tá không kìm được lại nhao nhao lên.

“Máu không chảy nữa rồi, các vết thương cũng đang dần khép miệng. Nhưng...” Bác sĩ còn chưa nói xong, An Nhiên đã ngắt lời.

“Bác sĩ, tôi sẽ chú ý.” Ánh mắt cô giống như đang nói, xin bác sĩ đừng nói ra.

Bác sĩ dường như cũng hiểu được ý của cô: “Được rồi, vậy cô nghỉ ngơi cho tốt, nhớ là nhất định không được để miệng vết thương bị nhiễm trùng đấy.” Trước đó bác sĩ đã nói cho An Nhiên biết, nếu miệng vết thương bị nhiễm trùng thì cô sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Bác sĩ đi rồi, An Nhiên nhìn Mạc Ngôn: “Sao anh lại nói tôi là vợ chưa cưới của anh?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Cô chớ quên bảy năm trước cô chính là vợ tôi.”

83. Chương 83

Nửa năm, bác sĩ nói cô còn nhiều nhất là nửa năm. Cô không sợ chết, cô chỉ sợ mình không thực hiện được những điều đã từng hứa khi còn sống. Cô còn biết bao nhiêu tâm nguyện chưa hoàn thành.

Cô muốn nhìn thấy Ân Hữu học lên tiểu học, trung học, đại học. Muốn nhìn Ân Hữu cưới vợ sinh con. Cô muốn nhìn thấy người đàn ông cô yêu sống hạnh phúc, vui vẻ.

“Cô lại ngơ ngẩn gì nữa.” Mạc Ngôn phát hiện từ ngày An Nhiên xuất viện thường xuyên ngẩn người, thất thần.

Không được, Dư An Nhiên, mày không thể cứ dây dưa mãi với anh ấy. Nếu đã không thể đem đến hạnh phúc cho anh ấy, nếu đã không thể hứa hẹn lâu dài, thì phải quyết tâm dập tắt hi vọng của anh ấy đi.

“Tôi muốn nghỉ việc, sau đó chuyển đi khỏi nơi này.”

Mạc Ngôn lập tức bỏ giấy tờ trên tay xuống: “Cô nói gì? Lặp lại lần nữa xem.”

“Anh không phải đã nghe rõ rồi sao? Còn hỏi lại làm gì nữa?” Có nói đến bao nhiêu lần đáp án cũng sẽ vẫn thế mà thôi. Em không muốn sau này anh phải đau khổ nên bây giờ nhất định phải tuyệt tình.

“Tôi đã nói rồi, Dư An Nhiên, cả đời này cô chỉ có thể ở cạnh tôi. Muốn chết cũng phải chết cạnh tôi. Cho nên quên chuyện bỏ đi đi.”

“Lần này anh lại muốn thế nào? Anh hận tôi, tại sao lại không để tôi đi, đi cho anh khỏi cần phiền lòng.” An Nhiên đột nhiên nhớ lại ngày đính hôn của 7 năm về trước.

Mạc Ngôn đập mạnh tay lên bàn: “Cô muốn rời khỏi tôi nhanh như vậy là muốn mau chóng đi tìm thằng đàn ông kia chứ gì?” Tiếng gầm của anh bao trùm cả căn phòng.

“Đúng vậy, anh ấy là người tôi yêu nhất đời này. Tôi rất muốn mau chóng đến bên anh ấy.” Cứ như thế, hãy hận em đi. Lúc này An Nhiên cuối cùng cũng hiểu được Avion năm đó bất đắc dĩ đến thế nào mới phải nói rằng mình đã có người khác ngay trước mặt người yêu.

Mạc Ngôn không nghĩ mình sẽ đánh An Nhiên, nhưng bàn tay đó lại càng như tự đánh mình, khiến anh đau đớn.

An Nhiên ôm nửa mặt bị Mạc Ngôn đánh đến tê rần, có chút đau, lại có chút vui mừng. Như vậy liệu có phải rằng Mạc Ngôn đang rất hận cô, sẽ rất nhanh quên cô đi không.

Phỉ Nhi rất kinh ngạc, được yêu mà lo sợ trong lòng, bởi vì cô ta biết Mạc Ngôn trước giờ chưa từng đưa phụ nữ về nhà qua đêm.

Còn An Nhiên tuy hi vọng Mạc Ngôn sẽ hoàn toàn quên mình nhưng khi thấy Mạc Ngôn đưa người phụ nữ khác về nhà, trái tim cô vẫn rất đau đớn.

Vừa trông thấy An Nhiên, Phỉ Nhi có phần lo sợ. Người phụ nữ này quả nhiên có quan hệ không bình thường với Mạc Ngôn, xem ra cô ta chính là mẹ của đứa con riêng kia.

Ngay trước mặt An Nhiên, Mạc Ngôn bắt đầu hôn Phỉ Nhi, vừa hôn vừa kéo cô ta từ phòng khách vào phòng ngủ, cửa phòng mở rộng. Tiếng rên rỉ mất hồn của đàn bà, tiếng thở dốc thật mạnh của đàn ông tựa như một con dao nhọn đâm thẳng vào tim An Nhiên.

Người đàn ông mình yêu đang vui vẻ cùng người đàn bà khác ngay trong căn phòng bọn họ ở bên nhau, trên chiếc giường họ ngủ cùng nhau. An Nhiên muốn chạy trốn, muốn đi khỏi nơi này, nhưng cô lại không thể. Cô phải tỏ ra hoàn toàn dừng đứng, lãnh đạm, rằng cô không cần.

Khi không gian đã yên tĩnh trở lại, Mạc Ngôn nói với Phỉ Nhi: “Từ giờ em hãy đến đây ở.”

Nếu An Nhiên nói cô không yêu anh thì chắc chắn sẽ không quan tâm đến chuyện này. Thực sự trong lòng anh vẫn ôm một tia hi vọng rằng cô sẽ khóc, sẽ giận dữ trách mắng, thậm chí cố tình gây sự cũng được.

84. Chương 84

“Cháu muốn gặp ông chủ của các cô.” Ân Hữu ra vẻ người lớn nói với cô tiếp tân của công ty.

Cô tiếp tân nhìn cậu nhóc khá giống sếp mình, có phần khó xử. Sếp còn chưa kết hôn, sao có con lớn vậy được. Nhưng nếu không phải là con thì sao lại giống nhau đến vậy chứ?

“Cháu à, chỗ này không phải chỗ để chơi đâu, mau về nhà đi.”

“Cháu muốn gặp ông chủ của các cô.” Ân Hữu cũng hết cách rồi, cậu đã lâu lắm chưa được gặp mẹ Nhiên Nhiên. Ông nội, bà nội cứ lấy cớ không chịu đưa cậu đi gặp mẹ nên cậu đành phải tự mình trốn khỏi nhà trẻ đến tìm cha.

Cả đại sảnh đông người đều bị cậu thu hút: “Là con ai vậy, sao lại không có người lớn đi cùng?”

Đúng lúc Phỉ Nhi đang định đi vào văn phòng tìm Mạc Ngôn, liếc mắt một cái đã nhận ra Ân Hữu chính là con trai anh.

Phỉ Nhi ngồi xổm xuống nhìn Ân Hữu: “Cháu à, cháu tìm ai?”

Ân Hữu thực không thích cái cô trang điểm rõ đậm này, không thèm để ý đến cô ta, quay đầu sang chỗ khác.

Phỉ Nhi trong lòng rất tức giận, nếu không nghĩ đến vị trí thiếu phu nhân của Đường gia, thì cô ta chẳng việc gì phải quan tâm đến thằng oắt này.

“Nói cho cô biết cháu tìm ai, cô sẽ dẫn cháu đi.” Phỉ Nhi cố gắng nở nụ cười.

Nếu là đứa trẻ khác chắc hẳn đã rất vui mừng nói ra rồi, nhưng Ân Hữu lại không bị Phỉ Nhi lừa: “Không cần cô đưa đi, cháu tự đi được.”

Đúng lúc đó An Nhiên ôm một chồng tài liệu bước ra từ thang máy, Ân Hữu tình mắt nhìn thấy thấy cô liền lao ngay tới: “Nhiên Nhiên.” rồi ôm cứng lấy chân cô.

“Ân Hữu, sao con lại tới đây, hôm nay con không đi học sao?” Vừa nói An Nhiên vừa bỏ chồng tài liệu trong tay xuống.

May mà Ân Hữu không gọi là mẹ An Nhiên nên mọi người cũng không để ý, dần dần bỏ đi hết, họ chỉ nghĩ An Nhiên là người thân của cậu nhóc thôi. Nhưng Phỉ Nhi thì càng chắc chắn rằng An Nhiên chính là mẹ của tiểu quỷ này — đứa con riêng của Mạc Ngôn.

“Con nhớ mẹ nên mới đến đây. Mẹ chẳng đến thăm con gì cả.” Xem ra Ân Hữu rất nhớ An Nhiên, cậu không rõ vì sao mẹ lại không đến thăm mình.

Nhìn con, An Nhiên cảm thấy thật có lỗi, cô sinh con ra mà lại không thể ở bên con được.

“Mẹ xin lỗi, Ân Hữu, sau này mẹ sẽ không thể nữa, sẽ thường xuyên đến thăm con mà.”

An Nhiên đưa Ân Hữu đến cửa nhà trẻ, đã nghe tiếng Mạc Ngôn giận dữ gào lên: “Nếu con tôi mà xảy ra chuyện gì thì các người chết một vạn lần cũng không đền được.”

An Nhiên ngồi xuống hôn lên mặt con nói: “Mau vào đi nào, cha con đang giận lắm rồi, sau này không được đi ra ngoài một mình như vậy nữa, biết không?”

Ân Hữu ngao ngao gật đầu: “Vậy nếu con nhớ Nhiên Nhiên thì phải làm sao?”

“Mẹ đã nói rồi mà ? Mẹ sẽ đến chỗ bà nội thăm con.” Trong lòng An Nhiên biết, lần này có lẽ là lần cuối cùng gặp con, cô thật sự không nỡ.

“Được rồi ạ.” Ân Hữu vui vẻ chạy vào trong nhà trẻ.

“Ân Hữu.”

“Dạ?”

“Con phải nghe lời bà nội, nghe lời cha đấy biết chưa?”

“Vâng ạ, con sẽ nghe lời. Mẹ Nhiên Nhiên nhớ phải đến thăm con đấy nhé.”

Nhìn bóng dáng con khuất sau chỗ rẽ, lòng cô tan nát

85. Chương 85

“Cô định nói gì? Đi thẳng vào vấn đề đi.” An Nhiên không ngờ cô đưa Ân Hữu về nhà trẻ lại bị người phụ nữ này nhìn thấy, đi theo suốt từ lúc ấy.

Khoé miệng Phỉ Nhi khê nhếch nói: “Vậy tôi cũng nói thẳng. Cô hãy rời xa Mạc Ngôn, rời khỏi thành phố W đi.” Phỉ Nhi nhận ra được Mạc Ngôn yêu người phụ nữ này. Tuy ở ngoài mặt thì hành hạ, làm nhục cô ta, nhưng chỉ là vì anh ấy quá yêu cô ta mà thôi.

“Cô không tự tin vào bản thân như vậy sao? Cô cũng thấy rõ rồi đấy, anh ta rất hận tôi.”

“Tự tin hay không là chuyện của tôi. Việc của cô là biến đi, thế thôi.” Phỉ Nhi vẫn một mực nói thẳng.

An Nhiên nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, nói: “Vậy thì đi hay không cũng là việc của tôi. Không còn việc gì nữa, tôi đi trước.”

“Tôi nghĩ cô không còn lựa chọn nào nữa đâu. Nếu cô không muốn thằng nhóc kia bị mọi người phát hiện ra thì tốt nhất là hãy làm như tôi nói.”

Cả người An Nhiên run lên: “Cô biết được những gì?”

Phỉ Nhi tỏ rõ vẻ đắc ý: “Cái cần biết tôi đã biết. Thằng nhóc kia chính là con riêng của cô với Mạc Ngôn. Không cần hỏi sao tôi biết. Nếu cô không theo lời tôi, tôi sẽ công khai với mọi người rằng nó là con rơi của Đường gia. Cô nghĩ xem mọi người sẽ đối xử với nó thế nào.” Nói xong lại đắc ý cười.

An Nhiên không cho phép, không cho phép kẻ khác làm tổn thương con mình. Cô càng không muốn con mình lớn lên phải mang nỗi ám ảnh trong tâm lý.

“Đương nhiên, nếu cô theo đúng ý tôi, tôi một khi thành Đường gia thiếu phu nhân rồi, sẽ hết lòng chăm sóc con của cô, đối với nó như con ruột của mình.”

“Cô cho là cô có thể gả vào Đường gia sao?”

“Chuyện đó cô không cần xen vào. Việc duy nhất cô phải làm là biến mất, vĩnh viễn không xuất hiện nữa.”

An Nhiên nhớ lại những gì Phỉ Nhi vừa nói. Việc duy nhất cô có thể làm là rời đi. Đây dường như cũng là cách tốt nhất, ít gây tổn thương nhất với mỗi người.

Ngày đó tưởng rằng mình sẽ chết, quay đầu nhìn lại những gì đã qua, tự thấy có cái ngọt ngào, có cái thống khổ, có cái bất đắc dĩ, nhưng chẳng còn quá để tâm nữa.

Một người đã đến gần với cái chết, mới phát hiện ra mình lưu luyến cái thế giới này đến thế nào. Có những người lại dám yêu mà không dám nói. An Nhiên chính là một người như vậy. Lần này, đã đến lúc thật sự phải ra đi, đi đến một nơi xa thật xa.

An Nhiên một mình đi đến rất nhiều chỗ, cô muốn lưu lại thật sâu trong đầu ấn tượng cuối cùng của mình về thành phố này. Cô cũng đi trộm ngắm rất nhiều người từ phía xa, có người cô yêu, có người yêu cô, nếu có kiếp sau, chỉ mong sẽ được gặp lại mọi người.

86. Chương 86

Trong phòng họp, không khí cực kỳ căng thẳng, lạnh như băng. Tất cả mọi người đều biết dạo này tâm trạng của tổng giám đốc rất tệ nên ai cũng cúi đầu thật thấp, chỉ sợ ngược lên không cẩn thận phải chịu trận.

Mạc Ngôn nhìn số liệu báo cáo trong tay nói: “Mấy người đều cảm giác hết rồi à?”

Mấy ông trưởng phòng toát hết mồ hôi lạnh, trong lòng cầu nguyện tổng giám đốc đừng hỏi tới mình. Cái cảm giác này thật giống hồi nhỏ đi học mà có bài nào không làm được, chỉ cầu mong sao thầy giáo đừng gọi mình lên làm.

Mạc Ngôn tức giận quẳng toàn bộ mớ giấy tờ vào một người đàn ông đứng tuổi: “Ông giải thích rõ ràng cho tôi.”

Trong lòng ông nọ nặng nề, xong đời rồi.

Đột nhiên có tiếng di động vang lên, làm chấn động cả phòng họp, làm tan đi không khí căng thẳng. Chẳng cần hỏi cũng biết là điện thoại của Mạc Ngôn. Trong hoàn cảnh này, còn ai dám mở máy di động nữa.

Mạc Ngôn cũng không thèm quan tâm ai đang gọi mình, không thèm ngó tới, tiếp tục khiến mọi người xung quanh sợ hãi.

Thư ký ngồi bên cạnh tường Mạc Ngôn không nghe thấy tiếng điện thoại, mới cầm cái di động đang kêu trên bàn đưa cho anh: “Tổng giám đốc, điện thoại của anh ạ.”

Mạc Ngôn bật dậy cầm điện thoại, vừa liếc qua màn hình đang sáng thấy hai chữ “Em yêu”, thì vẻ mặt lập tức thay đổi, chuyển thành vui mừng, hưng phấn. Là An Nhiên đang gọi, là cô chủ động gọi cho anh.

Mạc Ngôn lập tức nói: “Dừng hợp”. Tất cả người trong phòng họp tuy không biết là ai gọi nhưng hết sức biết ơn người này. Nhất là người đàn ông đứng tuổi vừa bị Mạc Ngôn gọi.

Điện thoại vang thật lâu, bên kia cũng chưa có người nhận, mà lúc An Nhiên định tắt thì lại thấy đầu dây vang lên giọng nói dừng dừng: “Alô.”

Mạc Ngôn cố gắng kiềm chế sự vui mừng trong lòng, cố làm ra vẻ tự nhiên: “Chuyện gì?”

“Hôm nay anh có nhiều việc lắm không?” An Nhiên do dự một lúc mới nói.

Mạc Ngôn nghe được câu này, khóe miệng đã nhếch lên, là cô đang quan tâm anh, cô hỏi anh có bận việc không này.

Đợi nửa ngày cũng không thấy Mạc Ngôn trả lời, An Nhiên gượng gạo nói: “Nếu anh bận rồi, thì thôi vậy.”

“Tôi không bận, cô có việc gì?”

“Buổi tối em đợi anh về ăn cơm.” Giọng An Nhiên lí nhí.

“Được, vậy đi.” Xong Mạc Ngôn lập tức tắt điện thoại, chỉ sợ mình không kìm được cười to ra tiếng. Là An Nhiên của anh nói chờ anh về ăn cơm mà.

Tắt điện thoại xong, An Nhiên quay sang nhìn Phỉ Nhi: “Tôi chỉ muốn thêm một tối nay thôi, sau đó sẽ vĩnh viễn rời đi.”

Phỉ Nhi liếc nhìn cô: “Cô tốt nhất nói được thì làm được, nếu không thì hậu quả cô tự biết đấy”

An Nhiên bắt đầu chuẩn bị bữa tối, cô hi vọng mình trong phần đời ngắn ngủi còn lại, được 1 lần hết lòng nấu cho người mình yêu một bữa cơm ngon

87. Chương 87

Mạc Ngôn mãi đến 9 giờ mới về nhà, nhưng trời biết là ngay lúc nhận được điện thoại của An Nhiên, anh chỉ hận không thể lập tức bay về ngay. Không được, không được tỏ ra mình quá yêu cô như vậy được, kìm mãi mới đến 9 giờ tối.

Nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn, rồi lại thấy cô gái đang ngủ gục trên sofa, trong lòng Mạc Ngôn bỗng thấy rung động. Anh nhẹ bước đến cạnh cô, lẳng lặng đứng ngắm người mình rất yêu ấy. Cô càng lúc càng gầy, nhìn qua mảnh mai đến vậy nhưng vẫn không chút ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, vẫn khiến anh nao lòng như trước.

Mạc Ngôn không kìm nổi vươn tay vuốt ve khuôn mặt An Nhiên: “Vì sao, vì sao em không chịu ở lại bên anh, vì sao người em yêu lại không phải là anh?”

Cảm nhận thấy có người, An Nhiên chậm rãi mở to mắt: “Anh đã về rồi, xin lỗi em ngủ quên mất.” Nói rồi An Nhiên vội đứng lên đi đến chỗ bàn ăn.

“Đồ ăn nguội rồi, để em hâm lại.”

“Không cần.” Mạc Ngôn tự ngồi xuống ăn cơm.

An Nhiên đang gấp đồ ăn chuẩn bị để vào trong bát anh, lại bị một câu nói của Mạc Ngôn làm cô khựng lại.

“Tôi không ăn tôm.” Mạc Ngôn mặt không chút thay đổi, nói mà không nhìn cô.

An Nhiên ngập ngừng dừng đưa đang gấp con tôm giữa chừng rồi rút về: “Thật xin lỗi, em không biết anh không ăn được tôm.”

Mạc Ngôn ngừng lại, nhìn An Nhiên: “Cô thì biết được gì chứ?”

An Nhiên lúc này mới nhận ra cô không hiểu anh đến thế nào. Hai người cứ thế ngồi ăn không nói với nhau tiếng nào, mỗi người theo đuổi suy nghĩ riêng.

“Cô bảo tôi về nhà ăn cơm, không phải chỉ có như thế chứ.” Sau khi ăn xong Mạc Ngôn hỏi, không biết vì sao anh vẫn cứ có dự cảm xấu nên rất muốn biết An Nhiên định nói gì.

An Nhiên cắn môi, không biết nên mở lời thế nào, nhưng chuyện này không thể không nói.

“Em phải đi, đi đến một nơi rất xa, sẽ không quay lại nữa. “

Trong cơn mất ngủ của Mạc Ngôn lại dấy lên lửa giận: “Tôi nói rồi, cô đừng mơ tưởng.” Tâm trạng vui mừng, chờ mong của anh đã bị những lời này của An Nhiên làm tan biến. Người đàn bà này làm tất cả cũng chỉ vì muốn anh buông tha.

An Nhiên ngẩng đầu gượng nhìn thẳng vào mắt anh, không chút trốn tránh: “Tôi muốn kết hôn, tôi sẽ kết hôn với anh ấy. Bất kể anh định làm gì, định đối phó với tôi ra sao tôi cũng nhất định sẽ ra đi.”

Mạc Ngôn không còn nghe rõ đoạn sau An Nhiên nói gì, anh chỉ nghe thấy cô nói cô muốn kết hôn với người khác.

“Vì sao? Vì sao? Cô nhất định phải nhẫn tâm như vậy sao?” Mạc Ngôn hét lên với An Nhiên.

An Nhiên không trả lời, hai mắt mở to nhìn sang chỗ khác, cô rất sợ mình không kiềm được lại rơi nước mắt nữa.

“Cô trả lời đi, trả lời tôi đi. Là tôi còn chưa đủ yêu cô sao?” Giọng của Mạc Ngôn đã hơi nghẹn ngào.

Chính là vì anh quá yêu em, An Nhiên không muốn phải thấy Mạc Ngôn đau đớn, khổ sở khi cô chết đi.

“Cô nói đi, cô có yêu tôi không? Chỉ cần một chút thôi cũng được.” Câu hỏi của Mạc Ngôn tựa như một lời van xin.

Im lặng, vẫn là im lặng, cả căn phòng chìm trong sự yên tĩnh đáng sợ.

Mạc Ngôn khẽ cười giễu chính mình: “Tôi biết, cô muốn được tự do. Từ nay về sau, chúng ta coi như không có quan hệ, là hai đường thẳng song song, không bao giờ giao nhau nữa.”

88. Chương 88

Mạc Ngôn lao xe đi, trong đầu cứ vang lên câu nói muốn kết hôn của An Nhiên. Anh không hiểu, lời thề son sắt vĩnh viễn không lìa xa ngày trước rốt cục là gì, chẳng lẽ đều là ảo giác.

Anh muốn hận cô, muốn trả thù An Nhiên, nhưng anh không làm được. Biết rõ cô từng phản bội anh, biết rõ trong lòng cô có hình bóng người đàn ông khác, anh vẫn nhìn. Anh không cần gì cả, chỉ cần An Nhiên có thể ở lại bên anh là đủ rồi.

Nhưng ngay cả chút ước muốn đó cũng không thực hiện được, cô vẫn muốn mau chóng ra đi đến thế. Nghĩ vậy, Mạc Ngôn đau khổ hét lên một tiếng, chính lúc này đây anh thật sự muốn trả thù, thật sự muốn mình có thể đứng đứng với cô.

An Nhiên sắp xếp mọi thứ xong xuôi, giao chìa khóa cho Phỉ Nhi: “Tôi đã làm đúng ý cô, hi vọng cô cũng tuân thủ đúng lời hứa của mình.”

Phỉ Nhi nhìn chìa khóa trong tay, đắc ý nở nụ cười: “Yên tâm, tôi sẽ làm được.”

An Nhiên lơ lửng nhìn lại một lần nữa nơi hai người từng sống với nhau. “Hãy hết lòng yêu Mạc Ngôn, đối xử thật tốt với Ân Hữu. Nếu cô không làm được như vậy, tôi có thành ma cũng không tha cho cô.” Hai người quan trọng nhất cuộc đời tôi, vĩnh biệt.

Những ngày cuối của cuộc đời mình, chẳng còn ai sẽ cùng cô ngắm mặt trời lặn rồi mọc, ngắm mây trôi lững lờ. An Nhiên còn nhớ Tina từng hỏi cô có tin vào số phận không? Cô nói cô tin, nhưng không khuất phục nó. Nhưng sự thật chứng minh, cô sai rồi. Làm sao người ta có thể chống lại cái gọi là vận mệnh chứ.

Người cần gấp phải gấp, người cần ra đi phải đi, có lưu luyến đến mấy cũng chẳng thay đổi được gì. An Nhiên kéo hành lý đi trên phố phường náo nhiệt, trong lòng chua xót. Chỉ cần những người cô yêu thương được hạnh phúc, thì cô có bị người đời chỉ trích, dù cô có chết đi, cô cũng cam lòng.

Nhận được điện thoại của An Nhiên, Tuyên Nguyên lập tức lái xe tới, trông thấy cô đang ngồi bên vệ đường, cả người lạnh run. Bây giờ đang là đêm mùa thu, gió rất lạnh, An Nhiên có vẻ không khỏe.

“An Nhiên” Tuyên Nguyên đỡ cô dậy, cả người cô đang nóng bừng bừng.

Tuyên Nguyên ôm lấy An Nhiên, vội đưa vào trong xe, lái như bay đến bệnh viện. Mạc Ngôn ngồi ở trong một chiếc xe khác, nhìn thấy tất cả, rốt cục cô cũng đi rồi sao?

Tô Nghệ và Tina nhanh chóng tới bệnh viện, lúc vừa nhìn thấy Tuyên Nguyên, Tina theo bản năng rùng mình: “Là anh?”

Tuyên Nguyên vẻ hối lỗi nhìn Tina, không nói gì.

Tina có vẻ rất kích động: “Anh tới làm gì, bọn tôi đã đến mức này rồi, còn gì đáng để anh hại nữa đâu.”

“Thật xin lỗi.” Năm đó đều là lỗi của anh.

“Xin lỗi có ích gì, một câu xin lỗi thì cô ấy sẽ khỏe lại sao? Sẽ không chết sao?” Tina dùng cả hai tay đánh mạnh vào Tuyên Nguyên.

Tô Nghệ ôm lấy Tina: “Đừng như vậy, bình tĩnh lại đi.”

Tina tựa đầu lên vai Tô Nghệ khóc: “Cô ấy sắp chết, An Nhiên sắp chết rồi.”

89. Chương 89

Tuyên Nguyên đưa cho Tina một ly cà phê: “Cô về nghỉ ngơi đi, 3 ngày nay cô không nghỉ tí nào rồi, để tôi ở đây được rồi, có việc gì sẽ báo cô biết.”

Tina cầm ly cà phê nói: “3 ngày rồi ư, anh nghĩ cô ấy có còn tỉnh lại được nữa không?” Bác sĩ nói vì khuẩn đã thâm nhập vào hệ tuần hoàn máu của An Nhiên, tình hình rất nghiêm trọng. Đa số các tổ chức tế bào trong cơ thể đã bị phá hủy, liên tục sốt cao như vậy có lẽ sẽ khó tỉnh lại.

Tina hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Anh biết không? Lúc đầu, tôi thật sự rất ghét An Nhiên bởi vì tôi hâm mộ cô ấy, ghen tị với cô ấy. Vì sao trong mắt Mạc Ngôn chỉ có mỗi An Nhiên. Nhưng rồi sau này tôi đã hiểu, cô ấy là một người con gái tốt, cô ấy xứng đáng được một người như vậy yêu thương.”

Nhìn người nằm trên giường bệnh, rồi nhìn Tina khóc, Tuyên Nguyên càng thêm áy náy: “Thật xin lỗi.” Nếu có thể, anh tình nguyện đổi tính mạng mình cho An Nhiên.

“Tất cả đều đã muộn, dù có bao nhiêu câu xin lỗi, bao nhiêu nước mắt cũng không cứu được cô ấy nữa rồi.” Tina nắm tay An Nhiên, nhẹ nhàng nói.

Rồi đột nhiên Tina đứng thẳng dậy, như là nhớ ra chuyện gì rất quan trọng: “Không được, tôi phải đi tìm Mạc Ngôn, phải nói cho anh ấy biết tất cả, tôi không thể để An Nhiên chết như thế được.”

Tuyên Nguyên giữ chặt Tina lại: “Cô không thể đi, nếu cô nói ra mọi việc thì chẳng phải tất cả những điều An Nhiên đã làm đều thành vô nghĩa sao. Cô ấy thà chết đi trong yên lặng là bởi không muốn Mạc Ngôn biết, là vì không muốn anh ta đau khổ.”

“Nhưng tôi không làm được, không làm được.”

Tuyên Nguyên an ủi Tina, đợi Tô Nghệ tới bệnh viện, mới giao Tina cho anh ta: “Phiền anh đưa cô ấy về nhà, nghỉ ngơi cho tốt.”

Tô Nghệ nâng Tina dậy: “Theo tôi về nhà được không?”

Tina không nói gì, một mực lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào An Nhiên đang ở trên giường đeo máy dưỡng khí.

“Nếu An Nhiên tỉnh dậy, trông thấy cô thế này, cô ấy còn đau lòng hơn.” Tô Nghệ nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Tina.

Cuối cùng Tina khẽ gật đầu, đi theo Tô Nghệ về trước.

Tuyên Nguyên ngồi lên giường bên cạnh An Nhiên, khẽ vuốt lên khuôn mặt không còn hồng hào kia: “An Nhiên, em ngủ suốt mấy ngày rồi, em không định tỉnh lại sao? Em không lưu luyến gì sao? Hãy nghĩ tới Mạc Ngôn, nghĩ tới Ân Hữu, xin em mau tỉnh lại đi được không?”

Tuy rằng An Nhiên nói không còn hận Tuyên Nguyên nữa, đã sớm tha thứ cho anh nhưng Tuyên Nguyên cả đời này cũng không thể tha thứ cho bản thân mình. Nếu An Nhiên chết, anh không biết mình phải làm sao nữa, lấy cái chết để tạ tội cùng cô sao? Hay là mang theo gánh nặng trong lòng, sống cho hết cuộc đời?

90. Chương 90

Đứng trước cửa phòng Mạc Ngôn, Phỉ Nhi điều chỉnh một chút cảm xúc, mắt đột nhiên long lanh nước, rồi lát sau lệ tuôn trên mặt.

Mạc Ngôn nhìn khuôn mặt ướt nước mắt của Phỉ Nhi, lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì?”

Phỉ Nhi giả mù sa mưa nức nở hai tiếng: “Ngôn, em mang thai.” Trong lòng Phỉ Nhi tin chắc lúc này An Nhiên đã đi rồi, nên chỉ cần nói mình có thai với Mạc Ngôn, thì không lí do gì Mạc Ngôn không kết hôn với mình.

Mạc Ngôn nâng cằm của Phỉ Nhi lên hỏi: “Thật sao? Vậy cô định làm gì?”

“Em muốn sinh con ra, em yêu đứa con này.” Về mặt Phỉ Nhi như thể mình là người có tâm làm mẹ nhất trên đời.

Lúc này Mạc Ngôn dùng tay đẩy Phỉ Nhi sang ghế sofa bên cạnh nói: “Cô hẳn biết tôi ghét nhất loại người phụ nữ tự mình là thông minh, dám diễn trò trước mặt tôi. Cô cho là cô mang thai thì tôi sẽ rước cô vào nhà sao? Cô quá ngây thơ rồi.”

“Sao anh có thể nói như vậy, em chỉ muốn thông báo cho anh biết em đã mang thai thôi.”

“Có lẽ cô chưa biết chuyện này. Kỳ thật tôi đã sớm thất vọng rồi. Mà cho dù tôi không làm việc đó, cô cũng không xứng làm mẹ của con tôi.” Trong tâm của Mạc Ngôn, trên đời này chỉ có An Nhiên mới có quyền mang con của anh. Cho nên từ nay về sau, trừ Ân Hữu ra, anh không muốn có thêm đứa con nào nữa.

Phỉ Nhi không ngờ người đàn ông này lại có thể nói ra những lời như vậy. Cô rất vất vả mới đến được bước này, đâu thể liền như vậy bỏ qua cơ hội. Mặc kệ thế nào, cũng phải nói trắng ra một lần.

“Ngôn à, em thật sự yêu anh, em nói như vậy bởi em không muốn mất anh. Em muốn ở lại cạnh anh.”

Mạc Ngôn nhìn người phụ nữ đang nói chuyện với mình, tự phải thừa nhận cô ta rất giỏi diễn: “Yêu tôi sao? Sao tôi lại cảm thấy cô yêu vị trí thiếu phu nhân của Đường gia nhiều hơn vậy?”

Bị nói thẳng mặt như vậy, Phỉ Nhi có phần chưa biết ứng phó thế nào.

Mạc Ngôn chỉ ra hướng cửa nói: “Cút”

Phỉ Nhi đứng lên nhìn người đàn ông lạnh lùng đó, vẫn gắng hỏi lại: “Có phải bởi vì con đàn bà kia? Anh yêu cô ta đến thế sao? Nhưng nói cho anh biết, cô ta bỏ đi rồi, đi cùng người đàn ông khác rồi. Tại sao anh còn không nghĩ đến em?”

Lời nói của Phỉ Nhi lại động trúng vào nỗi đau trong lòng Mạc Ngôn. Đúng vậy, An Nhiên đã muốn bỏ đi, cô ấy muốn kết hôn. Sao mình còn không hiểu ra chuyện đó chứ.

Nhìn vội về phía Phỉ Nhi đang đi ra, Mạc Ngôn gọi giật lại: “Ngày mai tôi sẽ thông báo với giới truyền thông, tuần sau chúng ta sẽ kết hôn.”

“Anh nói gì?” Phỉ Nhi không dám tin vào những gì mình vừa nghe được nữa.

“Cô không phải là muốn danh phận sao? Tôi cho cô, nhưng cô đừng bao giờ nói tới chuyện tình yêu.” Nếu người phụ nữ kia đã tuyệt tình trước, vậy không thể trách anh vô tình vô nghĩa. Dù sao cuối cùng vẫn phải kết hôn, nếu không phải là An Nhiên, thì cưới ai mà chẳng được, có khác gì nhau đâu.

Trên mặt Phỉ Nhi lập tức hiện lên nụ cười: “Tốt quá, em hiểu rồi, em về trước chuẩn bị.” Hôm nay quả thực là thành công ngoài mong đợi rồi

91. Chương 91

Mạc Ngôn chưa vào đến trong nhà, Ân Hữu đã ào ra đón: “Ba!”

Từ lúc thông báo chuyện kết hôn với ký giả xong, gương mặt của Mạc Ngôn đều không lộ chút cảm xúc nào, chỉ có lúc này, nhìn thấy con, anh mới có chút nét cười.

Anh ôm Ân Hữu vào lòng: “Ngoan, con có nhớ ba không.”

Ân Hữu gạt đầu như gà mổ thóc đáp lời: “Nhớ mà, nhớ rất nhiều. Ba, con cũng nhớ mẹ Nhiên Nhiên nữa, mình đi thăm mẹ đi ba.”

Nụ cười trên mặt Mạc Ngôn cũng không thoát khỏi chút ngẩn ngơ. Làm sao anh nói được với con rằng mẹ đã bỏ đi cùng người khác, mẹ không còn cần con nữa đây?

Bà Đường đi tới, ôm lấy Ân Hữu nói: “Ân Hữu, bà nội có chuyện muốn nói với ba con, con lên lầu chơi với ông nội nha.”

“Vâng” Ân Hữu rất ngoan chạy thẳng lên lầu.

Tay Mạc Ngôn khẽ nói caravat, ngã người ra ghế sofa: “Mẹ, mẹ không cần nói gì đâu, con mệt rồi.” Anh biết ba mẹ mình biết tin xong chắc chắn sẽ theo hỏi mà.

Bà Đường đau lòng nhìn con trai mình, bà biết con bà chỉ yêu có mình An Nhiên mà thôi, cứ tưởng lần này cô ta mang theo Ân Hữu trở về, thì hai người sẽ sớm hòa hợp lại, không ngờ người phụ nữ kia vẫn nhẫn tâm từ bỏ Mạc Ngôn.

“Con à, mặc kệ con làm gì, ba mẹ đều ủng hộ con.”

“Mẹ, người yên tâm, cưới người kia chỉ là vấn đề danh phận, không có gì quan trọng.”

Trong lòng bà Đường vẫn còn điều muốn nói, nhưng nghĩ mãi vẫn chưa cất được lời.

Mạc Ngôn cũng hiểu được lòng mẹ mình, nói thêm: “Mẹ à, con biết mẹ lo lắng chuyện gì. Nhưng dù con cưới ai đi nữa, Ân Hữu cũng sẽ là đứa con duy nhất.”

Việc Mạc Ngôn thông báo sẽ tổ chức hôn lễ vào tuần sau, như một tiếng bom dội lên toàn thành phố W. Bao nhiêu nhân vật tai to mặt lớn ở W, các thiên kim tiểu thư, vừa nghe tin đã rơi lệ. Người đàn ông siêu đẳng số một này sẽ cưới vợ.

Tina đọc thấy tin Mạc Ngôn sắp kết hôn cùng Phỉ Nhi trên báo, tức giận đến run người, mạnh tay xé nát tờ báo. An Nhiên chỉ mới đi vài ngày, anh ta đã kết hôn với người khác.

Không được, Tina càng nghĩ càng không nhịn được chuyện này. Tại sao mọi khổ ải An Nhiên đều phải một mình chịu đựng, anh ta đứng ra phải kết hôn với cô ấy. Không được, không thể để chuyện này xảy ra, cho dù có khổ sở, thì anh ta cũng phải chịu cùng với An Nhiên.

Tô Nghệ và Tina vội vàng chạy đến bệnh viện, đã thấy bác sĩ đứng ngay ngoài cửa phòng của An Nhiên: “Sao vậy?”

Bác sĩ nặng nề nói: “Bệnh nhân đã bị suy nhược, nhưng không được chữa trị như yêu cầu. Bây giờ sốt cao, vi khuẩn đã thâm nhập vào máu thành ra phát triển rất nhanh. Tôi e rằng người nhà phải chuẩn bị tinh thần...”

92. Chương 92

Trì Phong kéo giữ Hiểu Lộ nói: “Em bình tĩnh một chút.”

Gương mặt Hiểu Lộ mang theo vẻ quyết tâm, vẫn bước thẳng về phía trước: “Em muốn tự đi hỏi anh về chuyện đó, em không tin anh ấy lại lấy người phụ nữ khác.” Tuy rằng An Nhiên không kết hôn với Mạc Ngôn, nhưng bao năm nay Hiểu Lộ vẫn gọi anh là anh rể, chưa bao giờ thay đổi.

Hiểu Lộ hùng hổ đẩy cửa phòng làm việc của Mạc Ngôn, mấy cô thư ký bên ngoài không cách nào cản được.

“Anh rể, anh thật sự sẽ cưới người kia sao?” Hiểu Lộ dùng ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Mạc Ngôn hỏi.

Mạc Ngôn không trả lời, chỉ đưa cho Hiểu Lộ một tờ báo, trên đó tin anh và Phỉ Nhi sắp kết hôn chiếm cả một mặt báo lớn.

Hiểu Lộ không khách khí quăng luôn tờ báo sang một bên: “Em không muốn coi tin từ báo, em muốn nghe tự anh nói ra, là anh thực sự muốn kết hôn với người kia sao?”

“Em thấy rồi đó, anh thật sự muốn kết hôn với cô ấy.” Mạc Ngôn không biết cảm xúc bây giờ của bản thân như thế nào, anh chỉ bình thản nói ra.

Hiểu Lộ vẫn mang vẻ mặt không tin: “Vậy chị em đâu? Chị ấy phải làm sao bây giờ, hai anh chị không phải đang rất tốt sao?” Rõ ràng trước đó không lâu còn mang theo Ân Hữu cùng mọi người cùng nhau ăn cơm, sao đột nhiên lại thành như vậy.

Nghe nhắc tới An Nhiên, Mạc Ngôn càng đau khổ, nói không nên lời, bất đắc dĩ vẫn phải trả lời: “Về sau, cô ấy là cô ấy, anh là anh, không còn liên quan gì nữa.”

“Anh nói thật đi, là anh vẫn còn hận chị ấy, anh không thể nào tha thứ cho chị ấy, cho nên mới kết hôn với người khác. Anh muốn trả thù chị ấy đúng không?”

Ánh mắt Mạc Ngôn chợt lóe ra tia nguy hiểm: “Trì Phong, mau quản người của cậu đi, đừng làm tôi giận dữ, mang cô ấy đi đi.”

Trì Phong kéo Hiểu Lộ lại, an ủi nói: “Em đừng náo loạn, anh tin Mạc Ngôn có nỗi khổ riêng.”

“Anh ấy thì có nỗi khổ gì. Chẳng qua là không thể tha thứ cho chị, là cố ý làm vậy.”

Nghe thấy lời nói của Hiểu Lộ, Mạc Ngôn khẽ cười đau khổ: “Tôi cố ý sao? Tôi không tha thứ cho cô ấy được sao? Nếu mà quả thật như vậy thì tốt, tôi sẽ không đau khổ như bây giờ. Đối với người đã từng làm tổn thương mình như vậy, tôi chỉ hận mình không thể hận cô ấy. Cho dù biết trong lòng cô ấy có người khác, tôi vẫn cứ thể yêu cô ấy.”

Hiểu Lộ nhìn Mạc Ngôn đau khổ như vậy, cảm thấy rất không tin được: “Anh rể, anh... “

“Các người biết không? Cô ấy muốn tôi buông tay, nói cả đời này không muốn có quan hệ gì với tôi nữa.” Mạc Ngôn đau đớn nói.

“Nói như vậy chính chị ấy bỏ anh sao?”

Mạc Ngôn bất đắc dĩ gật đầu: “Cô ấy muốn kết hôn với người khác.”

93. Chương 93

Trên giường bệnh, Tina ngồi một bên, nắm lấy bàn tay đã trở nên rất gầy gò của An Nhiên, nhẹ nhàng nói: “An Nhiên, cô chờ tôi, tôi nhất định sẽ mang Mạc Ngôn đến.” Nói xong cô liền đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh.

Tô Nghệ đứng chờ bên ngoài, thấy Tina đi ra liền hiểu ý định của cô: “Em nghĩ đó là cách tốt nhất sao?”

Tina im lặng hít thật sâu, quay lại nhìn anh kiên định gật đầu: “Đúng vậy, em nghĩ đó là cách tốt nhất. Cho dù lúc tỉnh lại cô ấy có hận em, cũng không sao, em sẽ ra đi.”

Tô Nghệ nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Được, anh sẽ đi với em. Chúng ta cùng đi.”

“Cảm ơn anh, Tô Nghệ, cảm ơn anh suốt mấy ngày nay luôn ở bên cạnh em.” Tina cảm thấy mình càng lúc càng trở nên yếu ớt, muốn dựa vào người đàn ông này.

“Đừng khách khí vậy, mình đi thôi.”

Hôm nay chính là ngày Mạc Ngôn kết hôn với Phỉ Nhi. Toàn bộ thành phố W ai ai cũng biết, trước cửa khách sạn Hoàng Đình – nơi sắp diễn ra hôn lễ – đã chật cứng người đứng ngoài muốn được xem tận mắt. Giới truyền thông khắp nơi, từ lớn tới nhỏ, cũng đều đã tụ tập đầy khách sạn.

Hôm nay Phỉ Nhi không nghi ngờ gì chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất, làm sao có thể tưởng tượng được mình sẽ có một ngày trở thành thiếu phu nhân của Đường gia chứ. Chính cô ta cũng chưa dám tin ngày này lại đến nhanh như vậy.

Tại khán phòng nơi sẽ diễn ra hôn lễ, biết bao doanh nhân đã đến, không ai không cố gắng nhân dịp này lấy lòng Đường gia. Hôn lễ này quả thực rất long trọng.

Tina ngồi trong xe nhìn ra đã thấy ngay trước cổng khách sạn là một đám lớn người tụ tập, rồi lại thấy tấm áp phích in hình Mạc Ngôn chụp với người phụ nữ kia thật to, thoáng nghĩ đến một người đàn bà đáng thương đang nằm trên giường bệnh, chỉ dựa vào việc còn một chút hơi thở mà biết cô ấy còn tồn tại, nắm tay cô ta vô thức co chặt lại, cương quyết.

Hôn lễ đã bắt đầu cử hành, Phỉ Nhi cười tươi như hoa, rốt cục cô ta cũng đạt được ý nguyện gả vào Đường gia rồi, rốt cục cũng thành vợ của Mạc Ngôn. Còn trong lòng người của Đường gia thì lại có phần phức tạp khó tả. Hiểu Lộ đi cùng Nguyên Tịch, vẻ mặt không quá vui mừng, cũng không đủ tươi để đến nói lời chúc mừng với người phụ nữ kia được.

Mọi người đều hướng ánh nhìn về phía sân khấu lớn, nhìn nhân vật chính đáng về đây hạnh phúc kia, thầm nghĩ ông trời khéo tác hợp, thật là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Người chủ trì tuyên bố cô dâu chú rể có thể trao nhẫn cho nhau. Phỉ Nhi đưa bàn tay với ngón đeo nhẫn hơi vươn ra, Mạc Ngôn lại có vẻ ngơ ngác bản thân.

“Ngôn” Phỉ Nhi nhỏ giọng nhắc nhở.

Lúc này Mạc Ngôn mới hồi phục tinh thần, tiếp nhận chiếc nhẫn từ tay Trì Phong. Nghĩ tới 7 năm trước, mình cũng đã tổ chức lễ đính hôn với An Nhiên, mà không ngờ hai người cuối cùng lại không thành đôi. Cô cuối cùng vẫn rời bỏ anh, còn anh lại đi cưới người phụ nữ khác.

Phỉ Nhi nhìn chiếc nhẫn kim cương sắp được lồng vào tay mình, khóe miệng lộ ra nụ cười thắng lợi.

Tất cả các phương tiện truyền thông đều chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị ghi lại thời khắc quan trọng đó.

“Chờ một chút” một giọng nữ thanh tao đột ngột cất lên

94. Chương 94

Mọi người đều bị những lời này làm chấn động, ánh mắt lập tức đổ dồn về phía lối vào của sảnh tiệc, nơi Tina và Tô Nghệ đang thẳng hướng sân khấu chính đi đến.

“Ồ, đó có phải là Tina, người đột nhiên biến mất khỏi các sự kiện giải trí nhiều năm rồi không?” Những người làm lâu năm trong ngành truyền thông đều sớm nhận ra người phụ nữ vừa đến đây là ai.

“Nghe nói trước kia cô ấy cũng từng có quan hệ tình cảm với Đường tổng tài đó. Xem ra hôm nay có trò hay để coi rồi.”

“Thật sự là ngoài ý liệu, nhưng sẽ là tin giật gân lắm đó, mau chóng đến chụp hình đi.” Các vị phóng viên nhiếp ảnh vội vã chuyển hướng máy về phía Tina.

Tina vẫn không buồn quan tâm đám người đang lao đến tranh nhau chụp ảnh của mình, vẫn một mực hướng thẳng đến chỗ sân khấu lớn.

Tất cả mọi người tất nhiên đều rất hiếu kì, ánh mắt tập trung vào mọi cử động của Tina, muốn xem cô rốt cục định làm gì đây.

Tina cảm thấy hai nhân vật chính trên sân khấu lớn kia nhìn thật chướng mắt, thật khiến cô không thoải mái chút nào. Vậy nên trên đường đi, cô tiện tay cầm lấy một ly sâm banh, bước lên sân khấu, và động tác tiếp theo của cô thực khiến tất cả mọi người mở rộng tầm mắt, thoáng nghe đâu đó âm thanh của sự ngạc nhiên cổ nén.

Cô hất thẳng ly sâm banh vào mặt Mạc Ngôn. Mà Mạc Ngôn chưa kịp có phản ứng gì, đã nhận thêm một cái tát vào mặt, âm thanh vang khắp phòng. Lòng bàn tay Tina đau rát, cô đã dùng hết sức lực của mình ột cái tát đó.

Giới truyền thông tuy rằng một phen khiếp sợ, nhưng cũng lắm kẻ liều mạng bấm máy, chụp được cảnh tượng khó phai này. Nhiều người vụng đoán, Tina là vì không cam lòng bị đá nên cố ý đến gây rối giữa hôn sự thế này.

Mạc Ngôn phần nộ nhìn Tina: “Cô làm gì vậy? Cô điên rồi sao?”

“Đúng, tôi điên, chúng ta đều điên. Anh, tôi, còn có An Nhiên, tất cả đều điên rồi.” Trong đám người, rất nhanh có người phản ứng lại, cái người tên An Nhiên mà Tina đang nhắc đến là ai?

Phỉ Nhi đứng cạnh đó chỉ vào mặt Tina nói: “Cô ta là con điên, người đâu, đưa cô ta ra ngoài.”

Hai nhân viên bảo vệ đến tận nơi, đang chuẩn bị đưa Tina rời đi, đã bị Tô Nghệ ngăn lại .

“Cái tát tai hồi nãy, là tôi thay An Nhiên đánh.” Tina nhìn Mạc Ngôn nói.

Mạc Ngôn vô duyên vô cớ bị Tina đánh ngay trước mặt bao người mà không kịp chống đỡ, tuy phần nộ nhưng vẫn cố kiềm chế nói: “Cô nếu điên đủ rồi thì tự cút đi cho tôi, đừng để tôi phải gọi người làm việc đó.”

Nghe xong câu nói của Mạc Ngôn, Tina đột nhiên cười ha hả, cười đến nỗi chảy cả nước, là cô đang cười An Nhiên ngốc nghếch, cười chính mình cũng ngốc nghếch. Cô không rõ làm sao trước đây cô lại có thể yêu say đắm một người đàn ông như vậy.

Những người có mặt ở đây đều không hiểu chuyện gì, có điều dựa vào những gì xảy ra ở lần đính hôn trước đây tại bên cạnh thì ai cũng biết An Nhiên là ai

95. Chương 95

Tô Nghệ đi lên đỡ lấy Tina, cố gắng bảo bọc xoa dịu cô.

Tina cười đến mức trào nước mắt rồi, đột nhiên kêu to lên: “Dư An Nhiên, cô thật ngốc, cô làm việc không đáng. Cô có thấy không, đây là kẻ mà cô đem cả tính mạng ra để yêu, kẻ đó lại muốn kết hôn với người phụ nữ khác.”

Mọi chuyện phát sinh quá đột ngột, quá nhanh, tất cả mọi người đều không kịp có phản ứng.

“Cô nói vậy có ý gì, nói rõ ra mau.” Mạc Ngôn khản trương nắm lấy bả vai Tina hỏi.

“Cô ấy sắp chết rồi, anh có biết không? Chính là người tên Dư An Nhiên đó, cô ấy sắp chết. Đường tổng tài, vị tổng tài đức cao vọng trọng, anh thắng rồi, rốt cục anh đã làm cho cô ấy thương tích đầy mình, vô lực phản kích.” Tina cơ hồ là hét lên những lời này, xong dựa đầu vào vai Tô Nghệ bắt đầu khóc lớn lên.

“Cô có ý gì, ai nói An Nhiên sắp chết, cô nói cái quái quỷ gì vậy?”

Hiếu Lộ đứng đó nghe được câu chuyện, cũng hết sức lo sợ, An Nhiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lúc này Tina khóc đến nỗi không nói nên lời, toàn thân run rẩy.

Tô Nghệ một bên đỡ Tina, một bên trả lời Mạc Ngôn: “Tất cả những điều cô ấy nói đều là sự thật, An Nhiên giờ đây đang ở bệnh viện, đã hôn mê hai tuần, Bác sĩ nói không biết lúc nào mới tỉnh lại.”

Mạc Ngôn không tin lắc đầu: “Không, không phải, các người gạt tôi.”

Tô Nghệ nhìn nét mặt của Mạc Ngôn khi nói câu đó, đã hiểu người đàn ông này thực sự yêu An Nhiên: “Anh không muốn đến nhìn cô ấy sao? Có lẽ đây là lần cuối cùng...”

Rất nhiều người không nghe được lời Tô Nghệ nói với Mạc Ngôn, chỉ nhìn thấy Mạc Ngôn bỗng nhiên lao thẳng ra cửa như một kẻ điên, nhanh đến mức cả người lão đảo, thiếu chút nữa vấp té, chặt vật như một thằng ngốc.

Phỉ Nhi hốt hể kêu lên từ phía sân khấu: “Mạc Ngôn, anh chạy đi đâu? Mau quay lại.”

Giờ phút này trong đầu Mạc Ngôn chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là bất chấp tất cả phải đến được chỗ của An Nhiên.

Trông thấy Mạc Ngôn đột nhiên rời khỏi sảnh tiệc kết hôn, giới truyền thông cũng mau chóng đuổi theo, chỉ mong mau chóng tìm ra người có thể khiến người đàn ông cao ngạo không ai bì nổi này trở nên bi thảm như vậy.

Lúc này ba vị trưởng bối của Đường gia cùng với Hiếu Lộ đã vây quanh Tina, cố gắng để hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Chính Mạc Ngôn cũng không biết bằng cách nào mình đã đến được bệnh viện, vẫn mặc nguyên bộ lễ phục tuyệt đẹp của chú rể, mà bộ dáng lại như kẻ điên, vọt thẳng vào bệnh viện, vừa nhìn thấy người y tá liền lao đến hồi phòng bệnh.

“Tầng 16, phòng theo dõi đặc biệt.” Y tá sau một lúc dò xét cũng trả lời.

Vốn Mạc Ngôn còn ôm hi vọng mọi chuyện không quá nghiêm trọng, nhưng nghe được câu trả lời, nhất thời anh xuất thần như người mất hồn.

96. Chương 96

Tuyên Nguyên từ phòng bác sĩ trở về, vừa nhìn thấy Mạc Ngôn đứng trước cửa phòng của An Nhiên, nội tâm cả kinh, anh đã biết rồi sao.

Mạc Ngôn nhìn qua cửa kính, thấy An Nhiên cả người cắm đầy các loại dây dợ, lại còn đeo mặt nạ dưỡng khí, tâm như bị xé nát. Cho dù là tận mắt nhìn, anh vẫn là không thể tin mọi chuyện là thật.

Bàn tay anh run run trên nắm tay cửa phòng, không dám bước vào, là anh vẫn sợ hãi sự thực rằng người đang nằm trên giường chính là An Nhiên. Anh thà tin rằng An Nhiên đã cùng người đàn ông khác đi rồi, chứ không muốn thấy cô nằm trên chiếc giường đó.

Tuyên Nguyên lảng tránh, anh vẫn đứng bên ngoài, không có ý định vào cùng.

Nếu nói nam nhi không rơi lệ, chính là vì chưa đụng phải chỗ thương tâm. Chỉ một khắc, từ đôi mắt của Mạc Ngôn rơi xuống dòng lệ, chảy xuống đến khoe miệng, có chút mặn, lại có chút chua xót.

Mạc Ngôn nghẹn ngào, khẽ chạm môi lên bàn tay gầy guộc, tái nhợt của An Nhiên, phát ra thanh âm nước nở: “Không, không, vì sao lại như vậy?”

Cả bọn Tina cũng đã theo tới bệnh viện, thấy cảnh tượng này quả thực cũng chấn động trong lòng. Một người đàn ông cao ngạo như vậy, một người đàn ông được xem là không ai bì nổi, lúc này đang khóc như một đứa trẻ, toàn thân run rẩy.

Mạc Ngôn chỉ lặp đi lặp lại một câu: “Vì sao lại như vậy, vì sao việc gì anh cũng không biết.”

Tina đi vào phòng bệnh: “Anh còn không biết nhiều chuyện lắm.”

Cô nói cho Mạc Ngôn, năm đó vì sao An Nhiên đột nhiên lại từ hôn, nói cho Mạc Ngôn hiểu An Nhiên là bất đắc dĩ như thế nào, là vất vả như thế nào.

Chỉ trong một khắc, Mạc Ngôn như người bị đẩy xuống vực sâu vạn trượng.

“Anh còn nhớ lần tôi với An Nhiên gặp nhau đầu tiên, chúng tôi cùng đứng ở rìa lầu, rồi cô ấy nhảy xuống không? Biết vì sao không? Bởi vì tôi cùng cô ấy đánh cược, người thua, sẽ buông tha cho anh.” Cô không muốn mất anh nên đã không quản nguy hiểm inh.

“Rồi có nhớ chuyện nằm viện lần trước của An Nhiên không? Là vì cô ấy bị giật túi xách, nhưng quyết không chịu buông nó, mới bị kéo lê theo xe một đoạn dài. Không phải cô ấy tiếc tiền trong túi, mà bởi vì cái túi có chứa thứ mà cô ấy coi trọng hơn cả mạng sống của mình.” Nói xong cô mới đưa mảnh báo kia cho Mạc Ngôn xem.

Mạc Ngôn nhận ra đó là tấm ảnh chụp anh lần đầu tiên đưa An Nhiên về nhà, hai người ôm nhau đứng dưới ánh đèn đường mờ nhạt.

Mạc Ngôn rất cục không khống chế được, khóc lớn thành tiếng, vì sao có những người, có những việc, mà đến lúc nó sắp mất đi rồi, mới nhận ra nó quý giá đến chừng nào.

Trên giường bệnh, An Nhiên tựa hồ cảm giác được sự có mặt của Mạc Ngôn, tựa hồ cảm giác được nỗi đau khổ của anh, cảm nhận được anh đang khóc, đột nhiên hô hấp trở nên mạnh mẽ.

“Bác sĩ, bác sĩ!!!”

97. Chương 97: Chương 97

Từ sau hôm khóc ngay tại phòng bệnh, Mạc Ngôn dường như đã nhận thức mọi sự thật. Anh không trở thành kẻ buồn thảm bất lực, ngược lại, anh bắt đầu tận dụng mọi thời gian tìm kiếm tất cả các chuyên gia y học hàng đầu trên thế giới. Chỉ cần cứu được tính mạng của An Nhiên, anh sẽ không tiếc bất cứ thứ gì.

“Anh rể, anh về nghỉ ngơi một chút đi, nếu chị tỉnh lại, em sẽ báo anh biết ngay mà.” Hiểu Lộ nhìn Mạc Ngôn mấy ngày mấy đêm liền không nghỉ ngơi nói.

“Mọi người về đi, tôi sẽ ở lại chăm sóc An Nhiên, bác sĩ nói hôm nay An Nhiên sẽ tỉnh lại, tôi muốn ở cùng cô ấy.” Bấy năm qua, An Nhiên đã chịu đựng nhiều đau khổ, với một con người như vậy là quá nhiều, về sau Mạc Ngôn nhất định không để cô đơn độc.

Bất đắc dĩ mọi người đành phải đi về trước, Tuyên Nguyên lúc này mới đi vào phòng bệnh: “Anh nhất định rất hận tôi.”

Mạc Ngôn không hề ngẩng đầu lên, vẫn tiếp tục nhẹ nhàng lau hai má An Nhiên: “Không, tôi muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh mấy năm nay đã chăm lo cho hai mẹ con cô ấy. Cảm ơn anh đã giúp tôi biết An Nhiên yêu tôi đến mức nào.”

“Ân Hữu đã biết chuyện chưa?” Tuyên Nguyên lo lắng thảng thốt khi biết chuyện sẽ chịu không nổi.

Mạc Ngôn lắc đầu: “Tôi không nói, nhưng đến một ngày nó sẽ biết. Tôi không phải là người cha tốt, đã không có mặt khi con ra đời.”

“Tất cả đều là lỗi của tôi. Năm đó bị thù hận che mắt, mới có thể hại An Nhiên thành ra như vậy. Lúc mới biết An Nhiên mang thai, bác sĩ đã nói không thể giữ đứa nhỏ, nhưng cô ấy không chịu, cố ý muốn sinh hạ Ân Hữu. Cô ấy nói Ân Hữu chính là mối liên kết cuối cùng giữa cô ấy với anh.”

Nhớ lại những gì đã xảy ra, cả hai người đàn ông đều là thở dài bất đắc dĩ, nếu thời gian có thể đảo ngược lại, họ tình nguyện hi sinh tính mạng của mình để An Nhiên không trở thành như hôm nay.

Mạc Ngôn quay đầu lại nhìn Tuyên Nguyên, trong ánh mắt tràn đầy bi thương: “Nếu An Nhiên đã chết, tôi sẽ đi theo cô ấy. Mặc kệ là ở thiên đường hay địa ngục, tôi cũng không để cô ấy một mình. Tôi muốn cùng cô ấy đi xem trò đùa của số mệnh áp lên hai chúng tôi, sẽ hỏi thẳng ông trời sao ông ấy có thể chơi trò tàn nhẫn như thế.”

“Anh làm như vậy, An Nhiên sẽ đau lòng, cả đời cô ấy, nguyện vọng lớn nhất chính là muốn anh hạnh phúc. Anh không thể phụ lòng cô ấy. Anh chớ quên, anh còn có Ân Hữu, nó còn nhỏ như vậy, anh muốn nó không có cả mẹ lẫn cha sao?”

Mạc Ngôn im lặng, đúng vậy, anh còn con nữa. An Nhiên liệu chết sinh hạ đứa con của hai người, anh làm sao có thể nhẫn tâm bỏ mặc con đây. Nếu anh làm vậy như vậy, thì An Nhiên dù không còn trên đời, cũng sẽ không tha thứ cho anh, mà cô cũng sẽ không thể ngủ yên

98. Chương 98

An Nhiên cảm thấy bản thân đã mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ cô thấy mình lại trở về với thời tuổi trẻ hoa niên, cả ngày cùng Tiểu Mễ vua đùa. Khi đó mình luôn vui vẻ như vậy, như thể vĩnh viễn không có phiền não.

An Nhiên thử mở hai mắt, nhưng ánh sáng chói quá, làm cho cô không mở được mắt, lông mi khẽ chớp vài cái. Cô nghe thấy có tiếng người nói chuyện, không rõ là ai, có nam có nữ.

“A!” Hiểu Lộ đột nhiên kêu lên, bộ dáng rất kích động.

Nguyên Tịch trừng mắt nhìn Hiểu Lộ: “Cô nói nhỏ chút, đây là bệnh viện.”

Hiểu Lộ lắc lắc Mạc Ngôn, chỉ vào An Nhiên: “Chị, nháy mắt, nháy mắt.”

Mạc Ngôn vui mừng quay đầu, nhìn An Nhiên trên giường, nắm lấy bàn tay cô, nhỏ giọng kêu: “An Nhiên, An Nhiên.”

An Nhiên mơ hồ nghe thấy có người gọi cô, là giọng của Mạc Ngôn, chẳng lẽ lại là đang nằm mơ. Muốn mở miệng nói chuyện, lại không thể phát ra tiếng, An Nhiên sốt ruột mở to mắt, đập vào mắt là một hình bóng rất quen thuộc, nhìn chăm chú một lúc cô mới nhận rõ, đó chính là Mạc Ngôn.

Vì bộ dưỡng khí vẫn đang được úp trên miệng An Nhiên, khiến giọng nói cô quá nhỏ, mọi người không nghe rõ.

“An Nhiên, An Nhiên, anh đây, anh đây.” Lúc này trong lòng của Mạc Ngôn vô cùng hưng phấn, kích động.

“Nhanh đi, đi gọi Bác sĩ.”

“Đúng rồi, đúng rồi!” Tất cả mọi người đều quá hưng phấn, Ân Hạo vội chạy khỏi phòng bệnh: “Bác sĩ, bác sĩ!!!”

Bác sĩ sau một lát kiểm tra nói: “Đường tổng, Dự tiểu thư tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, có điều thân thể quá suy yếu, nếu không tìm ra biện pháp chữa trị tận gốc, vẫn sẽ có lúc bị nguy hiểm.”

“Vậy hãy mau nghĩ biện pháp, tôi không cần biết dùng phương pháp gì, tôi muốn cô ấy sống.”

Nhóm chuyên gia y khoa gật đầu: “Chúng tôi sẽ làm hết sức.”

Gương mặt Mạc Ngôn lúc này đã trở nên dịu dàng, đi vào phòng bệnh, hoàn toàn không còn dấu hiệu nghiêm trọng lúc này.

An Nhiên nhìn cây cối ngoài cửa sổ, lúc này lá cây đã rụng hết, cảm thấy rất thê lương.

Mạc Ngôn đi đến chỗ cô, ôm cô vào lòng: “Bác sĩ nói em vừa tỉnh, cần nghỉ ngơi nhiều.”

Trong lòng An Nhiên trầm nghĩ, rốt cục anh ấy đã biết, cứ tưởng mình mong được lãng lạng chết đi, không muốn khiến cho anh ấy lo lắng, cuối cùng vẫn không giấu được: “Em ngủ lâu lắm sao?”

“Ừ, rất dài, rất dài, anh còn tưởng em sẽ không tỉnh lại.”

An Nhiên nhìn người đàn ông ấy, đã rất gầy, cằm như dài ra, râu mọc lổm chổm: “Anh biết rồi sao?”

“Anh biết tất cả rồi, về sau anh sẽ không để em cô đơn một mình, mặc kệ đi đâu, anh đều đi cùng em.”

An Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ: “Mùa đông đến rồi, em muốn về nhà.”

99. Chương 99

Có người nói, người nào càng đến gần với cái chết, thì những ngày còn lại của cuộc đời họ sẽ nhớ lại rất nhiều kỉ ức xưa cũ.

Đầu mùa đông, ánh mặt trời thực ảm áp, An Nhiên đứng ở cửa bệnh viện, tham lam hít khí trời. Trời mới biết cô ngủ đã bao lâu.

“Chúng ta về nhà đi em.” Mạc Ngôn cẩn thận chạm vào cô.

An Nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Tuyên Nguyên: “Cảm ơn anh, Tuyên Nguyên “

Tuyên Nguyên nở nụ cười ảm áp, sáng lạn như ánh mặt trời.

An Nhiên không ngờ, bản thân mình còn có thể quay về biệt thự Kính Hồ. Đã xa cách lâu như vậy, còn có thể quay về nơi đây.

Ân Hữu nghe nói hôm nay mẹ Nhiên Nhiên sẽ cùng về nhà với ba, vô cùng hưng phấn, chạy nhảy khắp phòng: “Bà nội, sao giờ ba mẹ vẫn chưa về vậy?”

“Về đến ngay mà.” Vừa mới dứt lời, liền nghe tiếng ô tô bên ngoài: “Cháu nghe xem, ba mẹ đã về rồi.”

“Nhiên Nhiên !” Thằng bé lao thẳng vào lòng An Nhiên , cô không đứng vững thiếu chút nữa ngã xuống đất, may mắn Mạc Ngôn nhanh tay đỡ kịp.

“Ân Hữu ngoan, mẹ không được khỏe trong người, con đừng nghịch quá.” Mạc Ngôn nói với Ân Hữu.

Ân Hữu nghe xong, nghịch ngợm le lưỡi: “Được rồi, con không nghịch nữa.” Sau đó nắm tay An Nhiên kéo đi: “Nhiên Nhiên, con chờ mẹ rất lâu đó, mãi đến giờ mẹ mới về với con.”

An Nhiên nhìn Ân Hữu, không định rõ được cảm xúc trong lòng. Bây giờ chính cô cũng không còn đủ khả năng lo lắng cho con mình nữa.

“Đã về rồi!” Bà Đường đi ra đón, đau lòng nhìn An Nhiên, cả nhà không ai biết, An Nhiên một thân một mình chịu nhiều khổ cực như vậy.

Nhận được sự quan tâm của mọi người trong nhà làm An Nhiên lại vạn phần lưu luyến thế giới này. Cô còn có rất nhiều nguyện ước, sao không để cho cô tiếp tục sống chứ.

Ban đêm, An Nhiên đứng ở ban công phòng Mạc Ngôn, giống như ngày trước, nhìn ra không gian xung quanh.

Mạc Ngôn đi đến sau lưng cô nói: “Vào đi thôi, bên ngoài gió lớn.”

Mạc Ngôn dìu cô ngồi lên ghế, sau đó lấy ra một cái hộp gỗ, mở ra là một chiếc nhẫn, An Nhiên nhận ra chính là chiếc nhẫn của bảy năm về trước. Đã lâu như vậy, vẫn chói sáng tuyệt đẹp.

“Lấy anh nhé, An Nhiên.” Ánh sáng từ ngọn đèn chiếu vào chiếc nhẫn càng thêm lộng lẫy.

An Nhiên do dự, nếu đáp ứng lời cầu hôn của anh ấy, không phải sẽ làm khổ anh ấy cả đời sao? “Làm sao bây giờ? Tôi làm sao nhận lời cầu hôn của anh được. Tôi không yêu anh..”

Mạc Ngôn căn bản không để ý lời cô nói, cố ý đem nhẫn lồng vào ngón áp út trên tay cô: “Anh yêu em.”

“Anh bị ngốc sao? Tôi đã nói không có tình cảm với anh.”

“Ừ, thì anh ngốc, cho nên mới khiến em một mình chịu khổ nhiều năm như vậy. Nhưng sau này sẽ không như thế nữa.” Sau đó Mạc Ngôn lại từ trong túi lấy ra hai tờ giấy: “Đã quên nói cho em, em không có lựa chọn.” Đó là hai tờ giấy đăng ký kết hôn được đóng dấu đỏ chói ngay trước mắt An Nhiên.

Trong một khắc, An Nhiên cảm động, hoàn toàn tan chảy trong lòng. Hình như, cô không còn phải khổ sở vất vả như vậy nữa rồi

100. Chương 100

“Tuyết rơi rồi.” Là trận tuyết đầu tiên trong năm nay, An Nhiên ngồi trước cửa sổ, nhìn tuyết rơi lả tả bên ngoài.

“Mạc Ngôn, em muốn đi thăm Tiểu Mễ.” Từ lúc ra viện đến giờ cô vẫn chưa đi thăm mộ Tiểu Mễ, cô cảm thấy mình không còn nhiều cơ hội nữa.

“Được, chúng ta đi thăm Tiểu Mễ “

An Nhiên ngồi xổm trước mộ Tiểu Mễ, vẫn như từ trước đến giờ, chậm rãi phủi những hạt tuyết đọng, nhẹ nhàng lau lên tấm hình cô gái trên bia: “Tiểu Mễ, tuyết rơi đó, cậu thấy không? Mười mấy năm rồi cậu một mình ở thế giới bên kia chắc buồn bã cô độc lắm, nhưng mà mình sớm sẽ gặp lại cậu thôi.”

Mạc Ngôn ngồi xổm xuống ôm lấy An Nhiên: “Em đang nói ngốc nghếch gì vậy, anh không cho phép, không cho phép, có nghe không.”

Sắc mặt An Nhiên ngày càng tái đi, mái tóc cũng càng lúc càng mỏng, nhưng cô vẫn giữ không cắt, vì cô nhớ rõ Mạc Ngôn đã từng nói thích nhìn cô với mái tóc dài, cho nên cô muốn dù chết, cũng phải giữ hình ảnh mà anh ấy yêu thích.

“Mạc Ngôn, cảm ơn anh, đời này chuyện may mắn nhất của em chính là gặp được anh. Cho dù có chết bây giờ, em cũng không hối hận .”

“Không, anh sẽ không cho em chết, em hứa với anh đi, chúng ta sẽ cùng nhau sống đến trăm tuổi.”

“Thực xin lỗi, em e rằng em không thể thực hiện được lời hứa đó.” Cô không sợ chết, cô chỉ sợ sẽ chết sau anh, sẽ không thể tuân thủ được lời hứa lúc còn sống.

An Nhiên tựa đầu vào vai Mạc Ngôn: “Anh hãy chăm sóc Ân Hữu thật tốt, em mong anh và con sống thật tốt. Hãy nói với con rằng em rất yêu nó.”

Mạc Ngôn lại rơi nước mắt: “Đừng nói vậy, đừng nói.”

“Hãy để em nói, sợ rằng không còn cơ hội nữa. Mạc Ngôn, em yêu anh, em rất yêu anh, yêu rất nhiều.” Sau đó, cô chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Em mệt rồi, em muốn đi ngủ .”

“Đừng ngủ, đừng ngủ, An Nhiên, xin em đó!” từ trong nghĩa trang, một người đàn ông ôm lấy một người phụ nữ gầy yếu chạy như điên.

Mọi người đứng ngoài cửa phòng cấp cứu, nhìn các vị y bác sĩ bên trong không ngừng làm việc.

“Sao lại như vậy, không phải chị ấy đã khỏe lại sao?” Hiếu Lộ vẫn không tin người nằm trên giường bệnh lại là An Nhiên.

Xa xa nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, Tina vội vàng chạy đến trước cửa phòng bệnh, nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, không kiềm được lắc lắc đầu.

Mạc Ngôn gất gao nhìn qua cửa kính, anh thấy mình quá bất lực, cô sắp chết, anh cũng không thể ở cạnh cô. Chính anh có bao nhiêu là tiền bạc, chính anh có bao nhiêu là quyền lực, mà cuối cùng vẫn phải trở mắt nhìn người người phụ nữ mình yêu thương nhất rời xa, không thể làm bất cứ điều gì.

An Nhiên, xin em đừng đi, trên đời này chẳng lẽ không còn gì khiến em lưu luyến sao? Em sao có thể nhẫn tâm như vậy, cứ thế mà bỏ đi được sao

101. Chương 101

“Không có biện pháp khác sao?” Bà Đường vội vàng hỏi.

Mạc Ngôn bất lực lắc đầu, nếu còn có biện pháp, anh cũng không khổ sở như vậy. Nhớ lại lời bác sĩ nói vừa rồi ở bệnh viện, trong lòng anh đau đớn không chịu nổi.

Sau một thời gian dài làm đủ mọi biện pháp cấp cứu, nhóm chuyên gia bước ra khỏi phòng với bộ dáng xin lỗi.

“Sao vậy? Sao vậy?” Mạc Ngôn kích động túm áo bác sĩ.

“Anh Đường, chúng tôi đã cố hết sức.”

“Cái gì mà hết sức, chẳng lẽ không có đến một biện pháp sao? Tôi thuê các người như vậy có ích lợi gì!”

Nhóm chuyên gia có vẻ muốn nói gì đó, nhưng lại tỏ ra do dự: “Kỳ thật có một biện pháp, nhưng mà tính mạng hiểm rất lớn.”

“Nói, biện pháp gì.” Sự tình đã đến mức này, mặc kệ là thế nào, chỉ cần có một tia hi vọng, anh cũng nhất định phải thử.

“Chính là nhờ vào người cùng huyết thống với Dư tiểu thư để giúp hoán đổi tế bào máu. Đem đổi hết các bộ phận trong cơ thể. Nhưng mạng hiểm rất lớn, xác suất thành công của ca giải phẫu không quá 10 phần trăm. Mà nếu giải phẫu thất bại, cả hai đều sẽ chết.”

Mọi người ngây ngẩn cả người, người cùng huyết thống chỉ có Ân Hữu mới 6 tuổi, làm sao có thể để một đứa bé chịu mạng hiểm lớn như vậy.

Bà nội Mạc Ngôn nghe xong lắc đầu: “Đứa nhỏ đáng thương, nhưng Ân Hữu còn nhỏ như vậy, lại chỉ có 10 phần trăm cơ hội, không phải là chết chắc sao?”

Điểm này sao Mạc Ngôn không hiểu chứ? Dù sao đó chính là con ruột của anh, nhưng nếu bảo anh đứng trơ mắt nhìn An Nhiên chết đi, anh không thể làm được: “Tôi đã quyết định, cho dù chỉ có một phần vạn cơ hội, tôi cũng muốn thử.”

Một đôi mắt đen tròn lấp lánh nơi góc cầu thang, cũng nghe được câu chuyện mà mọi người đang nói đến.

Mạc Ngôn một mình ngồi yên trong phòng, anh cũng không biết làm sao để nói chuyện với con mình, anh không thể mở lời được. Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, một bóng dáng nhỏ bé chậm chậm tiến vào: “Ba.” Ân Hữu chạy đến trước mặt Mạc Ngôn, rồi leo lên đùi anh ngồi.

“Sao còn chưa ngủ?” Mạc Ngôn sờ nhẹ lên đầu con mình.

“Ba, Nhiên Nhiên sắp chết phải không?”

Mạc Ngôn vuốt ve bàn tay con, ngây ngẩn cả người, anh chưa nói gì với con cả, chẳng lẽ nó nghe được chuyện gì sao?

“Là đúng vậy sao?” Về mặt thẳng bé nghi hoặc hỏi.

Mãi một lúc sau, Mạc Ngôn mới chậm rãi trả lời: “Con có sợ chết không?” Anh biết ở tuổi con mình hiện nay mà nói đến chuyện chết chóc, quả thực rất tàn nhẫn.

Ân Hữu đã sớm nghe được mọi người nói chuyện, rằng chỉ có cậu mới có thể cứu được Nhiên Nhiên, nhưng cũng có thể là mình sẽ chết.

“Sợ ạ.” Ân Hữu nhỏ giọng nói: “Chết rồi sẽ không được ở cùng với mọi người nữa.”

Mạc Ngôn ôm chặt con vào lòng, lúc này anh cảm thấy thực không đành lòng.

Thằng bé cũng ôm chặt cổ của Mạc Ngôn: “Nếu Nhiên Nhiên chết, mẹ cũng sẽ không ở cùng với chúng ta được nữa. Con không muốn mẹ chết, ba, con muốn cứu mẹ.”

102. Chương 102: Chương Cuối

Trước cửa bệnh viện tập trung rất nhiều người của giới truyền thông, tất cả mọi người đều chờ đợi được xem tình hình của người phụ nữ mà Mạc Ngôn hết lòng yêu thương. Trong phòng bệnh, hai bên giường, một người lớn, một trẻ nhỏ đang nằm nắm chặt tay nhau.

“Ân Hữu, con có sợ không?”

Ân Hữu liếc nhìn qua An Nhiên đang hôn mê, sau đó lúc lắc cái đầu: “Làm xong giải phẫu, Nhiên Nhiên sẽ tốt hơn.”

Vài vị chuyên gia đi đến: “Đường tổng, đã chuẩn bị tốt rồi, hiện tại có thể tiến hành giải phẫu.”

Bà Đường chịu không nổi, nước mắt không ngừng chảy xuống, thằng bé nhanh tay lau nước mắt trên mặt bà nội: “Bà nội, đừng khóc.”

Rồi tất cả bị đẩy hết ra ngoài, im lặng, chờ đợi trong thời gian rất dài.

Mười mấy giờ giải phẫu với Mạc Ngôn như mười mấy thế kỷ, bản thân quyết định vậy, là đúng hay sai đây?
“Ra rồi.”

Mạc Ngôn không dám mở miệng hỏi, anh đột nhiên sợ hãi khi biết kết quả.

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, cười an ủi: “Giải phẫu đã tiến hành thành công, chỉ cần trong một tháng tới, không xảy ra hiện tượng bài xích, thì Dư tiểu thư sẽ khôi phục hoàn toàn.”

Đây là tin tức tốt nhất mà Mạc Ngôn nghe được trong mười mấy năm qua. An Nhiên của anh sẽ không có việc gì nữa.

...

Người phụ nữ bận một bộ váy cưới trắng như tuyết, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc. Phía sau Ân Hữu, hai phù dâu nắm lấy áo cưới.

“Chúc mừng, người có tình sẽ thành thân thuộc.” Tina cao hứng ôm lấy An Nhiên.

“Cảm ơn cô, Tina.”

“Tôi mới phải cảm ơn cô chứ?” Vừa nói cô vừa thân mật ôm cánh tay của Tô Nghệ “Giúp tôi tìm được một người đàn ông tốt như vậy.”

“An Nhiên, chúc mừng.” Tuyên Nguyên nở nụ cười, hôn lên mặt An Nhiên.

Mạc Ngôn vội kéo cô lại trong lòng: “Này, đây là vợ của tôi.”

“Thật sự là đồ lòng dạ hẹp hòi.”

Hôn lễ kéo dài một thời gian, hai con người đau khổ nay đã trở thành người thân đúng như họ mơ ước.

Yêu là không bao giờ hối tiếc. Đến bây giờ chúng tôi vẫn luôn tin như vậy.

.

.

.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-nam-lai-bay-nam>